virtual-project.eu

JAKOB VEDELSBY

LEGEA UMANITĂȚII

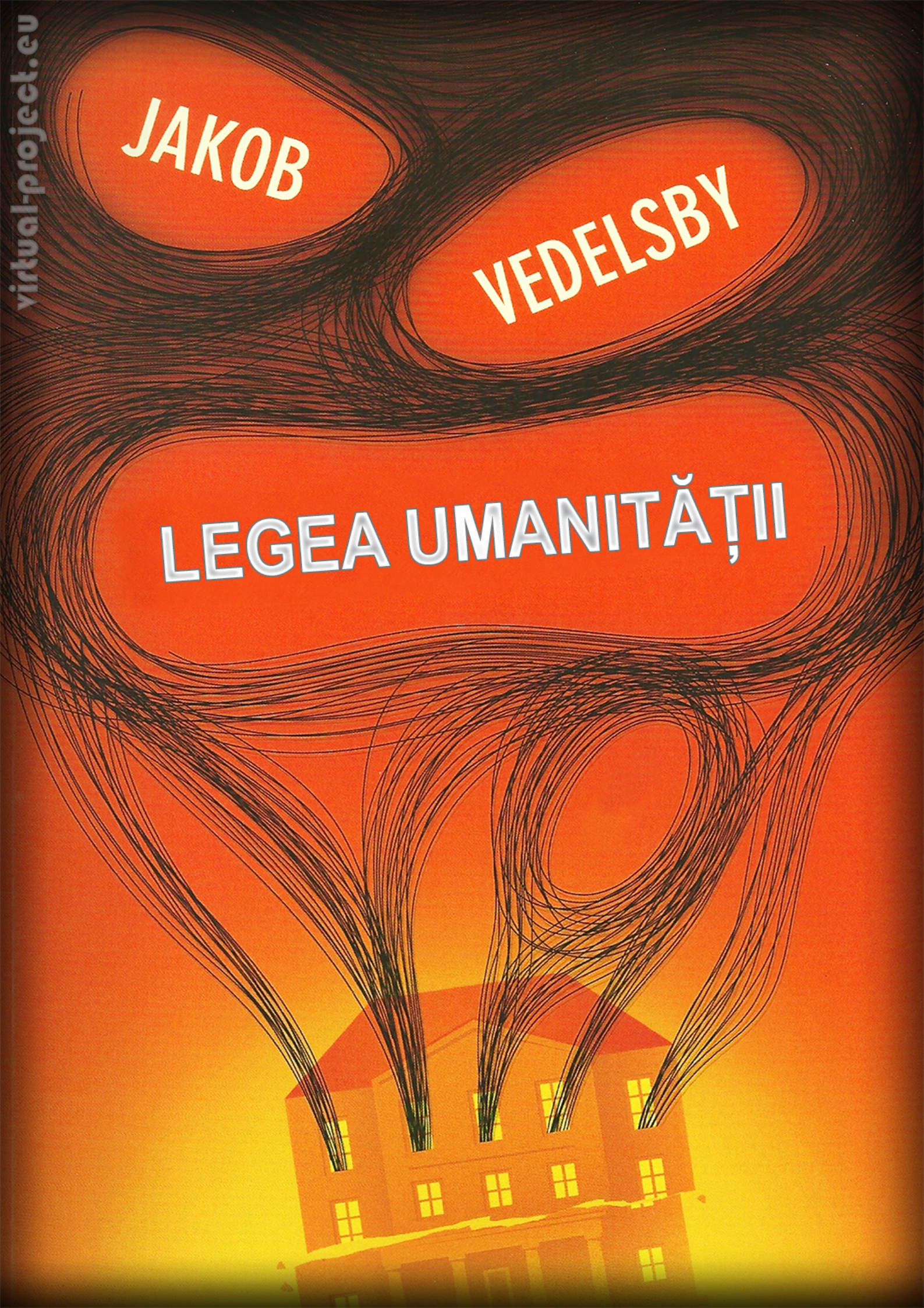

JAKOB VEDELSBY

LEGEA UMANITĂȚII

Original: *Menneskeloven*
[The Law of Humanity] (2013)

Traducerea:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2015

Aerul este uimitor de eteric, ciudat de transparent în aceste zile de vară indiană, este în așa fel încât toate obiectele din jur sunt mai apropiate și devin mai clare – de parcă poți distinge fiecare frunză, fiecare creangă de acolo, de pe celălalt mal al râului și o poți apuca rapid în palme.

Jacob A. Riis

1.

Legea umanității înseamnă că viața este ca un labirint, cu fundături și cu uși încuiate. Uneori trebuie să te învârti și să te dai un pic mai în spate, să alegi o altă direcție, fără a-ți pierde speranța că…

Semnalul radio dispăru cu un șuierat, ca un fir de păr ars și transformat în cenușă.

— La naiba, murmură șoferul și ciocăni cu degetul în sistemul stereo încorporat în mahon, cu afișaj albastru, al mașinii.

— Adună-te, trebuie să o ascultăm pe prietena lui Carl Bernstein, este al naibii de amuzantă… spuse ministrul și râse atât de tare, încât umerii începură să-i tresalte.

— Ascultați Radio Danemarca. Avem o problemă tehnică pe care încercăm să o remediem.

— Simt că este ceva în neregulă, spuse șoferul, aproape imperceptibil.

— Ascultați Radio Danemarca. Avem o problemă tehnică pe care…

— Oprește-l, pentru Dumnezeu! strigă ministrul.

M-am abținut să zâmbesc. Nu îi voi repeta idiotului că ea, Kassandra, este o prietenă veche, nu iubita mea. Este lesbiană. Pentru numele lui Dumnezeu. Sau, cel puțin, bisexuală. Strâng mai tare geanta și simt mirosul de piele proaspăt tăbăcită, cadou de la Kassandra, lucrată manual, un suvenir personal din Nepal. Să vedem dacă ministrul este bine dispus.

Jovialitatea dispare la un moment dat și, până să-ți dai seama, ești în necaz și trebuie să te aperi într-unul dintre conflictele improvizate în care te-au băgat angajații lui. Următoarea sa remarcă ar putea fi: „De ce naiba ar trebui să mă intereseze să o ascult pe prietena ta la radio?” – sau: „Îți bați joc de mine?”. În opinia sa, este de datoria lui să se

asigure că un parvenit ca mine nu se așază foarte confortabil în șa. El trebuie să-mi facă viața grea și să îmi demonstreze că serviciul diplomatic are prețul său și că acest preț este diabolic de mare, încât numai cel mai adaptat, cel mai rezistent și mai lipsit de scrupule poate trece, în cele din urmă, prin urechile acului și poate obține postul mult dorit de ambasador. Eu dețin toate calitățile de care este nevoie, dar psihopatul de lângă mine nu știe asta.

— Acum a murit de tot, spune șoferul, învârtind butoanele radioului.

Găsește un alt canal și, bătând ritmic pe muzica pop, ne aruncă violent în toate părțile, de parcă am fi fost soldați într-un schimb de focuri. Chiar înainte să se termine calvarul, ministrul îi strigă:

— Asta vei păți și tu, dacă nu-l oprești în momentul ăsta!

— Sorry. Ajungem în 25 de secunde, rosti șoferul, aplecându-se în microfonul de la încheietura mâinii.

Odată soldat, întotdeauna soldat, m-am gândit, privindu-i gâtul gros, cu cele cinci straturi de grăsime.

— Este extrem de important să îți amintești, de data asta, domnule consilier Bernstein. Dacă astăzi părăsim Comisia de Politică Externă, totul este pierdut, ai înțeles? spuse pe un ton răspicat, fără să mă privească.

Îl cunosc deja de câțiva ani, dar încă nu avuseserăm contact vizual. Ar fi fost prea personal, un gest care era, fără îndoială, rezervat familiei lui – formată în prezent dintr-o fiică de doi ani și o soție cu numărul trei. Potrivit unor zvonuri, le părăsise pe nevestele anterioare și nu își vizita copiii mai mari. Are o atracție pentru femeile frumoase, de tip fotomodel, care sunt mult mai tinere decât el. Se arătase interesat și de Kassandra. Ea are patruzeci de ani, dar arată ca de treizeci. Nimeni nu ar fi crezut că are acasă doi fii

de optsprezece ani. Ministrul o văzuse odată într-o revistă pentru femei, pentru care fusese fotografiată goală, printre mestecenii de la marginea pădurii. Părul lung plutea în jurul sânilor ei, ca niște pliuri de mătase în stare de imponderabilitate.

Îl studiasem pe ministru. Ochii din spatele ochelarilor cu rama groasă îi sunt umezi, iar în albul lor s-au acumulat depozite galbene de sebum, unite de venele subțiri și roșii. Sub pungile de sub ochi, pe obraji, se formaseră mici hărți de vinișoare rupte. Dantura îi este formată din implanturi albe, strălucitoare, așa cum se folosesc în Hollywood și Washington. Acum sare din mașină și, cu doi agenți de pază pe urme, ajunge deja la jumătatea scărilor, în timp ce eu încă mă chinui, cu geanta și cu un teanc de hârtii, să ies din mașină. Deschide ușa Clădirii Parlamentului, Palatul Christiansborg, și tropăie puternic pe parchetul din lemn. Mă grăbesc să-l prind din urmă.

— Ce altceva a mai spus, înainte ca idiotul să umble la radio? Privirea i se îndreptă spre șofer, care începuse deja să vorbească pe telefonul său mobil. Nu a fost ceva de genul unui nonsens idealist referitor la umanitate, o lege nouă?

— Nu am auzit, închisese deja, am mormăit și m-am strecurat înăuntru.

Îl urmez pe ministru, pe lângă centrul de control, apoi pe scări până la primul etaj.

— Legea umanității, aceasta fusese. Ce naiba e asta? râse el. Trebuie să văd că o trec prin Parlament, apoi vom fi cu toții oameni cinstiți și ne vom retrage, și putem lansa Danemarca pe marea imensă a comunității.

Râsetele ministrului se transformară într-o tuse hârșâită de fumător. Înghiți mucusul, încruntându-se. Figura i se contorsionase într-o grimasă, în cele câteva secunde de care aveam nevoie pentru a urca scările. Acum tăcea, cu respirația tăiată.

Ministrul are o capacitate remarcabilă de a pune lucrurile în mișcare. Este foarte încântat că le-a transmis această calitate copiilor săi. Acesta e cel mai frumos cadou lăsat urmașilor, declarase într-un articol biografic de două pagini dintr-un ziar de duminică. Nu este săptămână în care să nu apară în presă. Jurnaliștilor le place farmecul său neșlefuit și are un discurs clar și ușor de înțeles, datorită ajutorului eficient dat de către ofițerul său de presă și consultantul pentru mass-media, care este femeie, al cărei rol el îl disprețuia oficial.

Îl cunosc destul de bine pentru a ști că el, tocmai acum, din pricina deprivării de nicotină timp de mai multe minute, se afla la limita subțire dintre curiozitatea autentică și o explozie de nervi, cu consecințe imprevizibile. Tac. Nu trebuie să îmi pierd concentrarea, pentru a nu mai comite și alte erori. Gafa mea de mai devreme referitoare la Comisia pentru Afaceri Externe, când îi dădusem informații greșite, ceea ce însemnase că opoziția îl numise mincinos în mass-media, rămăsese agățată de persoana mea ca râia. Colegii de la Ministerul de Externe mă evitau. Și eu aș fi făcut la fel, pentru că greșelile sunt cel mai mare tabu la care te poți gândi, într-o cultură cu zero defecte. Din moment ce mă aflu sub o supraveghere atentă, persoanele-cheie de înalt nivel din sistem sunt profund dezamăgite de mine, și cu toții știu că progresul carierei mele viitoare nu mai este marcat la fel de clar. Dacă a fost vreodată foarte clar conturat în ochii celorlalți. Există, cu siguranță, întotdeauna un coleg pe punctul de a-i lua locul altuia. Încă o greșeală și voi rămâne tot restul vieții mele consultant sau ceva de genul, asemenea celorlalte destine amare care au fost cernute de sistem. Asta dacă nu îți depui CV-ul pentru un alt post, departe de Ministerul de Externe, și îți încerci acolo norocul. Cu acest gând în minte, nu mă voi mai juca. Acum am 42 de ani și mă apropii, treptat, de obiectivul care, așa cum spun toți, este, practic,

de neatins. Trebuie să mai strâng din dinți un an în Copenhaga, apoi între trei și patru ani în lume și înapoi acasă, într-un post de director adjunct al Departamentului. Dacă totul merge bine, după încă șase luni, voi fi numit de către regină consilier la misiunea diplomatică de primă clasă și, astfel, în postul de oficial, apoi se va deschide calea către postul sfânt de ambasador. Amin. Întotdeauna am spus că vreau să realizez acest lucru înainte de a împlini 50 de ani. Astfel au trecut 30 de ani de muncă până la epuizare, iar în următorii 20 de ani va urma o slujbă de vis, bine plătită. Apoi vor fi recoltate roadele bogate ale unei uzuri profesionale inumane. La acest gând, mă simt de parcă aș pluti, dar doar pentru scurt timp. Nu îndrăznesc să mă gândesc până la sfârșit.

Ceva nu este în regulă. Oamenii din jurul meu continuă să meargă ca niște roboti controlați de la distanță. Ies din birourile lor, se deplasează mecanic pe coridor și își apasă telefoanele mobile pe urechi. Arată ca puii de găină speriați, se lovesc de pereți și unii de alții, cotcodăcind în aparatele lor mici.

— La naiba! răcnește ministrul, atunci când gorilele de la PET, Serviciul de Informații din cadrul Poliției, îl apucă de subraț și o iau cu el la fugă.

— Aceasta este o situație de urgență, grăbiți-vă, să ieșim din clădire! îmi strigă unul dintre ofițeri.

Rămân blocat în mijlocul holului și îi văd cum dispar pe scări, îndreptându-se spre ieșirea de urgență. Oamenii din jurul meu aleargă în toate direcțiile. Printre ei se află și ofițerul de presă și consultantul mass-media al ministrului, fundul ei ferm fiind prins într-o fustă strânsă pe corp. Bate cu palma în telefonul mobil.

— Hotelul Danmark a fost aruncat în aer, strigă ea în timp ce trece pe lângă mine, apoi se oprește brusc și se întoarce. O, Doamne, prietena dumneavoastră! Gura ei se deschide și se închide,

apropiindu-se de mine cu un pas: Sper că nu… trebuie să-l găsesc pe ministru.

Apoi dispăru în mulțime.

Privesc discursul ministrului, pe care l-am terminat destul de devreme azi de dimineață. Plutește până aproape de podea, se ridică din nou în aer și urcă precum un corp puternic de lebădă, înainte să se izbească de perete și să cadă dintr-odată la pământ. Mă cufund în scaunul Rococo de culoare albastru-deschis, de lângă perete, cu privirea la ceasul de deasupra ușii care dă în sala de ședințe a Comisiei pentru Afaceri Externe. Este ora 12.45.

Emisiunea de la radio a Kassandrei se încheie în șase minute. Parcă o văd în fața ochilor, cum stă în fața ferestrelor panoramice ale studioului, cu vedere spre lacurile orașului Copenhaga, ținând gura aproape de microfon și zâmbind pentru ascultătorul care urmează să intre în direct prin telefon, în cadrul emisiunii ei. Studioul este situat într-un apartament la etajul al doilea al hotelului nou construit. Ea deja răspunde întrebărilor ascultătorului. „Uneori trebuie să te întorci și să mergi înapoi puțin, pentru a alege altă direcție, pentru a păstra speranța vie”, spune și apoi șoferul rotește butonul radioului auto, după aceea se aude informația că a apărut o defecțiune tehnică, apoi muzica pop, după aceea, liniște.

Intru în fluxul de oameni și ies din clădirea Ridebane din spatele Palatului Christiansborg, îmi caut telefonul mobil, nu era în geanta mea nouă, pe care am pierdut-o… aici este. Nu știu de ce încep să alerg, de obicei nu alerg. Mi-ar plăcea să mă apuc din nou de jogging, ar fi trebuit să-mi cumpăr pantofi de alergat. Pantofii mei negri strălucitori tropăie pe stradă, sacoul și cravata flutură în vânt. Acum mă poticnesc și plonjez, cu suta mea de kilograme, prăbușindu-mă la doi metri, cu brațul drept hârșâindu-se de asfalt. Mă ridic rapid și alerg

în continuare, sar într-un taxi și mă arunc pe bancheta din spate.

— Hotel Danmark, îi spun șoferului.

— Nu se poate. Nu ați auzit de explozie?

— Plătesc dublu.

Adânc în inima mea, oriunde ar fi aceasta, știu că nu i s-a întâmplat nimic. Poate că subconștientul meu este cel care îmi aduce această întrebare în cap, cu răspunsul „Este OK, fii liniștit”. Acum taxiul virează pe banda pentru autobuze și coada lungă de autoturisme se unește într-un singur vehicul strâns înlănțuit, care nu are nicio șansă împotriva puternicului diesel nemțesc. „Este o supraviețuitoare, Carl”. Mă uit la mâna mea. Am îndoit-o. Cine naiba mi-a spus că prietena mea, Kassandra, este moartă? O fi rațiunea mea? Kassandrei îi place să spună că rațiunea este o cămașă de forță pe care cineva a inventat-o pentru a suprima creativitatea și bucuria creației. „Imaginează-ți, cum ar fi dacă toți oamenii ar aspira la sublim?” Vocea Kassandrei îmi răsună în cap, ea mă face să termin cu visurile unui compromis, să schimb rațiunea cu sentimentele, iar când îi spun că visul meu este, de fapt, să devin ambasador, ea nu mă crede, pentru că am fost creat pentru ceva mai mare. „Mai mare?” spun eu și privesc în ochii ei căprui, care aproape că se înnegresc de entuziasm. „În lumea mea mică, nu este nimic mai mare decât postul de ambasador”, spun eu și ea îmi zâmbește, crede că îmi lipsesc atât ambiția personală, cât și ambiția de a face ceva pentru lume și mă întreabă dacă mai există și altceva în mine în afară de dorința de bogăție materială. Ba da, aș vrea să fac ceva care să îi impresioneze pe oamenii cu care am de-a face, dar nu știu cum.

— Am zis eu, murmură șoferul și arătă spre bariera poliției. Acum suntem blocați.

O duhoare pătrunzătoare de substanțe chimice plutește în aer și văd ruinele și fumul care

formează o structură fantomatică, înălțându-se în cer. Acum îmi dau seama că s-a dus, dispărută ca un fir de păr ars, transformat în cenușă.

Fără Kassandra sunt om numai pe jumătate, plutesc, mă împiedic pe holuri, pe străzi, pe câmpuri, nori, temându-mă de ura și de resentimentele din întreaga lume, de cuțite și gloanțe, de furtunile de pe Soarele orbitor, mulțimea de victime din camerele întunecate, fără ieșiri de urgență și de toate destinele nenorocite, care cedează în fața lipsei de speranță și a suferinței. Fără Kassandra voi cădea la pământ. Acum voi cădea.

Când plec, stă la masă, la micul dejun, în halatul ei alb și discută cu Robert și cu Albert. Îmi flutur noua mea mapă din piele și îi trimit trei bezele. Astăzi este ziua mea de naștere. M-a trezit cântând și cu brioșe fierbinți, cu ouă, șuncă și suc de mango. Ne uităm unul la altul, în timp ce ea își duce încet mâna la gură. Acum îmi trimite un pupic, ca un licurici în noapte, și privirea i se pierde în cerul de deasupra orașului Copenhaga.

Am întâlnit-o pe Kassandra când studiam Dreptul. La început, m-am gândit că între noi doi ar trebui să existe o relație solidă, dar ea avusese alte planuri. Kassandra era tot ce îți puteai dori. Agilă, distractivă, iubitoare, caldă, generoasă, originală, frumoasă. Nu mai era alta ca ea. Începusem să cred că era interesată de mine, iar această părere mi-a fost confirmată atunci când un coleg a dat o petrecere în conacul părinților săi, la Øresund. Mai târziu în acea seară am urmat-o în casă, într-o toaletă care i se părea incredibil de amuzantă. Dintr-odată eram dezbrăcați și ne îmbrățișam, eu mă așezasem pe scaunul de toaletă, iar ea alunecase deasupra mea. Cu picioarele bine înfipte în pardoseală, ea se mișca în sus și în jos, iar când ajunse la orgasm, mă mușcă de umăr. Apoi căzuse pe coapsele mele și își apăsase obrazul pe pieptul meu. „Știu exact cum este să fii

copil în uterul mamei, spuse. Și cum este pasărea în vânt, ghepardul pe platoul munților, ursul cu un somon ce i se zbate între dinți. Dacă aș asculta cu atenție, aș avea acces la toate răspunsurile tuturor întrebărilor, pentru că eu sunt făcută din tot ceea ce a existat vreodată”. Am sărutat-o pe marginea buzei de sus și am crezut că mi-am găsit dragostea vieții mele.

Câteva săptămâni mai târziu, după ce încercasem zilnic să dau de ea la telefon, am auzit că a renunțat la Drept și că ar fi plecat în India cu un tip pe nume Martin Fisch. Nu am reacționat ca atunci când cineva se despărțea de mine și apoi mă cufundam într-o stare de nefericire, cu gânduri temporare de sinucidere și dificultăți de respirație cauzate de tulburări psihosomatice. În schimb, corpul meu fusese cuprins de o neliniște existențială nu foarte puternică, însoțită de o senzație permanentă de absență a realității. Nu eram în stare să fiu prezent, gândurile mi se plimbau încontinuu înainte și înapoi, îmi imaginam unde aș fi fost și cum ar fi arătat viața mea mâine, la aceeași oră sau după exact un an. Dacă voi face aritmie cardiacă atunci când voi stinge lumina pentru a adormi. Dacă voi sta în pat, măsurându-mi pulsul și asigurându-mă că inima deja își va fi făcut treaba. Dar nicio gaură fără fund, nicio mlaștină asemănătoare unei depresii, nicio victimă suferindă a circumstanțelor și a destinului potrivnic. Oficial nu fuseserăm un cuplu, nici măcar neoficial, iar când am primit, după trei luni, o vedere de la ea, cu textul „Te iubesc, Carl Bernstein”, mi-a fost clar că dragostea noastră era eliberată de orice restricție și avea să reziste, indiferent cu cine fusese fiecare și ce vom face în continuare.

Prin urmare, nu a fost nicio surpriză faptul că, după mai mulți ani, m-a sunat și mi-a cerut să mă mut în camera liberă a apartamentului în care locuia de la divorț cu gemenii ei, în vârstă de trei

ani. Ea era atrasă și de femei, iar fostul ei soț, Martin Fisch, se întorsese de mult timp în Iutlanda, la iubirea lui din tinerețe, intrase într-un partid de dreapta și începuse o carieră fulger în administrația locală și în parlament. Mi-ar fi plăcut și mie așa ceva…

— Și acum? întrebă taximetristul.

— Înapoi la Christiansborg.

Conduce pe o stradă îngustă printre blocurile înalte, maronii și virează la stânga, pe Amagerbrogade. Rețeaua de telefonie mobilă a căzut și nu îi pot contacta pe gemeni. Rotunjesc suma datorată taximetristului și plătesc, cobor în fața Palatului Christiansborg și îi arăt buletinul unui polițist în uniformă de luptă. Acesta nu știe nimic. Este de acord să mă însoțească până la primul etaj, dar geanta nu este acolo unde o lăsasem. Polițistul îmi arată drumul spre o cameră de la subsol, unde geanta zace într-un colț, împreună cu alte obiecte uitate. Chiar și bicicleta ministrului se află acolo. Niște degete curioase au umblat în geanta mea, iar hârtiile nu mai sunt în ordinea obișnuită. Nu primesc niciun răspuns la comentariul meu legat de acest aspect. Apoi mă duc la bicicleta mea, așez geanta pe ghidon și mă duc spre casă, trecând pe podul de peste canal și observând, cu coada ochiului, mulțimile de oameni din Nyhavn. Astăzi, temperaturile sunt undeva la 20 de grade. Pedalez în curtea de pe Amaliegade și urc în fugă scările de la bucătărie. Albert și Robert stau în fața televizorului și plâng. Mă așez între ei pe canapea.

Lacrimile iau naștere în adâncul plămânilor mei, urcă în hohote prin gât și ajung în gură, iar, în acea clipă, gemenii izbucnesc în plâns. Ne ținem în brațe, iar ei mă trag de haine, simțurile îmi sunt în alertă, pot trage aer în piept, dar nu reușesc să mă oxigenez. Ei își strigă mama să vină acasă, urlă cu gurile lor de păsări tinere, cu fețele sfâșiate și cu

ochii în flăcări, care nu văd nimic. Mi se taie răsuflarea și îi țin strâns lângă mine, cu toată forța.

2.

Mă eliberez din costumul sufocant și îmi trag pe mine o pereche de jeanși și o cămașă cu mânecă scurtă, îmi curăț pietricelele și pământul de pe rana de pe braț, tamponez leziunea cu apă călduță și o las să se usuce natural. Există supraviețuitori, se spune la televizor, dar nu și în partea de hotel în care lucra Kassandra. Toate canalele de televiziune arată același lucru, imagini luate din elicopter ale clădirii intacte, înalte de 70 de metri, care a fost cruțată pentru că, se pare, mai multe încărcături explozive nu au funcționat conform planului, și sunt transmise prim-planuri ale locului în care fusese clădirea vecină, mai scundă, cu săli de conferință, birouri și studiouri de radio. Aceasta se transformase într-un munte din oțel contorsionat și bucăți fumegânde de zidărie.

Un crainic narează, cu un glas strident, povestea terorii din Danemarca, teroare care a început atunci când un cotidian a publicat caricatura profetului musulmanilor. Astfel, Danemarca a devenit nepopulară în lumea musulmană și a devenit ținta terorii musulmanilor militanți. De atunci, serviciile secrete daneze au blocat un număr, necunoscut publicului, de atacuri teroriste, dar astăzi totul a mers prost. Un profesor universitar declara că probabil hotelul Danmark fusese ales ca țintă deoarece măsurile de securitate erau limitate și teroriștii puteau să rănească mai mulți oameni în același timp. Poliția nu crede că aceasta este o misiune sinucigașă, ci că explozia a fost controlată de la distanță, cu ajutorul unui telefon mobil. Am dat pe CNN, unde se transmitea, de asemenea, live de la locul incidentului.

„Danemarca – țara idilică de basm a lui Hans Christian Andersen din Scandinavia – a fost lovită în această dimineață, cu puțin înainte de ora nouă,

ora locală, de cel mai serios atac terorist împotriva unei țări occidentale, din 11 septembrie 2001. Brutalitatea omenească a distrus, o dată pentru totdeauna, frumusețea pastelată și inocența romantică a acestui mic regat care, la fel ca și celelalte țări scandinave, a fost cruțat până în prezent de atrocitățile care au caracterizat, pentru o lungă perioadă de timp, viața de zi cu zi a restului lumii”.

Am dat televizorul mai încet atunci când sună telefonul. Este Donald, superiorul meu direct de la Ministerul de Externe, care mă întreabă unde sunt. Era o ședință de criză în cadrul unității antitero.

— Țara se află în cea mai gravă situație de la cel de-al Doilea Război Mondial și tu îți iei liber. Mă aștept să te văd în jumătate de oră.

După care a închis.

I-am povestit pe scurt că prietena mea, Kassandra, a obținut în cele din urmă, după mai mulți ani, propria emisiune de radio ca manager de producție și că ea transmitea din studiourile din Hotel Danmark, dar bineînțeles că el nu avea de unde să știe dacă ea se afla la muncă în momentul exploziei. Donald nu este un tip cu care să flecărești. El trecea direct la subiect și se putea numi „consilier de primă clasă al misiunii diplomatice”; se apropiase foarte mult de postul de ambasador și nimic nu putea interveni între el și această funcție.

Dar eu nu mă duc la muncă, îi duc pe gemeni cu mașina la Rigshospital, Spitalul Central. Acolo s-a înființat un centru de criză la parter, cu mici separeuri protejate de perdele, fiecare cu câte un birou și două scaune, și ni se alocă un psiholog de criză. Eu nu spun nimic, acum este importantă recuperarea mentală a celor doi băieți, iar eu le ascult întrebările sufocate de lacrimi și descărcările emoționale și sfaturile bine intenționate ale psihologului, și totul se contopește în vocile mârâite, strigătoare, șoptite, fluierate, țipătoare,

până când îmi devine clar că și-au pierdut mama, Kassandra este moartă și ei nu pot trece cu vederea consecințele. Nici eu nu o pot face. Dar acum este rândul meu.

— Mai devreme sau mai târziu veți ajunge într-o stare în care veți simți furie atunci când vă veți gândi la decedată. Este absolut firesc și este important să vă dați frâu liber emoțiilor. Experiența demonstrează că aceia care plâng, care urlă, blestemă și care vorbesc despre problemă reușesc să iasă cel mai bine din criză, spune bărbatul cu barbă și încerc să îi surprind privirea, din spatele lentilelor murdare. Sunt recunoscător că există oameni ca el, care investesc energie pentru a-i ajuta pe ceilalți. Ar fi putut fi, foarte bine, rechin imobiliar, speculant la bursă sau un bancher pizmaș, cu ochii fixați doar pe bonusul anual, un capitalist brut și nemilos. Privirea psihologului tremură, situația îl afectează și el are sentimente, chiar dacă a învățat să le controleze, dar atât de multe vieți care atârnă în abis și în întuneric, în același timp, dau naștere unei forțe incredibile care poate distruge chiar și cele mai solide fundații. Dau repede din cap, vreau să îi spun că trupul meu este strâns într-o cămașă de forță sufocantă a inutilității, dar cuvintele s-au pierdut. Apoi vreau să-i spun că mă interesează cel mai mult Albert și Robert, care sunt la jumătatea liceului și care mâine au examenul scris de limba daneză. Nu știu dacă se vor descurca sau dacă pot aranja ca examenele să le fie amânate. Probabil că și tatăl lor, Martin Fisch, trebuie să se implice. Da, el face parte din Partidul Danez, îi vizitează foarte rar, iar pentru băieți eu am fost mai tată decât el, dar nu contează. Psihologul mă privește întrebător. Martin Fisch va avea multe de făcut. Nu contează cine se află în spatele acțiunii teroriste, aceasta va provoca o ură și mai mare împotriva necunoscutului, munca sa va căpăta o importanță extraordinară, iar Danemarca va deveni xenofobă.

O situație de vis pentru Martin Fisch. Acum mă aplec deasupra mesei.

— Trebuie să îi identific cadavrul?

— Potrivit informațiilor pe care le am, ea s-a aflat chiar deasupra unei încărcături explozive, spune psihologul atât de încet, încât trebuie să fac eforturi mari pentru a-l înțelege.

— Asta înseamnă că nu mai este nimic de identificat?

El dă ușor din cap, își scoate ochelarii și se freacă la ochi.

În fața televizorului de pe peretele din hol s-a înghesuit o mulțime de oameni. Mâinile băieților mă prinseseră strâns de antebraț. Un brancardier reuși să dea mai tare și ne oprim să ascultăm crainicul. Acesta relatează că un grup terorist, necunoscut anterior, denumit „Ultima zi a capitalismului”, își revendică într-un videoclip parvenit agențiilor de presă responsabilitatea pentru atentatul cu bombă din Copenhaga. Pe ecran apare un bărbat, cu fața acoperită cu o eșarfă, și își transmite mesajul într-o engleză perfectă.

> Noi suntem războinicii trimiși de umanitate. Suntem frații și surorile voastre, trăim în mijlocul vostru, vă vorbim limba și lucrăm împreună cu voi. Suntem oameni, ca și voi, care am trecut împreună dincolo de granițele religiei și politicii, pentru a lupta împotriva capitalismului global, care face ca pământul nostru să fie de nelocuit, a distrus economia și scoate milioane de oameni din casele și din căminele lor. Acțiunea din Copenhaga este doar prima dintr-o serie care ar trebui să pună capăt bolii mondiale ale cărei simptome sunt egoismul și materialismul, în detrimentul comunității. Acțiunea din Copenhaga a aruncat în aer doisprezece oameni de afaceri influenți, care s-au întâlnit la Hotel Danmark pentru a plănui exploatarea viitoare a populațiilor sărace din lume.

Regretăm profund victimele nevinovate și ne consolăm cu ideea că au căzut într-un război necesar.

Ne împingem bicicletele în timp ce mergem de-a lungul lacului Peblinge și apoi ne așezăm pe o bancă sub un castan înflorit. Mă așez între ei doi și îmi caut cuvintele. În mod normal Kassandra este cea care spune ceea ce trebuie, apoi eu sunt cel care confirmă. Mă întorc spre Albert. Este copia perfectă a lui Robert, dar el este cel mai mic, cel care s-a născut cu zece minute mai târziu.

— Tremur, îmi spune.

— Și eu, zice și Robert.

— Și eu la fel, bolborosesc eu.

Dar nu numai noi tremurăm în interiorul nostru și Pământul tremură, iar eu îi țin strâns pe băieți de umeri, bicicletele cad, iar pe potecă, o femeie tânără își ia copilul din cărucior, se așază pe jos și se apleacă deasupra copilului, în timp ce ramurile castanului se leagănă deasupra lor și petalele se desprind, căzând ca zăpada, iar în spatele nostru, o femeie în vârstă strigă, în timp ce bastonul îi alunecă din mână și cade în genunchi. Înainte să pot reacționa, cutremurul se oprește.

Ne grăbim să ajungem acasă și pornim televizorul. Cel mai puternic seism înregistrat vreodată în istoria Danemarcei a avut epicentrul în centrul orașului Copenhaga, în apropierea hotelului Danmark. La postul de televiziune vorbește un geolog care consideră că ar putea fi o legătură între cutremurul de pământ și atacul terorist cu bombă.

— O explozie atât de puternică poate afecta forțele seismice din scoarța terestră și poate provoca cutremure. În 1971, în deșertul Nevada, s-a văzut că un test nuclear a făcut să se deschidă o zonă de falie de 1.300 de metri. Probabilitatea crește odată cu forța bombei și cu adâncimea la care este amplasată aceasta. Din câte știu eu, cel puțin o încărcătură a fost amplasată în Copenhaga,

în sistemul de canalizare de sub hotel. Din fericire, activitățile seismice din Danemarca sunt reduse ca intensitate. Dacă explozia ar fi avut loc pe falia San Andreas din California sau de-a lungul coastei statului Chile, nici nu îndrăznesc să mă gândesc la urmări, spune cercetătorul și își aranjează cravata.

Moderatoarea din studio privește în cameră cu o expresie nedumerită.

— Mi-ar plăcea să știu care este concluzia, spune ea, își întinde brațul în afara cadrului luând o foaie de hârtie. Tocmai am primit știrea că, în decurs de câteva minute, au avut loc acțiuni teroriste în Amsterdam, Berlin, Madrid, Bruxelles, Stockholm și Roma. În general, teroriștii au vizat sedii de firme, hoteluri și alte clădiri unde se adună mulți economiști și unde, ca urmare, este de așteptat un număr mare de victime. Potrivit unor surse neconfirmate, organizația teroristă „Ultima zi a capitalismului” și-a asumat răspunderea pentru atacuri. După o scurtă pauză, ne vom întoarce cu mai multe informații.

— Ce se întâmplă cu lumea? Vocea lui Albert tremură. Gemenii stau ca niște stane de piatră pe podea și privesc ecranul, cu ochii lor căprui-închis. Se face fărâme?

— Oare nu asta a prezis grecul Alexandros, cel care a locuit la noi? murmură Robert.

— Bineînțeles că lumea nu se destramă. Gândiți-vă cât de mare și de solidă este. Nu se poate întâmpla asta. Mă gândesc la Alexandros, care a spus exact contrariul. El spunea că dispariția vieții, așa cum o știm, ar fi o condiție esențială pentru ca lumea să poată continua să existe ca leagăn al omenirii. El spusese că navele spațiale sunt în drum spre noi și că aceste nave ar vrea să-i ia pe cei aleși chiar înainte ca Pământul să piară din cauza catastrofelor naturale și a războaielor. Apoi ar fi avut loc o schimbare radicală și cei aleși ar fi putut să o ia de la început și să construiască o

lume nouă, cu alte valori decât cele care sunt aplicate în prezent. Atât avusese de spus.

Îi văd pe gemeni, care se plimbă prin cameră, fiecare cu salteaua în spate, întrebându-mă dacă le dau voie să doarmă cu mine în cameră și, înainte să pot răspunde, își așază saltelele lângă patul meu. În cele din urmă au adormit. Și apoi, mai târziu, la un moment dat, ne trezim și descoperim că nu avem nimic de mâncare în casă. Așa că ne urcăm în mașină și ne ducem la un restaurant din Hellerup, mâncăm omletă cu șuncă și apoi o luăm pe Strandvej spre Bellevue. Parcăm acolo unde, în trecut, ne opream mereu și privim valurile înspumate, vorbim despre parcul de distracții Dyrehavsbakken, unde nu am mai fost de când erau copii și despre faptul că întotdeauna primeau un hotdog și o apă minerală efervescentă. Ne imaginăm cum făceam de două ori înconjurul lacului din Dyrehavsbakken, lacul nostru. Suntem pe cale să facem un al treilea tur, dar este nevoie de unanimitate, iar Albert este împotrivă. Restaurantul are vedere spre lac, nu am mai fost acolo de la ceremonia de confirmare a gemenilor. Comandăm un platou Smørrebrød și chelnerița încă își amintește petrecerea, petrecerea noastră.

— Orator desăvârșit, iar soția dumneavoastră purta cea mai uluitoare rochie, spune ea și, atunci când se retrage în bucătărie, privirile ni se întâlnesc deasupra mesei și niciunul dintre noi nu poate rosti „Noroc”, apoi începem să plângem; este deja a doua oară când băieții văd lacrimi în ochii mei și îmi studiază fața în detaliu, uită de tot și plâng și mai tare, iar eu sunt ușurat când suntem din nou în mașină.

— Nu înțeleg de ce mama nu este aici, spune Robert și se uită la mine. Ar fi trebuit să stea acolo, pe scaunul de lângă tine.

Dacă eu aș fi fost cel care lipsea, iar băieții erau cu Kassandra și i-ar fi spus ei același lucru – ea ar fi știut exact cu ce vorbe liniștitoare trebuia să îi

consoleze pe amândoi. Ceea ce știu eu este că și-au pierdut mama și că eu mi-am pierdut cea mai bună prietenă, dar niciunul dintre noi nu știa dacă mai putem trăi fără ea.

Robert mă privea în continuare.

— Te întrebi ce ar spune mama dacă era în situația ta? Ar spune că ești într-o dimensiune paralelă și că vei fi întotdeauna lângă noi, indiferent dacă te vedem sau nu.

3.

Ne trezim toți la ora cinci, rămânem întinși în pat și ascultăm ploaia. În timpul drumului cu mașina la capela cimitirului, soarele străbate perdeaua de nori și noi înaintăm printr-un curcubeu. Acum este o zi senină. Băieții stau foarte aproape unul de altul, pe bancheta din spate. Au trecut de testele scrise și nu își pot aminti nimic, deoarece, pentru ei, totul este în ceață; în curând vor veni examenele orale și, peste puțin timp, vor fi absolvenți de liceu și apoi trebuie să iasă în lume. Pământul se învârte în continuare. Mă aplec peste fereastră și vântul îmi flutură părul. Respir adânc, așa cum m-a învățat Kassandra, atunci când neliniștea se apropie mișelește. „Trage liniștit aer pe nas, până îl simți adânc în stomac, apoi expiră pe gură”. Am devenit dependent de viața cu Kassandra și cu gemenii. În trecut am jucat tenis. Am avut o amantă, am avut două în același timp. Am avut prieteni și am ieșit în oraș. Am avut un corp tonifiat, am avut mușchi și am atras, în mod natural, femeile frumoase. Am fost odinioară un bărbat chipeș. De atunci, corpul mi s-a redus la o unitate de transport și un canal de alimentare pentru creier, și am început să mă ofilesc. Dar nu exista nimic pe care să-l apreciez mai mult, după o zi lungă la minister, decât să mă întorc acasă și să mă așez la masa din bucătărie, pentru a vorbi cu Kassandra, cu prietenele ei, cu gemenii, cu prietenii lor. Bucuria și sentimentul de siguranță compensau din plin nevoile și visurile pe care eu nu le mai puteam identifica.

I-am dat drumul trandafirului roșu și i-am urmărit cu privirea plutirea descendentă neregulată, până când a ajuns pe sicriul alb cufundat adânc în mormânt. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Martin Fisch. El se oferise să-i ia pe gemeni la el, dar aceștia refuzaseră. Pot

simți aroma parfumului de trandafiri de pe mâinile ei.

În apropiere se aude un copil plângând. Oare doare să respiri pentru prima și ultima dată? Mă gândesc la fața albă, delicată a Kassandrei, la fruntea lată, rotunjită, obrajii ei netezi după tratamentele cosmetice, genele ei negre, părul de înger, care îi ajunge până la jumătatea spatelui. Plutește acolo, între fiii ei mult mai mari, aproape adulți, cu umerii lați. Îmbrățișez acești umeri.

Nu-i mai pot pune mult timp șefului meu răbdarea la încercare. În curând ne va întoarce la vechiul program de lucru, asta dacă nu îmi voi depune CV-ul pentru un loc de muncă mai uman. Sicriul este acoperit de trandafiri. Este bine că este gol. Gândul că trupul ei ar fi fost închis acolo este greu de suportat. Cu toții o puteam vedea pe Kassandra cu ochii minții, părinții ei o puteau vedea, colegii, iubirile trecute, prietenii și cei necunoscuți de mine. Ca bărbatul cu pielea închisă la culoare de pe marginea procesiunii funerare. Ceva mi se pare cunoscut la el în acest moment. Desigur, acesta este grecul Alexandros. Are o barbă deasă, pe care nu o avea atunci când locuia la noi. În acel moment, el își întoarce privirea spre cer, cu ochii înroșiți de lacrimi, iar eu mă întorc în timp, ridic receptorul telefonului și spun:

— Sunt Carl.

— Carl Bernstein? Autorul unui articol despre experiențele aproape de moarte? întrebă o voce subțire de femeie.

Nu îmi pot nega numele și cu atât mai puțin faptul că m-am ocupat de antropologie, timp de câteva luni, înainte de Facultatea de Drept, și am făcut o prezentare pe această temă. Se pare că cineva a postat-o pe internet. Am activat difuzorul de înregistrare al telefonului.

— Da, eu sunt.

— Numele meu este Vicky, n-ai idee cât de tare mă bucur să-ți aud vocea. Sun din partea unui

tânăr, numele lui este Alexandros. A călătorit tocmai din Grecia până aici, pentru a-l căuta pe un danez numit Paul Weis. Îl cunoști?

— Nu, nu cred.

— Deranjez?

— Nu.

Răspunsul meu sunase, cu siguranță, oarecum ezitant.

— Alexandros a avut o experiență aproape de moarte, înțelegi, și atunci când și-a revenit și-a dat seama că el, ca om, este predestinat unui obiectiv mai înalt, un țel care trece dincolo de stilul său de viață actual. Nu a putut da mai multe detalii, doar că nu mai vrea să construiască alte case pentru turiștii bogați. La scurt timp după aceea, a găsit toate răspunsurile la întrebările sale, într-o traducere în limba greacă a cărții lui Paul Weis, *Stimmen des Himmels.* După ce a citit cartea, s-a eliberat de toate nevoile materiale. Și-a vândut apartamentul și mașina și și-a donat toți banii. Soția și copilul lui s-au mutat într-un apartament cu chirie mică, și el însuși a început să călătorească prin lume și să-și povestească planurile. Scrie despre ele și pe internet, iar între timp a adunat mii de adepți. Acum o lună a plecat în Danemarca, pentru a-l căuta pe Paul Weis.

— Aha.

— Singura pistă pe care ar putea-o urma este adresa organizației „Universal Link”, tipărită pe cartea lui Paul Weis. Aceasta are o căsuță poștală la un oficiu poștal de aici, din oraș. Dar Alexandros nu l-a putut găsi pe Paul Weis. A rătăcit prin tot cartierul și, în cele din urmă, a bătut la ușa locuinței noastre în comun și a cerut ajutor. De atunci, el locuiește cu noi.

— Și ce ar trebui să fac eu?

Deasupra mesei din bucătărie surprind privirea Kassandrei.

— Poate căutăm acul în carul cu fân, dar mi-am imaginat că, dacă excursia lui Alexandros a fost

determinată de o experiență aproape de moarte, aș putea găsi pe internet pe cineva cu care ar putea discuta, în locul lui Weis.

— Și așa am intrat eu în joc. Dar, în opinia ta, despre ce ar trebui să-i vorbesc? spun eu, fără a putea interpreta expresia facială a Kassandrei.

— Poate îi poți spune unde îl va duce căutarea lui. În plus, că nu mai poate rămâne mult timp să locuiască la noi. M-am gândit că ar putea, eventual, să stea la tine câteva zile?

— Nu avem prea mult spațiu, spun eu. Capul Kassandrei se mișcă în sus și în jos. Dar, pe de altă parte, ar putea merge.

Câteva zile mai târziu, Vicky stătea în pragul ușii locuinței lor în comun și ne saluta, pe Kassandra și pe mine, cu un zâmbet. Are mai mulți ani decât îmi imaginasem. Buclele ei blonde, făcute permanent de mult timp, sunt legate într-o coadă de cal ce se leagănă, fața îi este arsă de soare și nemachiată. Întinde brațele, iar privirea îi dispare undeva între capetele noastre.

— Bine ați venit la țară, strigă ea.

Aruncăm o privire peisajului plat. În apropiere se ridică antene de înaltă tensiune, ca insectele într-un film Science Fiction.

— Este frumos aici, spune Kassandra.

— Haideți să îl salutați pe Alexandros. Are 28 de ani, ca Iisus atunci când rătăcea prin deșert. Știți de ce a venit în Danemarca?

— Iisus?

— Nu, nu, râde ea. Sau poate că, după ce a citit cartea lui Paul Weis, lui Alexandros i-a fost clar cine este el, cu adevărat. Se întoarce spre Kassandra. Până să-l cunosc pe Alexandros, nu am crezut niciodată în vindecări miraculoase și în așa ceva. Prima dată când m-a atins, inima mea a trecut de straturile de durere pe care o oprimase și a fost umplută cu un sentiment minunat de libertate.

Kassandra râde și o împinge pe Vicky.

— Dar ceilalți din apartament spun că ar fi un escroc în trecere. Vechii comuniști au numai dispreț pentru ceva ce nu înțeleg, râde Vicky. Bărbaților de aici, din casă, le este teamă de schimbări și nu vor să vorbească cu el. Văd în el o amenințare pentru poziția lor și îl numesc piatra din pantoful colectivului.

— Cât timp rămâne în țară? întreb eu.

— El spune că, la 40 de zile după plecarea lui din Grecia, totul se va schimba, și chiar azi de dimineață am vorbit despre faptul că au trecut 33 de zile. Îmi va lipsi.

Ne dăm jos paltoanele și pantofii. În bucătărie ne întâlnim cu un bărbat cu părul cărunt, cu jeanși găuriți și cu ochelarii pe nas, care se grăbește să dispară fără a saluta elementele străine. Vicky face ceai și eu îmi iau ceașca lângă șemineu. Ne așezăm în scaunele zdrențuite din catifea și ne frecăm mâinile. Îmi pun picioarele pe marginea șemineului, aproape de foc. În acel moment, Alexandros apare în fața noastră, iar noi sărim și îi strângem mâna. Ochii grecului sunt închiși la culoare și privesc în depărtare. Îmi ajunge până la umăr și, pe sub tricou, are constituția unui luptător. Vicky face prezentările și ne toarnă ceaiul în ceștile maro. Liniștea umple camera și căldura ne cuprinde. Alexandros are o carte pe genunchi.

— Mulțumesc că ați venit, spune el în cele din urmă, cu o voce profundă, caldă. Cu mâinile sale bătătorite desface pachetul de tutun și scoate o foiță pentru țigară. O umple cu tutun, o rulează și trece cu limba peste ea, pentru a o lipi. Paul Weis este cheia. El este autorul acestei cărți – se numește *Vocile cerului.*

Își aprinde țigara, suflă fumul în flăcările din șemineu și mă privește cu niște ochi imobili. Țigara pendulează între buzele subțiri și acum jarul țigării luminează incandescent. Își întoarce fața spre Kassandra.

— A fost tradusă în mai multe limbi și este cunoscută în cercurile spirituale din toată lumea. Paul Weis a fondat organizația Universal Link, care a publicat ediția originală. Universal Link a avut sediul central aici, în oraș, dar nu mai există și nimeni de aici nu știe ce s-a întâmplat cu domnul Weis.

— Spune-le ce se va întâmpla cu lumea, după părerea ta, interveni Vicky.

— Universal Link este mai mult decât o editură, continuă Alexandros lent, fără a o băga în seamă. Acesta este numele unei operațiuni care ar trebui să salveze umanitatea de la distrugere, atunci când va începe nimicirea atotcuprinzătoare. Poate că vă este deja clar că ne aflăm pe marginea prăpastiei. Populația lumii crește exploziv și toți oamenii trebuie să aibă suficientă mâncare în fiecare zi și trebuie să aibă mașini, televizoare, frigidere și toate cele necesare, tot ce considerăm indispensabil. Este o luptă a tuturor împotriva tuturor și nimeni nu poate câștiga. Nu după mult timp va izbucni un nou război mondial și exploziile nucleare vor declanșa erupții vulcanice și cutremure, care vor distruge toată viața de pe pământ. Dar cu câteva secunde înainte ca globul pământesc să dispară în flăcări și țipete, navetele spațiale, la ordinul comandantului Ashtar din galaxia Andromeda vor veni aici și îi vor lua cu ele pe cei aleși.

Trase din restul țigării și o aruncă în șemineu, cu un bobârnac.

— Când calmul se va așterne din nou pe Pământ, cei aleși vor reveni și, împreună cu Hristos cel reîntors, vor crea o nouă formă de viață. Am văzut asta într-o revelație dincolo de granița dintre viață și moarte. Și mai târziu am citit același lucru în această carte și am realizat că eu, în tot ce se va întâmpla, trebuie să joc un rol. Și la fel și voi.

Caut privirea Kassandrei, dar întreaga ei atenție este îndreptată spre Alexandros. Grecul ridică privirea:

— Nu vă voi face probleme. Postesc și am nevoie numai de un pic de apă și de un loc unde să dorm și unde să pot medita în timpul așteptării, plus un picuț de tutun, asta este tot.

Kassandra dă imperceptibil din cap. Cred orbește în judecata ei și îi spun că este bine-venit la noi. Timp de vreo săptămână. Vom mai vorbi despre asta.

„Din țărână ai fost făcut. În țărână te vei întoarce. Din țărână te vei ridica din nou”. Vântul poartă un nor de praf și îl răsucește prin aer.

Acum, mulțimea de oameni se apropie de marginea mormântului și trandafirii colorează sicriul într-un roșu și mai puternic. Alexandros a dispărut. Poate că nici nu a fost aici, poate că a fost numai în imaginația mea. Altfel de ce n-ar fi rămas și nu ne-ar fi salutat? Acum toată lumea vine și ne prezintă condoleanțele lor, cu lacrimi în ochi ne asigură de compasiunea lor și ne îmbrățișează, pur și simplu, dar, în loc să ne ofere ceva, ei îmi invadează ultimul meu spațiu liber, lacrimile îl umplu, până când nu mai rămâne niciun pic de oxigen.

Apoi totul trece, iar merg cu gemenii în mașină, cu geamurile lăsate, ca de obicei spre nord, de-a lungul Øresund. Conduc până în parcarea obișnuită și coborâm, petrecând o vreme în tăcere, lângă apă.

— Suntem singuri, spune Albert și ne privește, pe Robert și apoi pe mine. Stăm unul lângă altul, cu fețele spre Øresund. Nu departe de coastă are loc o regată pentru iole.

— Mi-aș dori ca mama să fie aici, murmură Robert.

— Noi trei suntem singuri, trebuie să ne continuăm viața, spune Albert.

— Știu asta, dar mi-e dor de ea!

Urmăresc cu privirea una dintre micile iole.

— Cred că l-am văzut pe Alexandros la înmormântare.

Robert se întoarce spre mine.

— A fost acolo. Și eu l-am văzut.

4.

Am senzația că telefonul a sunat deja de mai multe ori înainte să mă trezesc și să duc receptorul la ureche. Este Donald de la minister. Insuccesele și amărăciunea poartă un singur nume: Donald Dick. Mă privesc, încă mai port hainele și pantofii, ieri-seară nu mi-am putut găsi liniștea.

— Vii astăzi, Carl?

Își mobilizează toată amabilitatea pe care o ține de rezervă pentru situații deosebit de jenante.

Televizorul este pornit și pe burtieră se derulează textul Breaking News, prim-ministrul ia în considerare să decreteze stare de necesitate în Danemarca. În orașele europene afectate de terorism, oamenii se învârt pe stradă ca niște zombi, conduși de o teamă în masă. Când întâlnesc un obstacol, își schimbă direcția. Au uitat ceea ce au lăsat în urmă, fără să știe ce caută.

— Am primit, cum să spun, o treabă destul de incitantă. Sper că mă poți ajuta să o rezolv.

În Copenhaga patrulează dubele blindate ale poliției militare și politicienii din Christiansborg organizează întruniri de urgență. Deja au adoptat legi speciale noi, care le dau mână liberă serviciilor secrete. Oficialii din administrația publică centrală s-au mutat în birourile lor, de unde îi asistă pe politicieni cu proiectele de legi. Donald este considerat o piatră tare, dar așa sunt toți cei care se află la același nivel ierarhic cu el, altfel nu ar putea ajunge atât de departe. Nici prin gând nu îi trecea să își ceară scuze pentru că solicita un serviciu într-o seară de sâmbătă sau într-o duminică după-amiază, sarcină ce trebuia rezolvată imediat. De multe ori oferă foarte puține informații, trebuie să le pui singur cap la cap și să te rogi să nu înțelegi greșit sarcina, cum ar fi, de exemplu, pregătirea unui discurs pentru ministru, referitor la o chestiune pe care nu o cunoști și, prin

urmare, trebuie să te informezi temeinic. Poate că opoziția a intrat în posesia unor informații cum că guvernul a acționat în mod necorespunzător sau demn de criticat. În acest caz, este treaba mea să dezmint informațiile, indiferent cât de corecte ar fi ele. Îmi amintesc de mai multe situații, în special în ceea ce privește participarea Danemarcei la războiul din Irak, din Afghanistan și din Libia, în care eu, cu ajutorul argumentelor bazate pe informațiile primite de la surse anonime și având în vedere securitatea statului, l-am salvat de mai multe ori pe ministru, care urma să fie pus la stâlpul infamiei de către public. În rarele momente de slăbiciune mă bântuie minciunile. În mod normal, simt o oarecare mândrie pentru faptul că am capacitatea intelectuală necesară și că mă găsesc într-o postură în care gândurile mele sunt cruciale pentru a preveni destabilizarea socială. Interpretarea greșită a motivelor care îl ghidează pe liderul politic al unei țări este distructivă pentru democrație. Există situații, și vor exista întotdeauna, care impun versiuni alternative ale adevărului și eu sunt și voi rămâne un campion în acest domeniu. Uneori chiar visez în limbajul oficial.

— Numai o oră. Totuși, nu este vorba doar despre atacul terorist. Este o afacere destul de bună pentru tine. Vino la ora 13.00.

În receptor se aude un clic. Donald este un eminent actor experimentat. Numai cele mai bune specimene de acest fel ajung la nivelul superior al Ministerului de Afaceri Externe. Am observat că la nivelul meu ierarhic toți iau aceeași „față de pocher” și pot face o figură bună pentru o mână proastă, dacă este nevoie. Totul ține de tehnică, cu toții putem învăța ceva pe de rost și ne putem deconecta de sentimentele și de răceala noastră față de cei care o practică, oameni care eșuează și care trebuie să fie sacrificați, pentru ca noi înșine să putem avansa mai repede. Pe treapta ierarhică

din care fac parte trebuie să știi să mânuiești pumnalul. Trebuie să știi de ce este nevoie pentru a-ți face adversarul șah-mat pentru o perioadă scurtă de timp sau temporar.

Gătesc terci de ovăz pentru gemeni. Trebuie să ajungă la examenul oral. Un braț al lui Robert se află pe cuvertură, iar Albert stă sub ea.

— De ce nu ne-ai trezit? strigă Albert când observă cât este de târziu.

Robert sare în sus și aleargă la duș.

— Uite terciul, spun eu.

— Nu avem pâine? murmură Albert.

— Am dormit prea mult. Vreți să vă duc eu?

— Da, te rog, spune Robert în timp ce traversează bucătăria, cu un prosop înfășurat în jurul corpului. Formulele nu așteaptă.

Albert închide ușa la baie și se întoarce o clipă mai târziu. Apoi coborâm scările în grabă. Nu înțeleg cum pot să treacă așa peste asta. Inima îmi bate violent în piept, strigă după Kassandra ca un dependent de droguri după substanța interzisă.

Mă așez pe bicicletă și încerc să îmi mobilizez excesul meu mental obișnuit. Acest lucru este necesar dacă vrei să treci cu bine de jocurile și luptele pentru putere din cadrul ministerului, care provin în special din faptul că în sistemul Ministerului Afacerilor Externe nu există alte obiective cunoscute în afară de postul de ambasador. Cei mai mult de nouăzeci la sută dintre angajații care nu își ating scopul sunt, prin urmare, declarați învinși. Trebuie să trăiască cu semnele de dezaprobare și cu starea ulterioară de înfrângere. Nu au ce face, nu au fost suficient de capabili, nu au fost suficient de lipsiți de scrupule, suficient de inteligenți, nu au avut ce le-ar fi trebuit pentru asta. Aceștia nu suportă rufele murdare, le este afectată conștiința, nu reușesc să înainteze pentru a sta în lumina reflectoarelor și să câștige recunoaștere în detrimentul altora. Falsa lor modestie dezgustătoare i-a împiedicat să joace

cărțile potrivite. Mai mult de nouăzeci de procente dintre angajați sunt funcționari ratați, muncitori necalificați pe care ministerul trebuie să-i hrănească, mai mult sau mai puțin forțat, până la vârsta de pensionare. Cei câțiva colegi de succes le întorc spatele celor învinși, nu mai vorbesc cu ei, nu le mai răspund la întrebări și îi bagă în seamă numai atunci când nu sunt văzuți și șoptesc între ei că există cineva care nu este croit din materialul potrivit și, prin urmare, nu poate avea așteptări de la sistem, acel cineva este complet terminat.

— De câte ori ai fost trimis în străinătate? întreabă Donald și mă privește pe deasupra ramei ochelarilor.

Bineînțeles că știe deja răspunsul.

— De două ori – la Organizația Națiunilor Unite din New York și la Ambasada din Londra. De fapt, cred că voi fi trimis din nou la anul.

— Aș vrea să urgentez următoarea ta avansare. Avem o problemă în Atena, trebuie să îți spun, și am nevoie de un bărbat puternic acolo. Oscilez între câțiva angajați, deja știi cine sunt ei, dar balanța înclină spre tine.

— Ce fel de problemă există în Atena?

— Ambasadorul pe nume Montgomery. Îl cunoști.

Pe fața lui Donald apare, în mod sugestiv, un zâmbet.

Pierre Montgomery este cu câțiva ani mai în vârstă decât mine și a făcut o carieră fulgerătoare. Timp de trei ani a fost superiorul meu. Dacă Donald este un câine feroce, atunci Montgomery este un lup turbat, flămând, cu un pui de-abia flatat, înghețat, în bârlog.

— Să îți spun care este treaba: sistemul l-a judecat greșit. Nu lucrează și, treptat, devine alcoolic. Există mai multe cazuri. Într-un caz este vorba despre tranzacții financiare incorecte, iar în celălalt caz este vorba despre conducere sub influența alcoolului. Din fericire, le-am putut

încheia cu succes pe amândouă. Mai rău este că este acuzat de violență fizică împotriva unui angajat al ambasadei. Habar n-aveam că violența poate fi fizică. Acum este numai o chestiune de timp, până când presa află de mizeria asta. În plus, soția lui, Frida Montgomery, a luat legătura cu noi. Îi este frică de el. Se pare că nu mai face față și a scăpat de sub control, este ca o bombă amorsată. Știi ce înseamnă asta.

— Tragic. Ce pot face eu?

Amândoi știam că eu știu că Pierre Montgomery este unul dintre aliații cei mai de încredere din sistem ai lui Donald. Îmi aduc aminte de Montgomery. Un tocilar limitat, disperat după carieră, de 160 de centimetri, dotat, pare-se, cu un coeficient de inteligență extrem de mare, cu o burtă proeminentă și trăsături de psihopat. Unul dintre oamenii cei mai lipsiți de scrupule pe care i-am întâlnit pe parcursul anilor petrecuți de mine în minister. Este puțin probabil ca o persoană să se nască malefică, dar în cazul lui Pierre Montgomery există anumite dubii. Parcă este plin de răutate în adâncul sufletului și, prin tot ceea ce face, urmărește două obiective simultane: să se ajute pe el însuși și să le facă rău altora.

— Este extrem de important să stai în umbră. Nu ne putem permite un scandal diplomatic. Motivul real pentru delegarea ta rămâne între noi. Oficial, ai solicitat o deplasare neplanificată, din cauza morții subite a prietenei tale. Sistemul a decis să se conformeze dorinței tale, luând în considerare starea ta și încrederea care ți se acordă. Aceasta este toată povestea, punct.

— Și funcția mea?

— Ascultă-mă, Bernstein! Oamenii pe care îi trimitem în lume au fost testați ani de zile, pe toate părțile, ceea ce s-a dovedit a fi destul de dificil. Dar Montgomery este ușor ca fulgul. Este un dur, un simptom pentru o eroare imensă a sistemului, care în teorie nu poate avea loc, iar în practică nu

trebuie să aibă loc. Dar chiar și cel mai puternic aliaj al oțelului poate avea o vulnerabilitate neprevăzută. Cel mai rău este că ne are la mână. Dacă apare în fața presei, va ieși un scandal imens. Și exact cu asta ne-a amenințat, în cazul în care îl vom concedia. În caz contrar, te asigur că s-ar fi aflat de mult în spatele unui birou. A promis să stea cel puțin trei luni departe de ambasadă, dar va fi vorba, probabil, de șase. Va merge la o clinică de dezintoxicare pentru alcoolici pe insula Santorini, apoi tu ești avansat și, între timp, ocupi postul. Putem anunța că este bolnav, ceva de o importanță redusă, mă gândesc la un traumatism suferit în urma unui accident de mașină sau poate la stres, astfel de diagnostice sunt la modă astăzi. Astfel, Superman din cadrul Departamentului de Externe va părea oarecum uman. Îi putem atribui și o afecțiune care duce la invaliditate, Parkinson sau ceva similar și vom folosi asta ca scuză pentru a-l scoate la pensie mai devreme dacă nu renunță la sticlă. Spune ceva, Carl!

Am rămas fără cuvinte. Iată-mă aici, un bărbat care nu este încă ambasador, și primesc oferta de a reprezenta un ambasador. Nu are niciun sens și nu are loc în acest sistem. Fie ceva este putred aici, fie aproape că am câștigat la loterie. Simt o senzație caldă în piept, care se răspândește prin corpul meu și mi se ridică în obraji, când îmi dau seama că vorbele lui înseamnă, în același timp, că sistemul tocmai a aprobat trecerea mea prin urechile acului.

— A, da, iar în rest, Grecia este în stare de insolvență în masă, dar asta nu este treaba ta. Nu trebuie să le rezolvi problemele economice, trebuie doar să reprezinți interesele Danemarcei cât se poate de bine. Asta o poți face foarte simplu, Bernstein. Dacă faci apel la rațiune, desigur.

Nu reușesc să răspund înainte ca el să-și continue discursul:

— De ce nu profit eu însumi de oportunitate? Își folosește unul dintre zâmbetele sale rare. Mă crezi

sau nu, am fost numit ambasador la Roma și voi pleca în trei săptămâni.

— Felicitări, bolborosesc eu.

Nu anticipasem asta, iar Roma, pe de altă parte, era o ambasadă populară. Își aranjase contactele, iar acestea l-au recompensat.

— Până la urmă, ești trimis din nou în lume. Probabil că ți-ai dat seama deja că, dacă vei rezolva problema perfect, acest lucru va fi favorabil pentru cariera ta ulterioară. Dar dacă faci vreo greșeală, te vei întoarce de unde ai plecat.

— Doar că…

— Da, Bernstein?

— Îmi fac griji cu privire la gemeni.

— Dar ei nu au tată?

— Rareori au contact cu el. Au nevoie de mine.

— Chestia este că ei au un tată și că eu am o ofertă extraordinară pentru tine.

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu ei. Fără consimțământul lor, nu plec nicăieri.

— Am oameni care ar omorî pentru această șansă, iar tu știi despre cine vorbesc.

Știu foarte bine cine mai este în joc. RP, lingușitorul-șef din generația mea și, prin urmare, un dobitoc. MS care, conform propriilor sale cuvinte, are un IQ de 180, dar care este un papagal laș, de cea mai joasă speță. KR care, așa cum a subliniat el însuși, le impută altora greșelile pe care le-a provocat în conducerea ministerului, dar aceștia nu pot reacționa, pentru că este fratele unui influent politician. Ar fi un dezastru dacă aș fi întrecut de unul dintre ei, iar Donald știe asta. Cu toate acestea, îmi spune:

— Te poți gândi până diseară la ora 22.00. Dacă accepți, vei pleca sâmbătă dimineață cel mai târziu, adică în trei zile. Fiecare oră contează.

Se întoarce la fereastră, de parcă s-ar uita la ceva jos, în stradă. Apoi se întoarce din nou și mă privește.

— Vei mai avea un rol acolo. Ezită. Trebuie să fii conștient că acesta depășește cu mult nivelul de securitate, dar eu sunt autorizat de cea mai înaltă autoritate să te informez. Se dezvoltă cu insistență o teorie cum că, în spatele atentatelor cu bombă din Copenhaga și din alte părți ale Europei stă, în realitate, una dintre celulele teroriste nu foarte cunoscute publicului, care își are sediul în Grecia. Poate că știi că minoritatea etnică cea mai importantă din nordul Greciei este cea musulmană. De asemenea, în tară locuiește un număr mare de imigranți musulmani. Va fi de datoria ta, bineînțeles cu maximă discreție, să coordonezi dialogul și colaborarea dintre serviciile secrete daneze și cele grecești. Astfel vei avea oportunitatea să îți aduci contribuția, pentru a te asigura că îi vom prinde pe acești diavoli care au ucis-o pe prietena ta. Nu cred că ai ceva împotrivă.

Sunt pe deplin conștient că discuția cu Donald m-a hipnotizat, cu toate acestea, nu pot rupe cătușele acestei fascinații. Pot simți mirosul sângelui, o oportunitate unică de a-i ține la distanță pe cei mai răi oponenți ai mei. Slujba din Atena mi-ar accelera cariera, în cel mai bun caz, timp de patru ani. Am câștigat acest drept. De-abia aștept că ai mei colegi jenați să vină la mine cu felicitările lor umile, forțați de reguli nescrise. Donald și cu mine știm că îmi este imposibil să refuz această ofertă. Mă pot păcăli singur că am nevoie de timp să mă gândesc și că trebuie să discut cu unul și cu altul, dar asta nu schimbă nimic. Indiferent de consecințele pentru propria mea persoană și pentru alții, după toți anii petrecuți în minister, nu există decât un singur răspuns. Dar atunci mă mai pot descrie ca om? Sau poate că sunt mai mult un robot al misiunii diplomatice, comandat de la distanță și fără sentimente?

Chiar și Albert și Robert cunosc deja răspunsul. Cădem cu toții de acord că ar trebui să vină să mă

viziteze în luna iulie în Atena, timp de câteva săptămâni. Dar mai întâi vin petrecerile de sfârșit de liceu și apoi vacanța de vară pe o insulă grecească.

— Dacă se dovedește că nu vă descurcați singuri sau dacă nu vă merge bine din alte motive, mă întorc imediat acasă.

— Sau poate venim noi la tine, murmură Robert.

Piciorul lui îl atinge pe al meu pe sub masă.

— Da, exact.

— Normal că trebuie să pleci, spune Albert cu o voce clară.

Aveam nevoie să aud că totul va fi bine, pentru ca mai târziu să pot apela din nou la gândul că am primit aprobarea lor. Știu că este greșit să-i părăsesc, dar, dacă eu sunt departe și singur, măcar ei se au unul pe altul.

După ce s-au dus la culcare, mă așez în sufragerie, știind că nu voi putea dormi. Când am închis ochii pentru o clipă, o văd pe Kassandra pe marginea apei, venind spre mine, însoțită fiind de un bărbat. Este Alexandros cu noua lui barbă neagră, tăiată scurt, care îi acoperă cea mai mare parte din față.

Îmi amintesc de după-amiaza când ne-am întors acasă din vizita făcută la locuința comună din mijlocul insulei Zealand. Fac progrese în căutarea lui Paul Weis, omul din cauza căruia Alexandros a venit în Danemarca. Nu este de găsit în lista de adrese de pe internet, dar există o persoană care se dovedește a fi nepotul lui. Îl sun și îi explic situația. Tânărul îmi spune că nu mai este posibil să iau legătura cu Paul Weis. Se pare că murise cu câteva zile înainte. Nepotul fusese la înmormântarea lui și, de fapt, de-abia se întorsese. În afară de această coincidentă stranie a evenimentelor, am căutat pe net și am dat peste un interviu cu Paul Weis, care povestea cum, într-o zi

din primăvara anului 1965, o ființă divină i se adresase:

> S-a întâmplat pe 13 martie 1965, la ora 3.15, când mă întorceam acasă din tura de noapte. Venisem cu taxiul.
>
> Ca de obicei, mă dusesem în camera de zi pentru a mai fuma o țigară înainte de culcare. Dintr-odată am auzit o voce masculină spunând: „Stinge țigara, vreau să vorbesc cu tine”. M-am uitat prin cameră, dar nu am văzut pe nimeni. Nu mă sperii atât de ușor, așa că nu m-am mai gândit la asta și am continuat să fumez liniștit. Pentru că vocea și-a repetat solicitarea, am tras din nou un fum din țigară, aproape ostentativ la adresa necunoscutului care voia să îmi spună ce trebuie sau ce am voie să fac între cei patru pereți ai mei. Atunci s-au stins toate luminile din apartament și am văzut o rază de lumină, din care se auzea vocea divină.

În orele care urmaseră avusese loc un dialog între Paul Weis și Voce. Câteva zile mai târziu intrase în contact cu un grup de oameni interesați de științele oculte. În timpul primei lor întâlniri, Vocea începuse să vorbească prin Paul Weis. Acest lucru continuase și în anii următori. Toate mesajele fusese înregistrate pe bandă, transcrise și adunate în cartea *Vocile cerului.* Dar în bibliotecile daneze această lucrare nu este cunoscută.

Aud ecourile vocilor dintre luminatoare și platformele betonate cu chioșcuri și distribuitoare automate, pline de oameni cu rucsacuri în spate și vehicule metalice grele și liniștite, verzi, argintii, negre și roșii, care se mișcau într-o direcție sau alta. Observ un porumbel care zboară la înălțime mică și găsește un loc de aterizare de unde îi privește de la o distanță sigură pe pescărușii care se ceartă strident în jurul resturilor de mâncare. Întrebarea este dacă va reuși să mănânce, până la urmă, și să se dea la o parte din calea corpului masiv al trenului care apare, în acest moment, la

granița dintre marea luminoasă de afară și amurgul gării. Uit de păsări și, dincolo de geamurile fumurii, îl caut cu privirea pe Alexandros printre trecători. Pe peron este o agitație plină de viață. Este plin de oameni cu trolere, rucsacuri și genți de laptop, care vorbesc la telefoanele mobile, beau cafea din pahare de hârtie, se sărută. Apoi ușile se deschid, iar pasagerii încep să curgă. În mulțime, Alexandros este ușor de recunoscut, cu silueta lui de luptător, și îmi întinde mâna.

— Paul Weis este mort, îi spun, în timp ce stăm pe scara rulantă.

Nu văd nicio reacție pe fața grecului. Ne facem drum prin mulțimea din Gara Centrală și ieșim la lumina soarelui. Ceva s-a întâmplat cu Soarele. A devenit mai cald și mai puternic, iar eu clipesc din cauza globului arzător de aur și mă gândesc că primăvara a sosit chiar în acest moment.

— Eu am venit și domnul Weis a plecat, spune Alexandros categoric, în timp ce eram în mașină. Moartea lui nu schimbă realitatea cu nimic. Lucrează în continuare din partea cealaltă și acum eu conduc activitățile de aici, de pe Pământ.

Alexandros stă neliniștit pe scaun și se întoarce, urmărind bicicliștii și pietonii pe lângă care trecem. Îmi anticipează întrebarea:

— Comunic cu sufletele lor. A început din tren. Sufletul meu le întreabă sufletele dacă vor să meargă în călătorie, atunci când vor veni navetele spațiale. Dacă răspunsul este „da”, le transmit amprenta mea energetică, aceasta este codul de acces în flota lui Ashtar și, prin urmare, într-o lume nouă.

— Presupun că și noi suntem invitați la bord? spun eu, încercând să nu zâmbesc indulgent.

— Bineînțeles. Pregătește-te, pentru că tu și Kassandra veți fi printre liderii noii lumi. Altfel nu aș fi intrat în contact cu voi. Vei înțelege totul mai târziu, prietene, adăugă el, mângâindu-mă liniștitor pe braț. Mișcarea din care fac parte unește mii de

oameni din numeroase țări, tineri, bătrâni, muncitori, ingineri, medici, preoți, studenți, casnice. Cu toții au citit *Vocile cerului,* deja stau în fața monitoarelor de calculator și așteaptă știri de la mine. Eu voi face primii pași decisivi, iar ei îmi vor călca pe urme, atunci când va veni clipa. Și asta se va întâmpla curând. Oră după oră, adun din ce în ce mai multă putere. În ultimele săptămâni, intuiția mi s-a ascuțit atât de mult, încât percep deja răspunsurile la fiecare întrebare, înainte ca acestea să fie formulate până la capăt în conștiința mea.

Alexandros s-a instalat în camera lui Albert. Gemenii l-au salutat scurt pe grec și au plecat la niște prieteni. În acel moment nu ne vedeam atât de des. Am făcut ceai pentru Alexandros, dar el uită să-l bea, pentru că vorbește tot timpul:

— Distrugerea va începe în cel mult șase zile, spune el. Pentru că atunci se vor împlini patruzeci de zile de când mi-am început călătoria. Știți deja că Iisus s-a înălțat după patruzeci de zile în împărăția Cerurilor. Înainte ca El să plece, le-a spus apostolilor Săi: „Nu vă voi lăsa orfani; Mă voi întoarce la voi. Lumea nu Mă mai vede, dar voi Mă vedeți, pentru că Eu trăiesc și voi veți continua să trăiți”. Și apoi a plecat în deșert, pentru a fi singur, pentru a se ruga la Dumnezeu și a se gândi cum să-i ajute pe oameni să creadă în Dumnezeu.

— Ne consideri apostolii tăi? întreabă Kassandra.

— Carl este unul dintre apostoli. Tu ești chiar mai aproape de mine. Mai multe nu vă pot spune. Este prea devreme. De îndată ce am să pot zbura prin forțele proprii, voi afla totul, iar apoi vă pot povesti totul. Aștept un semn, dar deja sunt multe alte semne. Orașele și zonele rurale vor fi invadate din cauza creșterii nivelului apei. Mama Natură ne va aduce câteva cutremure mari, erupții vulcanice și tsunami. Incendiile forestiere vor distruge zone

imense. Mii de oameni vor fi uciși în războaie; milioane vor muri de foame, din cauza apei potabile contaminate și a bolilor incurabile, cauzate de bacterii mutante care au fost create în laborator, pentru războaie chimice sau de natura însăși. Procesul de descompunere este în plină desfășurare și în fiecare zi devine mai intens și mai rapid.

În acel moment, lumina soarelui strălucește prin fereastră, iar Alexandros arată spre sistemul ingenios de umbre care se mișcă pe perete.

— Această decizie supranaturală reafirmă faptul că totul se va întâmpla așa cum spun eu. Puterea îmi crește încontinuu și va mai fi nevoie de o perioadă scurtă de timp până când îmi voi întinde mâinile și voi putea zbura în Univers, oriunde îmi doresc. Bucurați-vă, pentru că și voi veți putea face asta, când mă voi întoarce după șederea pe naveta spațială. În acel moment, câmpul magnetic al Pământului va vibra mai repede decât acum și ne vom afla în altă dimensiune în care toți oamenii vor fi liberi, în toate privințele. Acesta este regatul libertății pe care Dumnezeu L-a făgăduit celor care Îl iubesc.

Alexandros își petrece zilele colindând prin Copenhaga și încercând să-și distribuie amprenta energetică. Petrece ore întregi meditând în „Biserica Maicii Domnului”. Și într-o seară ne povestește despre evenimentele care au precedat plecarea sa din Danemarca.

— Acum trei luni mergeam prin Atena cu o mașină nouă. Dar nu conduceam eu, eu nu pot conduce. Sunt bolnav, aproape pe moarte. Am propria mea firmă de construcții și muncesc ca un sclav la o vilă superbă din Lemos, în sudul orașului. Este din marmură și are patru garaje, intrarea are o pardoseală din granit, o piscină de 25 de metri și o grădină cu alei și răsaduri de flori, înconjurată de un gazon ca pe terenul de golf.

Alexandros respiră adânc.

— Toată ziua am avut amețeli, dar le-am pus pe seama efortului normal și oboselii. Cu toate acestea, după muncă o chem pe verișoare mea, care locuiește în apropiere și care este medic recunoscut. Acum eu sunt cel pe care îl ajută. Ea se află în spatele volanului, pentru că durerile mă chinuie ca un glonț în cap. În acest moment, lumea de afară se transformă, în fața geamurilor mașinii, într-o ceață vibrantă, iar oamenii, clădirile și vehiculele se amestecă într-o mixtură gelatinoasă. Mă doare când trag aer în piept și am senzația că nu mă pot mișca de pe scaun. O rog pe verișoara mea să se grăbească, îmi este frică și simt că voi muri. Accept și asta. Așa trebuie să fie când creierul cuiva crește de o sută de ori mai mare decât craniul. Durerile devin din ce în ce mai puternice și panica se răspândește în tot corpul, iar eu încep să trag de centura de siguranță. Gâfâi, disperat să trag o gură de aer, mă sufoc aici. Acum sunt scos din mașină, mă aflu deja în lift și apoi într-un pat. Sudoarea îmi curge pe corp. Sprijin capul pe tăblia patului, aceasta se rupe și se sprijină în peretele de beton, iar eu cad din pat. În același moment, durerile au dispărut.

Alexandros își șterge lacrimile de pe obraz cu dosul palmei.

— Văd cum verișoara mea stă lângă mine și, cu pumnul strâns, mă lovește în piept și strigă că trebuie să respir, dar nu există niciun motiv pentru asta, pentru că plutesc prin cameră și mă simt incredibil de bine. Chiar pot zbura, este minunat, Nirvana. Îmi face respirație gură la gură și mă apasă pe piept, dar nu merge, pentru că nu vreau să-mi revină durerea. Zbor aproape de tavan, apoi mă las până la podea, mă întorc în fața ușii, din nou în tavan și apoi de-a lungul pereților. Seamănă un pic cu înotul, dar este mult mai rapid și îmi provoacă mult mai multă plăcere. La câțiva metri deasupra patului, rămân suspendat în aer și îmi privesc propria față liniștită. Verișoara mea stă pe

marginea patului și suspină. Acum se întoarce și își așază palmele pe fața mea. Cuvintele curg din gura ei și mă acoperă cu binecuvântări și rugăciuni. Este treaba ei să mă trezească la viață, trebuie și vrea asta, și o și face, pentru că în scurt timp revin în corpul meu dureros din pat. Alexandros își masează fruntea, într-un punct de deasupra ochiului, apoi continuă:

— Apoi ochii lui Dumnezeu s-au deschis pentru mine și, când am zburat de colo colo în lumină, am început să am viziuni, cu o viteză amețitoare, despre cum a fost construit universul. Creierul îmi este încins și timpanele îmi pocnesc ca un hard disc supra-încărcat de calculator. Dintr-odată simt o durere înțepătoare, care îmi apare simultan în palme și în tălpi. Văd cum verișoara mea vorbește la telefon și, destul de curând, mă aflu în ambulanță, pe drumul spre spital. Morfina nu are niciun efect, iar durerea de cap, din mâini și picioare se înrăutățește. Timp de trei zile și trei nopți mi-a pus pe frunte comprese reci și s-a rugat pentru mine. Timp de trei zile văd totul, tot timpul. Mă aflu la granița dintre diferite dimensiuni și trăiesc în acest tot, fără a fi pe deplin prezent în vreunul dintre locuri. Treptat, însă, durerea începe să revină și cad într-un somn adânc. Alexandros își golește cana de ceai.

— Când m-am trezit, verișoara mea mi-a spus că sunt Iisus care a revenit pe Pământ. Mai întâi mă enervez și strig la ea, dar apoi îmi povestește că tot timpul am vorbit într-o limbă care aducea cu o reminiscență aramaică, limba maternă a lui Iisus. Mai târziu, îndoielile mă copleșesc și o rog să tacă din gură. Cineva ca mine, care s-a născut pe un mic petic de pământ din nordul Greciei, nu poate fi Iisus.

— Dar apoi ai găsit cartea lui Paul Weis? spun eu.

Alexandros dă aprobator din cap.

— O mare parte a cărții este o reproducere a informațiilor pe care eu însumi le-am experimentat la granița dintre viață și moarte. Mă aflu în mașină pe drumul spre casă, când în cele din urmă îmi dau seama că verișoara mea a avut dreptate. Încep să tremur din toate încheieturile, trag pe dreapta și rămân nemișcat, și în timp ce stau acolo încercând să mă liniștesc, îmi revin amintirile. Îmi vreau viața înapoi. Vreau să construiesc case și să fac bani, să mă îmbăt, să mă culc cu toate femeile posibile, să mă iau la bătaie cu idioții, să mint pe toată lumea și pe mine însumi, ca nebunul, și să fiu tipul dur care am fost întotdeauna, pe care îl cunosc și în care am încredere. Dar în același timp știu că nu există cale de întoarcere. Mi-am lăsat gândurile să rătăcească și am observat că, încet-încet, creierul meu acceptase viața pe care o avusesem până atunci. După ce am făcut armata, am călătorit prin toată lumea și am muncit peste tot. Ca gardă de corp în Dubai, ca muncitor în construcții în Italia, ca spălător de vase în Franța. Am acceptat locurile de muncă așa cum mi-au ieșit în cale, în timp ce îmi căutam un loc în lume – acolo unde îmi puteam găsi drumul și îmi puteam întemeia o familie. Sunt foarte aproape, pentru că de câțiva ani locuiesc cu prietena mea în Dubai. Muncim și economisim bani împreună, pentru că vrem să plecăm în Australia și să ne stabilim acolo. Dar ea mă părăsește și pleacă cu un alt tip în Statele Unite. Preferă să fie nimic cu mulți bani decât cineva fără bani. Și apoi eu mă întorc în Grecia și încep să construiesc case. Las geamul mașinii în jos și simt curentul de aer generat de mașinile care trec pe lângă mine. În acel moment am renunțat la trecut și am făcut loc pentru ca energia Universului să poată zbura liberă în organismul meu. Așa simt, iar acum pot continua. Când am ajuns acasă, am renunțat la tot ce era material și am început să postesc și să meditez.

Strigătul se rostogoli peste câmpii și mă lovi în față ca o rafală bruscă de vânt, care aduce cu ea un miros de carne putrezită. Știu că strigătul vine din pădure, unde s-a format într-o depresiune. Se deplasează cu o viteză de 340 de metri pe secundă pe deasupra Pământului, în întunericul dintre pomi și trece dincolo de marginea pădurii, ca o ghiulea. Acum îl trag de pe față și îl țin în fața mea. Viermii întinși se agită prin găurile proaspăt croite prin craniul plin de sânge. Zgomotul năvălește liber și începe să se învârtă în jurul capului meu, din ce în ce mai repede, pătrunzându-mi în conștiință din ce în ce mai adânc. Până când deschid ochii și mă aflu în pat. Gemenii sunt îmbrățișați, au visat un țipăt care parcă nu voia să se mai termine. Ei spun că țipătul venea de la Kassandra.

5.

Este trei și jumătate dimineața, iar eu nu pot dormi, am mâncat și am băut prea mult. Jos, în curte, o pisică miorlăie în tonuri înalte și își ascute ghearele pe trunchiul portocalului. Sudoarea îmi iese din porii feței și ai gâtului și îmi picură pe gât. Îmi așez picioarele pe marginea balconului și privesc ruinele dărăpănate ale Acropolei, în timp ce în spatele ochilor mei se derulează mereu aceleași resturi de film, care se regăsesc și în inima mea.

Kassandra vine pe malul mării, împreună cu Alexandros. Ei nu m-au văzut, pentru că stau în partea de sus a dunei, deasupra lor. Acum mă văd și îmi fac amândoi cu mâna, în același timp. Le fac și eu cu mâna.

Nu cred că am febră. Așa sunt nopțile de vară în Atena. Temperaturile nocturne mai mari de 30 de grade sunt normale aici, pentru acest anotimp, ar putea fi chiar mai rău sau mai bine, în funcție de pragul de toleranță a individului, așa se vorbește prin ambasadă.

În prezent, prin cap îmi umblă o grămadă de gânduri și, când nu le pot ține la distanță, caut refugiu în propriul meu minister interior virtual, plin de urgențele de zi cu zi, care trebuie clarificate la perfecție. Apoi alunec în fosta mea viață, în care nu există timp pentru reflecții, în care fiecare pas următor este dictat de calendarul electronic din telefonul mobil, se unesc în zile, săptămâni, ani și anii mei trec, fără să observ altceva decât cum am urcat, pas cu pas, în carieră.

Vizita lui Alexandros de acum câțiva ani m-a făcut să mă gândesc, pentru scurt timp, la viața mea. În timp ce a locuit la noi erau zile în care nu știam ce să fac, în care nu mă mai concentram deloc pe viața mea de zi cu zi, priveam direct în eternitate și primeam răspunsuri la întrebări pe

care încă nu le adresasem. Acolo, cariera mea nu exista, nu existau ministere și lupte pentru putere, mai degrabă acolo domnea o armonie atotcuprinzătoare, care mă atrăgea puternic. Vreau să fac parte din această armonie care, așa cum știu instinctual, se găsește deja undeva în interiorul meu, dar cu care nu am nicio cale de comunicare. Problema este că, pentru a ajunge acolo, trebuie să traversez ținuturi necunoscute. Sunt adept al raționalului și nu sunt, așa cum era Kassandra, un susținător al speranțelor și al necunoscutului din care se revarsă lumea și care provoacă îndoială și teamă. Mă opresc la ceea ce văd, aud, gust, miros și simt. Și asta este suficient.

Este dincolo de orice rațiune, dar nu există dubii că Alexandros are puteri supranaturale. Kassandra a încercat de mai multe ori și, într-o zi, și eu am simțit puterea care emana din mâinile lui. M-am așezat pe canapea și am făcut exact cum mi-a spus, am închis ochii, m-am relaxat, am respirat adânc și calm. În acel moment, inima mi s-a umplut de un lichid clocotitor, care s-a răspândit prin venele mele și mi s-a făcut pielea de găină, iar apoi a apărut o lumină fluidă, care a evocat perfecțiunea din copilărie, și de-abia acum înțeleg de ce zâmbesc aceia care spun că L-au întâlnit pe Dumnezeu.

Într-o seară stăteam pe canapea cu Alexandros, fiecare la câte un capăt, cu câte o carte în brațe. Alexandros dădea o pagină, eu dădeam o pagină. Alexandros lăsă cartea deoparte, închise ochii preț de câteva secunde, o deschise din nou și avea o expresie în privire, de parcă ar fi uitat unde se află. De parcă s-ar fi aflat într-un loc diferit și ar fi studiat un proces dintr-o altă dimensiune, una la care eu nu aveam acces. Nu știam la ce să mă aștept din partea lui. Mi-am închis cartea cu zgomot, iar Alexandros se întoarse spre mine.

— Carl, îți promit că ți se va confirma în curând faptul că tot ceea ce am spus este adevărat. Am

venit în Danemarca pentru a-mi încheia misiunea pe care dl Weis și-a asumat-o acum mai bine de 50 de ani. În cartea aceasta el scrie că Iisus se va întoarce pe Pământ. Eu sunt acel Om.

Aș fi preferat să cred că nu este nebun.

— Atunci spune-mi de unde vine forța ta, am murmurat.

— Am primit foarte multă lumină de la oamenii pe care i-am ajutat, la vremea mea, spune Alexandros răbdător. Pentru că o ființă umană se naște cu un anumit cuantum de lumină, dar îți pierzi lumina și puterea dacă ești negativist. Apoi nicio lumină nu mai poate pătrunde până la tine, nici măcar cea trimisă de Dumnezeu. Rămâi aceeași persoană, dar nu îți poți găsi drumul în viață, iar problemele tale rămân fără rezolvare. Dacă, în schimb, ești optimist și îi ajuți pe alții, primești mai multă lumină. Dacă mă ajuți cu cazare, masă și tutun, eu sunt fericit și recunoscător și îți dau o parte din lumina mea. Tu ai făcut același lucru cu mine, atunci când ți-am întins mâinile, iar tu te-ai simțit bine. Dar cea mai mare parte din lumina mea vine de la Dumnezeu. El mă place foarte mult, pentru că eu trăiesc așa cum El a spus că ar trebui să trăiască oamenii: îi ajut pe alții și nu aștept nimic în schimb. În acest fel, primesc din ce în ce mai multă putere și trec printr-o transformare. Nu peste mult timp voi fi atât de încărcat cu energie pozitivă, încât îmi pot muta fizic corpul în orice locație. Apoi voi putea zbura peste tot Pământul, până la navetele spațiale care se află pe drum, sub comanda lui Ashtar.

Alexandros se încălzise în timp ce vorbea, iar ochii îi străluceau.

— Poți face același lucru dacă îmi urmezi exemplul, pentru că tu ești fratele meu de suflet. Am fost aproape unul de altul în nenumărate reîncarnări. Dacă îți vei cerceta trecutul, vei descoperi că am avut multe experiențe similare, în ciuda distanței. Astfel, sufletul tău este conectat cu

al meu. Destinul nostru comun datează de la nașterea lui Iisus. Ai fi invitat să locuiască în casa ta un străin care pretinde că este Iisus? Nu, deloc! Dar este important să înțelegi că nu poți schimba nimic dacă îți faci griji. Explicația este simplă și mi-a venit pe drum: sufletul este bateria oamenilor și o putere veșnică. În jurul omului există aura, care este un câmp electromagnetic. Știi, electromagnetismul este forța invizibilă dintre un magnet și o bucată de fier. Fiecare om este înconjurat de un câmp magnetic. Dacă omul își face griji pentru bani, pentru trecut, viitor, pentru o boală sau altele, atunci câmpul magnetic este mai slab decât în altă situație. În același timp, o persoană îngrijorată nu poate primi lumina de la alte persoane, pentru că este ocupat să își facă griji. Îți mai spun o dată: dacă îi ajuți pe alții și nu aștepți nimic în schimb, aceștia îți transmit dragoste și lumină, care îți măresc câmpul magnetic, acesta devine mai puternic și vibrează mai tare. Dacă ajuți un om bolnav, îi ajuți și pe soția și pe copiii acestuia, iar apoi bărbatul, soția și copiii îți transmit lumină, iar apoi tu le mărești câmpul magnetic. Și în cazul în care câmpul tău magnetic se extinde și vibrează mai repede, acest lucru are ca efect faptul că întregul univers devine mai mare, așadar și Dumnezeu devine mai mare. Dacă îți imaginezi că te extinzi din ce în ce mai mult și, în cele din urmă, ajungi la un nivel divin atunci, în acel moment, Dumnezeu va fi ajuns la un nivel și mai mare. Dar, poate că după aceea tu însuți devii atât de puternic, încât îți poți crea propriul Univers, cu galaxii, stele, planete și miliarde de locuitori.

— Cum aflu când crește câmpul meu magnetic? întreb eu, fără să încerc să îmi ascund îndoielile.

— Simți căldura în inimă și în mâini și te simți puternic. Uită-te la mine, nu am nevoie de somn. Am un control de sine complet, pentru că știu că mă aflu pe drumul cel bun. În fiecare zi mă plimb

prin Copenhaga și mă gândesc la Dumnezeu și la contextul despre care ți-am povestit, și nu găsesc nici măcar o singură eroare. Așa trebuie să se lege lucrurile. De asemenea, știu deja ce se va întâmpla cu noi sus, în naveta spațială a lui Ashtar. Vom învăța să ne utilizăm mai bine capacitatea creierului nostru. Folosim numai zece procente, dar vom ajunge la o sută înainte să ne întoarcem și să reconstruim Pământul. Tăcu pentru o vreme. În viitor, pe pământ nu va mai fi loc decât pentru cei care înțeleg că viața este făcută pentru a dărui, pentru că asta duce la crearea creșterii și a dezvoltării. Toți ceilalți intră în procesul de curățare, în care toate lucrurile vii și cele create de om dispar în distrugerea universală. Aceștia vor simți durere pentru o scurtă perioadă de timp și vor înțelege că acest lucru este consecința faptului că și-au folosit liberul arbitru pentru a purta războaie, pentru a ucide, pentru a distruge, pentru a suprima, pentru a urî, pentru a umili. Dar mai târziu vor renaște pe alte planete, pentru că sufletul este etern. Mai știu și că acea conștiință de sine dispare sus, în navetele spațiale, și că gândurile vor trece ca norii de pe cer, până când, în cele din urmă, dispar cu totul, de parcă nu ar mai fi existat ca individ într-un corp. Ca și în cazul morții, când sufletul se eliberează. Știu și cum este conectat Universul. Galaxia în care ne aflăm are o viteză constantă de trei sute de mii de kilometri pe secundă. După ce saltul care ne așteaptă va avea loc, toate galaxiile se vor mișca mai repede decât înainte. Pentru că, dacă puterea este mai mare, va fi și mai multă lumină și apoi crește și viteza. Probabil că galaxia noastră va atinge trei sute cincizeci de mii de kilometri pe secundă, iar apoi vom aluneca în altă dimensiune, pentru că lumina care existase înainte nu va mai exista, la noua viteză a luminii.

Pe figura lui Alexandros se răspândește un zâmbet.

— După ce focul se va fi stins, noul Pământ va fi pustiit mii de ani, înainte să apară din nou viața. Se vor forma din nou nori, ploaie și zăpadă. Cascadele vor urla din nou și vor apărea primele semne de viață animală. Din semințele supraviețuitoare, aflate adânc sub stratul de cenușă, gros de câțiva metri, de-a lungul anilor vor apărea pomi, care vor face alte semințe, și pădurile se vor răspândi pe fața Pământului. În acel moment, ne vom întoarce și vom începe reconstrucția. Totul va merge foarte repede, pentru că vom fi învățat să controlăm materia cu ajutorul conștiinței. Numai prin puterea gândului putem apoi construi case și să ne deplasăm în noua lume, da, peste tot prin Univers. Va fi minunat. Le poți da formă materialelor de construcții și îți poți imagina modul lor de asamblare. Rezultatul vor fi cele mai frumoase case la care te poți gândi, fără să fie nevoie să ridici un deget.

Alexandros, încurajat de propriile cuvinte, se ridică și începu să se învârtă prin cameră.

— În noua lume, timpul nu va mai exista, deci nici moartea. Îți poți recrea corpul sau îți poți face unul nou și diferit, dacă preferi așa. Dacă îți este foame, nu trebuie decât să te gândești de ce ai poftă și mâncarea se află deja în fața ta. În noua lume, banii sunt inutili și nu există războaie, pentru că oamenii nu mai au motiv să se certe. Îți poți vizita prietenii în întregul Univers, te poți culca cu bărbații și cu femeile pe care îi întâlnești. Ești o ființă liberă. Dar asta nu înseamnă că sensul vieții dispare, pentru că întotdeauna va fi o treabă onorabilă de făcut. Vor exista planete ai căror locuitori vor avea nevoie de ajutor, la fel cum se întâmplă și aici, pe Pământ. Aceasta este viața care ne așteaptă și sunt nerăbdător să o trăiesc.

∵

Marginea balconului lăsase urme adânci pe gamba piciorului meu. Mă ridic, mă aplec în față și simt, pentru o clipă, briza de după colț. În prima

mea săptămână în Atena am petrecut zile lungi în ambasadă, iar personalul m-a pus la curent cu sarcinile. Pierre Montgomery luase decizia de a sta departe, din cauza problemelor personale și l-am întâlnit pentru prima dată într-o seară, la cină, în reședință, cu ocazia predării oficiale. În afară de ambasador și de mine, la cină este prezentă și soția lui, Frida.

Este mult mai tânără decât soțul ei corpolent, care nu se schimbase deloc de când îmi fusese superior în cadrul ministerului. Desigur, anii și-au lăsat amprenta asupra lui, fața îi este mai albicioasă și ochii și-au pierdut vitalitatea și par tulburi. Ea are, probabil, înjur de 30 de ani, este o ființă destul de pricăjită, diafană, iar figura ei aduce cu cea a Kassandrei. Părul Fridei este negru ca smoala, tuns scurt și îi încadrează figura. Poartă un fard de ochi albastru și în lobii urechilor îi atârnă, la capătul unui lănțișor din aur alb, câte un diamant frumos. Mâinile au un ușor tremurat, în timp ce devorează creveții la grătar, cu usturoi și cu roșii și povestește că a ajutat personalul din bucătărie la prepararea felului principal: cotlete de miel condimentate cu rozmarin, salată cu rondele de roșii și castraveți fierți în mod tradițional și brânză feta dată prin ulei și oțet, decorată cu măsline Kalamata, pentru tzatziki, pâine și un pic de orez pentru decor. Îmi oferă un vin Retsina rece ca gheața dintr-o cană metalică. Ambasadorul bea vin roșu.

— Are un gust minunat, spun pentru a nu știu câta oară, iar Pierre Montgomery lasă să-i scape un oftat adânc. I-ar plăcea mai mult dacă am vorbi despre personalul ineficient, cu care are de-a face în cadrul ambasadei.

— Poți să spui ce vrei, dar nivelul nu mai este la fel. Astăzi, oricine rămâne treaz în timpul programului poate face carieră în Ministerul Afacerilor Externe. Nu este nevoie nici de forță musculară, nici de angajament în muncă, nici de

capacitatea de a privi prin armura oamenilor, până în adâncul sufletului lor și de a decide dacă au ceea ce este necesar sau nu. Dar eu posed această capacitate, Bernstein. Văd prin fiecare armură într-o fracțiune de secundă, iar apoi bag cuțitul în ea și răsucesc. Dacă oamenii nu pot suporta durerea, sunt convins că nu sunt potriviți pentru a lucra într-o ambasadă care reprezintă Danemarca. Dă aprobator din cap, în timp ce străbate camera, cu siguranță trebuie să meargă la toaletă sau afară, în bucătărie, pentru a lua o dușcă de tărie.

— În ultima săptămână am suferit o semi pareză, murmură Frida, după ce ușa s-a închis în urma ambasadorului. Este o paralizie parțială, în timpul căreia partea stângă a feței mi-a căzut ușor. Da, mai mult ca sigur te-ai întrebat ce este în neregulă cu mine.

Am dat din cap. Acum, după ce mi-a spus asta, observ că fața ei este un pic strâmbă. Paralizia explică de ce își duce șervetul la gură atât de des.

În acest fel împiedică saliva să se scurgă, din cauza lipsei de control al nervilor.

Când Pierre se întoarse, vocea îi suna un pic mai gravă, iar mie îmi trecu prin gând că fusese afară și băuse ceva mai tare decât vinul. Autocontrolul său extraordinar a fost întotdeauna una dintre mărcile sale înregistrate. I-a făcut vânt unui angajat care îl împinsese deliberat până la marginea răbdării, până când ambasadorul cedase brusc și își întorsese toată frustrarea acumulată direct împotriva lui, cu o remarcă scurtă, caustică, indiscutabilă, care bloca și excludea orice posibilitate de dialog. Dar nu se simte niciun miros suspect din partea lui, nicio roșeață facială puternică sau alte semne de abuz de alcool.

Mai târziu în acea seară s-a îmbătat. Beția s-a instalat destul de brusc. Vorbea mai tare decât de obicei, îmi zâmbea larg pe deasupra mesei și, pentru prima dată, am reușit să-i văd dinții. Sunt scurți și egali, și par a fi mai mulți decât poate

cuprinde cavitatea bucală, albăstrită de vin. Își mai toarnă vin în pahar și varsă o parte pe fața de masă albă, brodată.

— Ai grijă! exclamă Frida, cu o iritare bruscă în voce, ducând șervetul la gură.

Nu este nevoie de mai mult pentru a aprinde temperamentul infam care pândește, ca un diavol, de sub o aparență controlată.

— Nu te poți comporta așa, pur și simplu. Trebuie să mă compromiți în fața acestui delegat din nordul extrem, care a venit să îmi ocupe ambasada. Trebuie să-ți demonstrezi disprețul pentru mine în fața acestui străin și să-i arăți perspectiva suferinței tale, pe care ți-ai provocat-o singură.

Trânti sticla pe masă.

— Liniștește-te, Pierre, spune ea nervoasă.

— Desigur, comoara mea iubită. Dacă sufletul tău întunecat spune că trebuie să mă conformez, atunci o voi face. Dar mă întreb cine a raportat la Copenhaga că beau prea mult. Ar trebui să punem cărțile pe masă. Carl, ți-o poți imagina: micuța și excitata cârtiță a Copenhagăi, spune și afișează un zâmbet fals, fără a-și lua ochii de la ea. Îți pare rău că ești cu mine, nu-i așa, și acum ai toată coșmelia pentru tine și ți-o poți trage cu bucătarul sau cu cine ai chef. Și tu i-o poți trage, Bernstein, sau ție îți plac mai mult bărbații?

Ambasadorul își ridică paharul plin și îl dădu peste cap.

O astfel de întrebare este spontană în cazul unui bărbat de 42 de ani, care nici nu este căsătorit, nici nu are copii. În imaginația mea, mă ocup zilnic de femei și, ocazional, practic și relații sexuale cu sexul opus, chiar dacă asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Din primul an de facultate nu am mai avut nicio relație stabilă. O chema Laura, la fel ca pe autoarea și personajul principal din cartea *Căsuța din prerie,* pe care mi-o citea mama atunci când eram copil.

Și Laura mea venea de la țară și avea părul împletit. Ne-am întâlnit la petrecerea bobocilor de la universitate și am făcut sex din prima seară, în camera mea din căminul studențesc. Așa a început povestea care, după un an și jumătate, s-a terminat prin încercarea ei de a-și tăia venele, pentru că mă dorea, iar eu o voiam pe alta, care nu mă voia. Din fericire, tentativa de sinucidere nu a reușit și, din fericire, a întâlnit mai târziu un bărbat pe care îl dorea, au făcut copiii la care visa, a devenit moașă și a fost fericită. Dar asta nu este treaba lui Montgomery, pentru Dumnezeu!

Tenul ambasadorului căpătase o nuanță de violet, își mutase întreaga energie în centrul agresivității din creierul său, unde s-a inflamat și a înlocuit activitatea controlată a creierului. Sper că Frida nu va fi agresată după ce voi pleca. Apoi el sare brusc și își agită brațul drept. Sticla este azvârlită de pe masă și se sparge, iar vinul curge, în dâre roșii, pe peretele alb. Zâmbește enigmatic și, cu capul aplecat într-o parte, cu privirea îndreptată pe jumătate spre tavan, se clatină în tăcere și teatral prin cameră, ca un actor de film mut, apoi trântește ușa în urma lui.

Rămânem nemișcați timp de câteva secunde. Probabil că amândoi ne așteptăm să se întoarcă, dar nu este cazul. În casă domnește liniștea. Îmi golesc paharul și îi întind cartea mea de vizită.

— Mă poți suna oricând.

— Ce se întâmplă cu voi, bărbații? strigă ea, cu o voce care îmi îngheață creierul. Voi, cu fețele voastre torturate și cu tăcerea voastră eternă. Pot să cred numai că și voi sunteți plini de îndoială și că doriți să o împărtășiți cu alții. Dar, atunci, ce vă reține? Nici măcar nu puteți vorbi deschis și sincer cu soțiile și cu copiii voștri. Și atunci când sunteți cu așa-zișii voștri prieteni, mai întâi trebuie să vă beți mințile, înainte să iasă la iveală cel mai mic sentiment, iar a doua zi, reacția este uitată. Poate că nu îndrăzniți să vă deschideți, poate că nu puteți

comunica pe subiecte cu valoare umană, poate că sunteți mult mai limitați de natură decât noi, femeile.

— Ai perfectă dreptate, îi răspund și plec.

∵

Mi-am lăsat degetele să alunece pe deasupra semnului pe care marginea balconului l-a lăsat pe partea de jos a coapsei. Corpul îmi este greu și obosit, nu mă pot mișca. Mă gândesc că, la mult timp după ce Alexandros a plecat de la noi, m-am simțit transpus într-o stare de anxietate profundă. Poate că s-a întâmplat așa pentru că ultimele sale zile petrecute în Copenhaga nu fuseseră neapărat armonioase. Lucrurile nu evoluaseră deloc așa cum anticipase.

∵

Alexandros mă privește cu niște ochi inexpresivi. Nu îi place să i se spună că nu prea trebuie să ia în serios ideea că va putea dobândi cu ușurință capacitatea de a zbura. I-am spus că are tot timpul. Cine știe, poate că într-o zi își va întinde brațele și va zbura ca o pasăre, dar acum stă cu ambele picioare pe pământ și tremură. Organismul meu își mobilizează apărarea automată și respinge revărsarea tăcută a grecului. Pentru mine este evident că agresiunea lui Alexandros își avea originea în teama că totul nu este decât o minciună. Teama că nu este decât un tâmplar capabil, dar nimic altceva. Teama că ceea ce credea ferm și ceea ce le predica adepților săi, nu avea să se realizeze. Că Ashtar, comandantul, nu avea să vină cu naveta-mamă, în fruntea unei flote de nave spațiale și că acesta nu avea să-i salveze pe cei care trebuiau să fie mântuiți, înainte ca toată viața de pe Pământ să dispară în flăcări și fum, pentru ca mai târziu să apară în forme noi, minunate, iar cei care s-au refugiat în navele spațiale să se întoarcă. Și că el nu va zbura niciodată. Această descoperire din urmă era, poate, cea mai rea. Ar fi fost o dovadă definitivă că nu

este cine pretinde a fi. Când ar fi zburat pentru prima dată, navele spațiale ar fi venit, apoi Pământul ar fi izbucnit în flăcări și poarta către eternitate i s-ar fi deschis la picioare. Dacă toate acestea sunt numai o fantezie imaginară, nebună? Cum se poate el întoarce acasă, după o călătorie de patruzeci de zile, fără ca predicțiile sale să se fi adeverit? Ce ar fi trebuit să le spună celor care crezuseră în profeția lui și în Ziua de Apoi și în viața veșnică petrecută în libertate, pe un Pământ nou creat?

Alexandros se întoarce pe călcâie și privește pe fereastră norii care, ca la comandă, se desfac în fața soarelui. În acel moment apare o lumină puternică, albastră-verzuie, între zidurile caselor de pe strada îngustă. Îmi dau seama, după mișcarea gâtului, că zâmbește.

— Așteaptă momentul potrivit. Nu va mai dura mult, spune Alexandros. Apoi se mai calmează un pic. Scuză-mi nerăbdarea, dar înseamnă totul pentru mine. Dacă nu voi zbura, vreau să mor, murmură el și își privi mâinile muncite.

În același moment sună telefonul. Este Maria, soția lui care, cu vocea plângătoare, întreabă de Alexandros.

— Sunteți OK? întreb în engleză.

— Nu, răspunde ea.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Lăsați-mă să vorbesc cu Alexandros.

Îi întind receptorul. Mai întâi păru iritat, dar apoi vocea îi deveni rapid dulce.

— Soția și cu fiica mea nu mai pot locui în apartament, spune el, după ce a pus receptorul în furcă. Trebuie să mă asigur că se pot muta la părinții mei. Mariei nu-i plac bătrânii, dar, așa cum i-a spus și ei: este vorba de o scurtă perioadă de timp.

În acea noapte am visat din nou că totul se petrecuse într-o jumătate de oră și că, în cele treizeci de minute pe care le pierdusem, totul se

schimbase. Ajunsesem prea târziu pentru a-i salva pe Kassandra și pe gemeni înainte de sfârșitul lumii, iar acum stăm toți cinci la fereastră, ne ținem în brațe și privim navele spațiale, pline cu oameni, care dispar printre stele. Apoi, globurile de foc încep să cadă pe Pământ. Mă trezesc curând și mă uit la ceas, pentru a observa, ușurat, că este ora potrivită. Nu am întârziat pentru nimic. Dar de îndată ce adorm, visul începe din nou.

— Când ai fost plecat de dimineață, Alexandros a venit la mine și a început să plângă, spune Kassandra. Este nefericit că nu îi va reuși nimic. Nu poate zbura, nu există nave spațiale, Pământul nu arde sub picioarele noastre. Așa că i-am spus că ar putea fi bine că lucrurile nu se întâmplă așa cum și le-a imaginat el, dar că se va întâmpla ce trebuie să se întâmple. Poartă în buzunarul de la spate un fel de scenariu pentru el însuși: „Sunt Iisus și acum mă duc în Danemarca și îl întâlnesc pe Paul Weis, care mă recunoaște, apoi pot să zbor și pe urmă vin navetele spațiale”. I-am spus că uneori primești lucrurile de care ai nevoie și nu lucrurile pe care le ceri. I-am mai spus că o vizită într-o navă spațială și un zbor cu propriile aripi nu sunt chiar atât de departe de un gând sau de un vis. Este posibil să treacă în alte realități, în care își poate schimba starea de conștiință. Nu poți călători întotdeauna fizic. Aceasta este, în principal, o nevoie a ego-ului. Dacă întâlnești rezistență în acest tip de viață, este ca și cum ai apăsa pedala de frână și cea de accelerație în același timp. Trebuie să o accepți și să te bucuri că ai ajuns în momentul potrivit la locul potrivit și să nu crezi că trebuia să fii diferit de cine ești sau că trebuia să fii în altă parte decât acolo unde te afli.

Stau la fereastra din camera de zi și privesc cerul de deasupra Copenhagăi. După copacii de pe marginea drumului îmi dau seama că nu bate vântul, dar norii se adună rapid, lumina se atenuează și pe cerul negru apare marginea

soarelui. Oare este nava-mamă a lui Ashtar, care coboară încet în oraș? Îi urez bun venit pe Pământ lui Ashtar, în mintea mea. Ai așteptat plin de dragoste și dor, mă gândesc, și, cum șoptesc cuvintele spre cer, se deschide o fantă în plafonul de nori și o rază de soare crestează orizontul. Simt o mișcare foarte aproape de mine și mă întorc. Este Alexandros, care a intrat în cameră în tăcere și acum stă lângă mine. Pune mâna pe brațul meu.

— Momentul va veni în curând, îmi șoptește. Am mai multă forță decât am avut vreodată înainte, la fel și tu. Cred că au așteptat atât de mult, pentru ca noi doi să fim pregătiți. Acum suntem. Și dacă înainte m-am îndoit, acum nu o mai fac. Uită-te la cer, la nori, la navă. Este nava ta și a mea, Carl, și nava familiilor și prietenilor noștri. A fost o călătorie lungă, iar acum ne așteaptă o călătorie nouă și mult mai lungă. De abia acum înțeleg că tu și cu mine ne aflăm pe Pământ în același scop: acela de a-i inspira și pe alții să trăiască în numele iubirii și să ne urmeze în navele spațiale. Mai târziu ne vom afla în frunte, fiecare pe cont propriu, la crearea noilor civilizații pe Pământul nou obținut. Și nu uita, Carl, dacă aveți nevoie de puterea mea, atunci nu trebuie decât să te gândești la mine, și dacă eu am nevoie de puterea ta, mă voi gândi la tine. Niciodată nu poate fi prea multă.

În acea noapte am visat că sunt în căutarea unei formule universale, cu ajutorul căreia dispariția Pământului poate fi amânată, dacă formula este citită cu voce tare timp de douăzeci și patru de ore, de doisprezece oameni diferiți, în douăsprezece locuri diferite. Eu sunt unul dintre cei aleși să prezinte formula și trebuie să caut un loc înalt din natură, pentru a putea finaliza misiunea. Am ales deja vârful munților din Iutlanda. De acolo, de sus, voi citi formula în toate direcțiile, astfel încât mesajul să fie purtat de vânt, de soare și de nori, până când toți din teritoriul meu știu că Ziua Judecății a fost anulată. Mă asigur că mașina este

întotdeauna cu rezervorul plin și că pornește la cheie, și aștept în fiecare zi mesajul cu privire la locația formulei. Îmi imaginez că voi vedea dintr-odată o adresă, cu ochii minții, și voi ști din instinct că trebuie să mă duc acolo și că voi intra într-un garaj, în care se află o limuzină albă. Forțez ușa și torpedoul, unde găsesc o bucată de hârtie, cu o altă adresă și un desen care indică un colț de grădină de lângă malul unui lac, unde este îngropată o cutie din tablă cu o bucată similară de hârtie, cu o nouă adresă a unei vile din apropiere, în al cărei subsol se află o cutie cu fundul fals. În compartimentul secret este o piatră șlefuită, netedă. Și apoi totul se va întâmpla exact așa: bag piatra în buzunar și merg, în mare viteză, la munte. Aud la radio că ravagiile războiului se apropie. Nicio parte nu vrea să se predea, au fost făcute toate negocierile. Mă uit după flota lui Ashtar, care probabil că este pe cale să aterizeze, pentru a-i lua pe pământenii aleși. Dar nu reușesc să descopăr nicio navă spațială și mă cuprinde panica. Acum pământul începe să tremure sub mașină și văd o ploaie de mingi de foc care se deplasează pe cer. Frânez, sar din mașină și arunc piatra în înaltul cerului, cu toată puterea. Dar în acel moment Pământul este lovit de rachete și aud un șuierat ca un roi de lăcuste, care zboară foarte aproape de urechile mele și se contopește cu o scânteiere.

Alexandros a dispărut în acea noapte. Și-a făcut geanta în întuneric și a șters-o. A lăsat un mesaj în urmă: „Încă nu este gata. Ne vedem când va veni momentul”.

∵

Acum a venit timpul, Alexandros? Atacurile teroriste din Europa au fost începutul numărătorii inverse pentru colapsul Pământului? Te-ai hotărât să accelerezi tu însuți procesul despre care crezi că este inevitabil? Unde ești acum? Încă mai călătorești și vizitezi oameni pe care nu îi cunoști și le povestești că vor juca un rol important în

lumea care va veni? Ai învățat, între timp, să zbori prin mijloacele proprii, Alexandros? Și în curând va veni Ashtar pentru a te lua și pe tine?

Neliniștea a revenit ca o ceață rece, care îmi invadează corpul. Mă simt amețit. Îmi este și cald. În seara asta nu am băut deloc apă, numai vin. Îmi simt inima în gât. Cum poate cineva să doarmă? Mi se pare dificil să dormi aici, în Atena. Chiar dacă am cumpărat cel mai bun pat din lume, din Suedia, și l-am adus târâș sus, în apartamentul meu, cu ajutorul a patru greci, cu icnete și transpirații, dar nu mi-a folosit la nimic. Aici există sunete pe care nu le pot interpreta, mai mult, căldura umedă din Atena întâlnește curentul de aer rece al aparatului zgomotos de aer condiționat, chiar deasupra patului și la toate astea se mai adaugă faptul că sunt singur.

De aceea rămân nemișcat. Închid ochii și mă aplec în față, îmi relaxez gâtul și capul alunecă în jos, pe marginea din beton a balconului. Obrajii sunt moi și, conștient fiind că sunt pe punctul de a adormi, am dificultăți de respirație. Acum de deasupra frunții până la coama nazală se prelinge un șirag de mărgele de transpirație. Acestea rămân agățate de vârful nasului și picăturile devin din ce în ce mai mari, până când, în cele din urmă, se desprind și cad de la etajul patru, pe dalele din marmură. Când picăturile ajung la destinația lor finală, mă ridic în picioare cu o smucitură și intru în apartament. Mă arunc pe canapea și, cu o secundă înainte să adorm, simt din nou mirosul de piele proaspăt tăbăcită. Așa mirosea geanta pe care mi-a dăruit-o Kassandra în ziua în care a murit.

6.

Când simt nevoia să mă reculeg, mă duc pe bulevardul Sofias, care se află la o aruncătură de băț de ambasadă și iau un autobuz până la ultima stație și retur. De fiecare dată observ lucruri noi la clădiri, restaurante, magazine, oameni. Mă scufund în ritm, le observ fețele care se contopesc în mișcare, până când una dintre ele îmi rămâne în minte. O păstrez bine în memorie, chiar dacă a dispărut deja din imagine. Cum este acum cea a tânărului care stătea în ușa frizeriei și, mai mult ca sigur, s-a cufundat deja într-un scaun, răsfoind o revistă pentru bărbați. Curios, analizează sânii din silicon și buzele rujate, înainte să continue să dea paginile și să citească un articol despre modul în care ejacularea prematură poate fi prevenită prin strângerea bazei penisului și cum, dacă bei un ou crud, bătut cu praf de chili, poți vindeca și cea mai înverșunată mahmureală și citește și despre alte subiecte importante, pentru care bărbații, așa cum crede și editorul revistei, manifestă un interes sporit. Editorii sunt conștienți de faptul că pe noi, bărbații moderni, ne interesează, în primul rând, propria persoană. Suntem egoiști în forma cea mai pură și ne comparăm între noi, în timp ce tânjim după mai mulți bani, bunuri materiale și cel mai mare prestigiu posibil. Îl las pe tânăr să iasă din conștiința mea și, în schimb, în fața ochilor îmi apare Pierre Montgomery, fără să-l fi invitat. A plecat din Atena și este cazat într-un centru de dezalcoolizare, timp de trei luni, pe insula Santorini, până la o notificare ulterioară. Este de așteptat ca șederea să se prelungească până la șase luni, corespunzătoare duratei obișnuite de tratament din cadrul centrului. După cum am auzit, este puțin probabil să se întoarcă la Atena, în schimb i se va oferi un post de ambasador într-un loc mai puțin important, unde are posibilitatea să o

ia de la început. Versiunea oficială a mesajului trimis de mine la Copenhaga este că ambasadorul Montgomery suferă de o combinație de stres, pneumonie și de un deficit imunitar nediagnosticat, și că a fost internat, pentru tratament și recuperare ulterioară, într-o clinică privată renumită. Ca prim-secretar în cadrul Ambasadei Regale Daneze din Atena, mi-am asumat temporar responsabilitatea pentru reprezentanța Danemarcei. Astfel sunt păstrate aparențele diplomatice și totul pare curat, decent și controlat, spre deplina satisfacție a sistemului.

Stau singur în autobuz, în terminal. Sistemul de climatizare menține o temperatură confortabilă. Privirea șoferului din oglinda retrovizoare cercetează mașina. Nu mă poate vedea. Țin între buze bagheta mea magică albă și sunt invizibil pentru oameni. Kassandra mă poate vedea, tatăl meu mă poate vedea, toți cei care se află pe lumea cealaltă mă pot vedea și asta este bine. Pentru că toți mă simpatizează. Îmi transmit lumină și bucurie și liniște. Mi se pare că Alexandros îmi controlează gândurile.

— Ce prostii, bolborosesc.

În timp ce cobor din autobuz și merg câțiva pași către ambasadă, mi se pare că treaba mea ca ambasador, vorbind în mod superficial, este să fiu la fel de plin de farmec, autoritar și onorabil, așa cum mi-am imaginat în fanteziile mele de viitor și, chiar dacă m-am convins de motivele corecte, să îndur chinurile din cadrul ministerului. Recompensa mă așteaptă în Țara Făgăduinței și exact aici mă aflu. Chiar dacă numai ca reprezentare și fără reședință, cu beneficiile asociate, și numai temporar și așa mai departe. Poate că acesta este motivul pentru care, în timpul ședințelor de dimineață cu colegii și pe durata programului de lucru, în mod ciudat, rămân complet rece. Totul mi se pare ca un spectacol în care eu sunt singurul care nu a primit scenariul.

Îmi spun că ar trebui să mă adun și să îmi fac treaba. Aceasta este și va rămâne o șansă enormă pentru mine și trebuie să țin cont de faptul că ceilalți care se află pe același nivel ierarhic cu mine în cadrul ministerului sunt verzi de invidie și sunt gata să-mi preia funcția în orice moment, în cazul în care fac vreo greșeală. Este bine de știut că nimeni nu este indispensabil.

∵

Nu contează dacă o iau în dreapta sau în stânga atunci când ies din clădirea ambasadei, am nevoie de cinci minute pentru a ajunge acasă, în piața Kolonaki. Aici stă mașina mea de obicei și se așază praful pe ea, pentru că de cele mai multe ori merg cu taxiul. Apartamentul meu se află la etajul șase al unei clădiri înguste, cu șase niveluri. La parter se află un chioșc care vinde ziare, cărți poștale, gustări, dulciuri și băuturi. Îmi beau cafeaua la o aruncătură de băț de strada comercială Skoufa, cumpărăturile mi le fac în supermarketul din strada Kanari și odată am mâncat pește într-un restaurant de lux, pe strada Milioni, numele fiind un simbol pentru întregul cartier. Îmbrăcăminte, pantofi, bijuterii, ceasuri la modă și cafenelele mondene domină frontul stradal. Lângă chioșcul meu se află o bancă și în partea cealaltă este o cafenea, iar la primul etaj avem o frizerie. În partea de sus a casei se află un acoperiș în terasă comun, iar apartamentul meu are balcoane care dau spre curte și spre stradă. Îmi beau paharul de Retsina pe balconul cu vedere spre stradă. Copacii înalți din piață înconjoară o instalație de conducte pentru apă din granit. Seara târziu, când traficul se mai liniștește puțin, îmi pot imagina, de pe canapea, prin ușa balconului, sunetul apei care curge. Alaltăieri m-am așezat la umbră, pe una dintre băncile urâte din beton, ascultând apa și privindu-i cu coada ochiului pe bătrânii fumători. Porumbeii începură să se apropie rapid. Par obosiți și lenți și, aparent, se află într-o stare în care nu le

mai este teamă, iar când unul cu penajul negru, ciufulit și cu ciocul pătat s-a înfipt în pantoful meu negru lustruit, am sărit în sus și m-am întors în casa mea cu aer condiționat, situată deasupra orașului.

Vizavi este sediul British Council, iar în pauza de prânz și după programul de lucru angajații curg în valuri și se împrăștie prin restaurantele și cafenelele din piață. Duc paharul la gură și las vinul rece să se prelingă peste limbă, pe gât. Privesc mulțimea de femei și de bărbați îmbrăcați festiv, la alți **oameni** îmbrăcați complet în negru, cu veste antiglonț, pe care scrie, în față și în spate, cu litere fluorescente, „Security", în fața unui post de radio de-abia deschis din piață și pe trotuarul opus, la o distanță potrivită, stau călare, pe scuterele și pe motocicletele lor, mai mulți curioși aflați în căutarea celebrităților. Mai bine aș face altceva decât să observ viața altor oameni. Poate că ar trebui să merg la un club de noapte, care se află la jumătatea pantei Iraklaiatov, la câteva blocuri distanță unde, în fața ușilor deschise, poți auzi muzica. Dar nu vreau să merg singur.

Mă gândesc la secretara mea, care se întoarce la muncă. Pentru neplăcerile la care a fost expusă de Pierre Montgomery, Copenhaga i-a plătit o compensație financiară considerabilă și a informat-o, discret, că acesta nu se va mai întoarce. Katharina Montanari mi se pare a avea o atitudine extrem de profesionistă. Într-o perioadă scurtă de timp, ea s-a asigurat ca întâlnirile ambasadorului din săptămânile care vor urma să decurgă conform planului, iar pe mine m-a prezentat drept delegat. Am un program încărcat, cu multe probleme comerciale oficiale, cu care trebuie să mă familiarizez, dar așa timpul rămas până la venirea gemenilor trece mai repede. Poate ar trebui să-i iau cu mine la clubul de noapte din Iraklaiatov, astfel am putea sărbători luarea examenului, cu bonetele de absolvire pe care tatăl lor biologic le-a

cumpărat ieri. În seara asta, Martin Fisch va da o mare petrecere de absolvire a liceului în cinstea lor, într-un local închiriat din Kedbyen, fosta piață de animale vii și de animale sacrificate din Copenhaga. În fond, este un om bun. Așa sunt cei mai mulți.

Dacă aș fi avut pe cineva cu care aș fi putut vorbi, i-aș fi spus că am observat cât de corect și de prudent se poartă angajații cu mine. O reacție normală, dacă te gândești cu ce avuseseră de-a face înainte. Nu aveau nicio idee cu ce tip de mutație umană din cadrul Ministerului de Afaceri Externe se confruntau acum. Poate că era un om rău, deghizat în salvator. Un alt coleric imprevizibil.

Katharina Montanari și atașatul comercial Anna Goula, care deține și funcția de adjunct al meu, sunt angajatele cu care voi avea cel mai mult de-a face, până la o notificare ulterioară. Anna este daneză și este măritată cu un grec, care administrează o plajă pe una dintre insule. Plaja este deschisă din martie până în octombrie, iar în timpul iernii el vine acasă, la Atena și are grijă de copii. Katharina este jumătate daneză, jumătate grecoaică și vorbește ambele limbi. Biroul ei se află în anticamera biroului meu mult mai mare, cu câteva canapele, sală de conferințe și un birou greu, masiv, pe un covor persan cu diferite nuanțe de roșu. În ziua în care se întoarce din concediul medical prelungit, încep o discuție cu ea. Îi spun că problema nu este la ea și că, dintre cei aproximativ 80 de ambasadori ai Danemarcei, cei care se poartă, ca Montgomery, ca monarh absolut cu un stil de viață tiranic, sperăm că reprezintă minoritatea. Uneori absenți, alteori cu tendințe accentuate de control, cu o înclinație de a răspândi teama în jurul lor. Cu un astfel de om a fost nevoită să se confrunte. Ceea ce nu îi spun este că eu îi văd ca pe niște efecte secundare sistemice,

cauzate de organizația care transformă oamenii în ambasadori. Din fericire, nu toți sunt afectați.

∵

Ambasada Danemarcei din Atena este situată pe Mourouzi, o stradă îngustă, fiind un apartament transformat, de la etajul patru al unei clădiri care, din exterior, seamănă cu o casă, cu un bovindou spre stradă. Pe palierul cu emblema specifică Ambasadei Daneze, de culoare roșie, se află o masă pătrată dintr-un lemn deschis la culoare și trei scaune monotone, cu șezutul din răchită, toate proiectate de un designer mort de mai multe decenii, care par să umbrească pentru totdeauna tinerețea, creativitatea și caracterul interesant. Danezii sunt un popor nesigur și civilizat, nu ai vrea să riști să dai cu bâta în baltă și să ofensezi pe cineva. Este ușor să idolatrizezi glorioșii eroi danezi, canonizați de decenii întregi și, prin urmare, alegerea corectă, sigură. De aici există și posibilitatea de a comunica cu personalul din camera de comandă, aflată în spatele geamului antiglonț, prin intermediul unui difuzor. Accesul în ambasada propriu-zisă este temporizat printr-un sistem de blocare. Acum o iau pe partea cealaltă, închid ușa în spatele meu și cobor spre drum. În supermarketul de pe strada Kanari există o salată grecească cu calmar, anșoa și cu măsline negre pe deasupra. Arată îmbietor. Acum, ambalajul gol din plastic se află în fața mea, pe masă. În Atena este miezul nopții, în Copenhaga este ora 23.00 acum, iar gemenii nu răspund la telefoanele lor mobile. Nu mă așteptam la asta. Când am terminat eu liceul, fiecare petrecere nocturnă era anunțată, și asta cu două săptămâni înainte, iar după ce se termina, mi-aș fi dorit să mai continue. Eram pe punctul de a-mi pierde autocontrolul, nu era nevoie de mai mult. Dar din fericire acum autocontrolul este una dintre competențele mele de bază și o virtute esențială în diplomație. De asemenea, autocontrolul mă împiedică să fiu copleșit de

sentimentul de singurătate și să ajung o victimă a circumstanțelor. Dacă ești victimă, te simți deprimat, ceea ce, desigur, are sens, și compasiunea egocentrică a altor oameni nu are alt scop decât acela de a-ți consolida propria poziție de victimă și de a te poziționa ca piază-rea pe vecie. Oaia neagră și exemplul negativ, pe care cele mai multe familii îl scot de multe ori din sertar și deplâng, în general, toată durerea din lume.

În poziția mea actuală, ar trebui să simt, pe bună dreptate, că destinul mi-a făcut o defavoare. În principiu, m-aș putea zbate în hohote de plâns, fără ca cineva să se uite strâmb la mine, m-aș putea confrunta numai cu acceptarea. Dar eu știu că este un tobogan. La scurt timp după întâlnirea intimă dintre mine și Kassandra, într-o vilă de pe strada Strandvej, m-am îndrăgostit de o femeie matură, care semăna cu un trol, cu bucle negre, care trăia cu un bărbat, dar asta nu mă deranjase, pentru că și eu iubeam pe alta în același timp, complet diferită de ea, din punct de vedere fiziologic: era campioana daneză la sărituri, avea părul lung, blond, până la șolduri și mușchii pelvieni erau de clasă mondială. Această compoziție a declanșat haosul la o petrecere de facultate, unde mă aflam, împreună cu gimnasta la sărituri, pe ringul de dans, când am simțit o lovitură în umăr, m-am întors și am văzut-o pe femeia-trol. Cele două femei s-au privit, pe ritmurile efervescente ale anilor ’80, iar oamenii dansau ca nebunii și am strigat dacă nu ar trebui să mergem afară, pentru a discuta în liniște. Ele pur și simplu m-au ignorat și au rămas locului până când, brusc, privirile li s-au despărțit și au părăsit ringul de dans, petrecerea și pe mine. Câteva zile mai târziu am primit o scrisoare dactilografiată de la gimnastă, cum că infidelitatea este inacceptabilă și că nu mă mai poate vedea. Apoi se pare că femeia-trol și-a tăiat venele și, în pofida faptului că i-a mers bine de atunci, m-am

lăsat copleșit de tragedia ei și a familiei sale. Am simțit o responsabilitate comună și am memorat-o în subconștientul meu. De acolo o pot chema întotdeauna atunci când am nevoie să simt că sunt capabil de sentimente.

Mi-am mai îngăduit niște Retsina, este aproape cald, sticla s-a aburit afară, am să-mi cumpăr un răcitor de vinuri. Mă ridic în picioare, mă aplec peste balcon și ascult vocile. Acestea se aud de la gurile de pe fețele din capetele de pe scaunele din cafeneaua din piață. Nu pot vedea fețele, vocile nu diferă unele de altele, nu înțeleg cuvintele, dar știu despre ce discută: despre teroare, viitor, teamă, locul de muncă, afaceri, casă, concediu, politică, dragoste, copii – exact așa cum fac acum și danezii în cafenelele din Copenhaga.

Nu, n-am avut nicio relație mai lungă decât cea de atunci, din urmă cu mai mult de douăzeci de ani – eu numesc asta autocontrol. Îmi golesc paharul. Nu se simte nicio adiere de vânt. Căldura umedă a nopții pătrunde în foliculul de păr, până în craniu și mai departe, în creier. De ce stau aici și îmi simt pulsul? Uneori, inima îmi bate rapid, alteori alarmant de lent. În plus, uneori îi vine ideea să sară peste o bătaie. Asta nu ar trebui să mă preocupe, pentru că bate de atâta timp, sunt în viață și, când se va opri, voi muri. Îmi relaxez încheietura mâinii, îmi întind spatele și îmi îndrept privirea spre cer. Este atât de simplu!

∵

Apartamentul meu este singurul locuit din casă. La etajele inferioare se află, în afară de frizerie, un cabinet de medic specialist și două birouri de avocatură. Apartamentul este format din două sufragerii mari și trei alte camere. Din fiecare cameră de zi ai acces la câte un balcon, cu vedere spre piața Kolonaki, respectiv la curtea exterioară. Una dintre sufragerii are legătură cu o bucătărie deschisă, cu o insulă de gătit și o masă pentru opt persoane. Din cealaltă sufragerie pleacă un coridor

care duce în hol. De pe coridor, două uși dau spre dormitoare și spre cele două băi.

Apartamentul este mobilat și singurul lucru pe care l-am cumpărat, în afară de pat, este un birou, care se află la fereastră, în stânga ușii balconului cu vedere spre curte. Pe birou stau telefonul, computerul și imprimanta, precum și o fotografie cu Kassandra, Robert și Albert, pe care am făcut-o într-o seară liniștită, la sfârșitul lui aprilie, în Nyhavn. Acum rămân din nou în picioare în fața biroului, iau fotografia în mână, mă uit la fețe și o pun din nou jos. Apoi merg pe hol, mă privesc câteva secunde în oglinda de înălțimea unui om, după aceea pornesc grăbit pe coridor și prin sufragerie, intru în bucătărie, unde deschid frigiderul și iau o înghițitură de suc de mango din cutie. Pun cutia la locul ei și mă duc la birou. Mă opresc și iau fotografia în mână, o pun iar la loc, apoi merg din nou pe hol, mă privesc câteva secunde în oglinda de înălțimea unui om și plec grăbit pe coridor și prin sufragerie, intru în bucătărie, unde deschid frigiderul și îl închid din nou. Mă duc în dormitor și găsesc, pe fundul șifonierului, valiza, deci memoria nu m-a înșelat, acolo se află filmele, într-o dezordine pestriță. După moartea tatălui meu, au rămas la mine filmele înguste, vechi, fără sonor, cu mine și cu sora mea. Dusesem imediat cutia de carton la mansardă, până când, dintr-o inspirație bruscă, le-am înregistrat pe DVD. Cu toate acestea, nu le-am văzut. Mi-am imaginat, probabil, că aici, în Atena, voi avea timpul și cheful să le vizionez. Am scos un disc la întâmplare și l-am băgat în DVD player, m-am așezat pe canapea și mi-am privit propria naștere. Știu că aceasta are loc într-un apartament din Copenhaga. Mama se așezase pe spate, pe un pat de scânduri, acoperit cu un prosop, iar lângă ea stătea moașa, într-un halat alb. Tăiați – prim-plan pe un craniu cu părul negru, tăiați – craniu care se mișcă. Acum în imagine apare moașa, apucă de

cap și trage, și printr-o smucitură, corpul este afară. Moașa ține băiatul cu fundul în sus, îi dă o palmă și îl așază pe burta mamei mele. Este complet acoperit de mucus și sânge, fața îi este ridată și plânge. Și acum plâng. Tăiați – camera este așezată pe un stativ, iar tatăl meu taie mândru cordonul ombilical și băiețelul este liber. Tăiați – înregistrare cu Sfânta Treime îmbrăcată, băiatul proaspăt spălat, înfășat într-o pătură în brațele mamei sale obosite.

Mă uit din nou și din nou la film, până când sunt sigur că îmi voi aminti mereu cum este să te nești. Apoi voi ști cum este să mori. Este același miracol și nu există niciun motiv de teamă.

∵

Katharina Montanari stă în biroul meu cu laptopul ei, iar eu îi dictez un raport pentru Copenhaga. Pare să-și fi găsit liniștea. Am terminat dictarea, mă ridic și mă duc la fereastră, în timp ce ea transcrie textul pe curat. Simt o nervozitate în corpul meu, care nu vrea să dispară, indiferent de cum îmi activez creierul să gândească. Asta trebuie să se oprească acum și le comand tulburărilor mele interioare să dispară și organismului meu să își restabilească echilibrul natural, pentru a mă putea concentra complet asupra muncii mele. Dar acum se întâmplă ceva ciudat, jingle-ul emisiunii de știri daneze de la radio se aude în interiorul meu, după care programul este citit de moderatorii din studio, pe care mi-i amintesc din viața mea anterioară. Cu siguranță nu voi înnebuni, pentru că vocile apar în viteză din fiecare colțișor al conștiinței mele și alungă anxietatea, poate că răul din mine se dizolvă și binele își ocupă locul. Sau poate că autocontrolul meu începe să se fisureze…

— Ambasadorul a sunat ieri-seară, spune ea dintr-odată, lăsând tastatura deoparte.

Mă întorc brusc.

— Pierre Montgomery?

Vocea îmi este stridentă.

Ea dă din cap aprobator, fără a-și ridica privirea.

— Este particular. Chiar nu am voie să îți spun, dar o voi face, oricum. Voia să știe cum te descurci la locul de muncă, apoi a vorbit despre o mulțime de prostii, așa cum o face de fiecare dată.

— Era băut?

— Nu cred.

— Nu ar trebui să o facă.

Aș fi vrut să îi spun că el suferă, probabil, de o boală profesională deseori observată în Ministerul Afacerilor Externe. O combinație între furia reținută, cauzată de nenumărate umilințe din cursul carierei și o stare de psihoză în diferite nuanțe, relativ slabe, care duce la trăsături psihopatice și o dorință neobosită de a controla totul din mediul său, în cel mai mic detaliu. Alte simptome includ schimbări bruște ale dispoziției, neîncredere accentuată și tendința de a pluti și de a-și umili adversarii lipsiți de apărare, de multe ori inventați de el însuși. O trăsătură de personalitate bine-cunoscută este capacitatea extremă de autocontrol la întâlnirile cu colegii de rang superior și cu partenerii.

— Îmi este teamă de el, îmi spune ea. Nu are voie să mă sune, mă simt hărțuită, nu pot face față situației. Cei de la Copenhaga mi-au promis că nu îl voi mai vedea vreodată și că nu voi mai auzi niciodată de el.

Vorbește repede și furia din vocea ei luptă împotriva neputinței. Ce pot face pentru ea? Nu cunosc pe nimeni la fel de depravat ca Pierre, tortura verbală este specialitatea lui.

— Nu se va mai întâmpla din nou, în seara asta voi vorbi la Copenhaga, am spus încurajator. Încearcă să uiți de Pierre, dacă poți, și să îl ignori, chiar dacă este posibil să sune din nou. Nu este întreg la cap, înțelegi, și eu îl cunosc, l-am avut ca șef în Copenhaga timp de trei ani.

Pe figura ei înflori un zâmbet blând. Are o gură frumoasă și un nas mic, nu extraordinar de grecesc. Privirea mi se plimbă din vârful nasului, de-a lungul nasului, până la ochii ei, unul este verde, celălalt este căprui. De-abia acum îi privesc cu atenție. Este evident cât de tensionat am fost. Poate că nici nu sunt aici, poate că totul este o rutină moștenită, care se repetă inconștient. Acum pe figura ei se vede o expresie de anxietate și știu că are intenții bune față de mine.

— Mă bucur că ai preluat această funcție.

— Mulțumesc, spun eu cu vocea pierită, îmi ești de mare ajutor, Katharina!

— Pierre a spus: „Nu dorm, somnul este ca și cum ai muri în fiecare noapte”. Aș fi vrut să îi răspund că nu trebuie să rămână treaz, pentru că lipsa somnului îl poate îmbolnăvi, chiar se poate muri din cauza asta.

— Și ce i-ați spus?

— Niciun cuvânt. I-am închis telefonul, pur și simplu.

∵

În fiecare marți dimineață, la ora 10, sună telefonul și o voce de femeie mă anunță că am un apel de la ambasadorul de la Roma. Donald este la curent cu felul în care se desfășoară activitatea mea, pentru că spune de fiecare dată: „Sunt răspunzător pentru tine și orice greșeală pe care o faci mă va compromite”. Astăzi am decis să ignor aceste comentarii, ceea ce îl irită.

— Să-ți fie clar, domnule ambasador interimar, că sunt complet răspunzător pentru rolul ministerului în investigarea legăturilor grecești cu chestiunea teroristă. Asta înseamnă că cineva de foarte de sus din sistem are o încredere mai mare în capacitatea mea de a mă ocupa de această sarcină, mai mult decât în capacitatea ta. Dar asta înseamnă și că sunt obligat să investesc ceva timp, care este, oricum, ocupat cu angajamentele de aici, din Roma, pentru că unele persoane par să creadă

că nu poți face față acestei sarcini. Prin urmare, trebuie să te rog să le susții la maximum pe persoanele care se ocupă de investigațiile locale și de cele daneze și care te vor contacta în scurt timp. Dar fii atent, de la început până la sfârșit, la tot ce te înconjoară și continuă să trimiți rapoartele în dublu, la Copenhaga și mie, personal. Ai înțeles?

— Voi face tot ce îmi stă în putință.

— Să sperăm că este de ajuns. Până în prezent, totul merge foarte bine, trebuie să te laud, Bernstein!

— Mulțumesc. Ar trebui, totuși, să menționez o mică problemă, care nu este trecută în raportul săptămânal. Pierre își contactează, în continuare, fosta secretară, o sună în particular și ea vrea să facă o plângere.

— Nu mai spune! Este foarte neplăcut.

— Așa cred și eu.

— Am să mă asigur că încetează.

El întrerupse conexiunea.

7.

Agentul FE, serviciul de informații cu caracter Militar din Danemarca, iese pe sub poarta de securitate și vine spre mine, cu mâna întinsă. Este ceva la el ce mi se pare cunoscut, pe de altă parte, de multe ori am observat că îmi imaginez că am mai văzut anumite persoane înainte, deși nu era cazul. Așa mi s-a întâmplat și cu Kassandra și cu gemenii, dar niciodată cu colegii mei din minister, motiv pentru care Kassandra mi-a povestit odată că reptilele sunt trimise pe Pământ o singură dată, după care ajung pe alte planete. Ea spunea că Reptilă este denumirea unei categorii aparte de oameni, cu trăsături dominante comune, cum ar fi lăcomia, cruzimea, răceala și o inteligență ieșită din comun. De multe ori ajung politicieni, funcționari și oameni de afaceri. „Nu ar trebui să mă surprindă dacă cei mai mulți colegi ai tăi din minister ar fi reptile, încearcă să observi trăsăturile mai mult sau mai puțin reptiliene de pe fețele lor”, spusese ea.

Acest lucru nu este valabil și pentru agentul din fața mea, el este blond și bine făcut și mă privește curios, cu niște ochi strălucitori, albaștri. Am apreciat că este cam de-o seamă cu mine. Își ridicase ochelarii de soare pe frunte. Poartă o cămașă în dungi pe sub un sacou din tweed și jeanși, prinși cu o curea din piele, cu cataramă argintie. Este urmat de un agent de securitate grec, un bărbat scund, îndesat, cu sprâncenele unite și cu părul negru, ondulat.

— Tu ești Carl, nu-i așa? strigă danezul și rămase locului, la jumătatea coridorului, astfel încât grecul să îl ajungă din urmă.

Creierul îmi lucrează la turație maximă. Port un tricou pe care mi l-au ales gemenii și pe care l-am cumpărat în ziua călătoriei mele spre Atena, dintr-un magazin de pe strada Strøget din Copenhaga.

Totuși, l-am cumpărat pentru uz personal, în timpul programului de lucru purtând uniforma, costum și cravată.

— Sunt eu, Otto McQueen, nu mă mai recunoști? Se întoarse spre grec și dădu din cap spre Katharina, care ieșea din anticameră. Am fost colegi de școală, nu mai știu acum câți ani, iar acum el nu mă mai recunoaște.

Îi pot vedea ochii lui Otto prin crăpătura ușii. Stă afară, pe hol, și nu îndrăznește să intre în sala de clasă. Știm cu toții că va veni un coleg nou, a trăit mulți ani într-un orfelinat și s-a mutat în zonă, pe perioada vacanței de vară, împreună cu familia sa adoptivă, eu știu exact cine sunt, dețin un magazin alimentar din piață și conduc un Volvo. Una dintre fete arată spre ușă și profesorul o deschide, cu prudență. Otto poartă o salopetă albastră și un tricou roșu, iar în picioare are adidași noi, părul este tuns scurt, deasupra urechilor. Câteva fete încep să chicotească, iar el arată de parcă ar fi preferat să fugă. Profesorul le spune fetelor să tacă și îl conduce pe Otto la scaunul liber de lângă Thomas și de lângă mine.

— Desigur că îmi amintesc de tine, Otto.

Mă trage spre el și ne îmbrățișăm. În spatele lui stă grecul și tropăie pe loc, poartă niște pantaloni negri și o haină neagră. M-am eliberat din îmbrățișare, am apucat mâna moale, păroasă și m-am întors din nou spre Otto.

— Nu ne-am mai văzut de… chiar așa, cât timp a trecut?

— 22 de ani. Am recalculat când veneam încoace, știam precis că tu trebuie să fii. Există numai un singur Carl Bernstein în cadrul Serviciului de Externe. Ultima dată când ne-am văzut a fost în seara de dinainte de plecarea ta la New York, pentru a studia la Universitatea Columbia.

— Îmi amintesc bine de acea seară. A fost și Thomas acolo.

— Da, am fost numai noi trei.

— L-ai mai văzut?

— Nu l-am mai văzut de când ai plecat la New York.

— Și eu la fel.

— De când lucrezi pentru FE?

— Oficial sunt negustori de vinuri.

Afișează un zâmbet larg.

Grecul își drege vocea, iar eu îmi cer scuze și îi invit pe toți să ia loc la masa de conferințe. Katharina ne aduce cafea și apă cu gheață.

— Chestiunea are mai multe aspecte, începe grecul într-o engleză perfectă. Știți, cu siguranță, că în această țară ne confruntăm cu o provocare majoră atunci când vine vorba despre problema imigrației ilegale. Sute de mii de oameni, în special din Iran și Irak, consideră Grecia ca fiind poarta de acces în UE și încearcă în fiecare an să ajungă în țara noastră, de obicei pe una dintre insule. Paza noastră de coastă se străduiește sistematic să prevină acest lucru.

Își ridică la gură ceașca de cafea.

Ceea ce nu spune este că una dintre metodele ascunse este aceea de a trage aceste nave pe coasta turcească și a le distruge atât de tare, încât nu se mai pot menține pe linia de plutire, până când ocupanții vâslesc spre mal. Astfel, ei devin problema turcilor. Dar grecii aplică și metode mai dure pentru a-i descuraja pe refugiați. Pe biroul meu se află rapoarte ale înaltului Comisariat al ONU pentru Refugiați și ale Parlamentului European, în cadrul cărora se demonstrează că mulți dintre solicitanții de azil ajung în închisoare, unde sunt abuzați și înfometați, pentru ca mai apoi, fără a beneficia de un proces echitabil, să li se respingă solicitările de azil. Și apoi povestea merge mai departe, împotriva recomandărilor ONU, până la o tortură mai dură și la moarte sigură, o soartă mult mai rea decât cea pe care ar fi avut-o în zona devastată de război din care

veniseră. Această practică stârnise, în rândul grupărilor de stânga și al emigranților rezidenți, o furie pe scară largă împotriva Greciei și a celorlalte țări din Uniunea Europeană, care se identifică cu legislația internațională în privința refugiaților și îi trimit înapoi în țara UE în care au ajuns prima dată – și de multe ori, aceasta este Grecia.

— Cu siguranță, continuă el, știți și că, în țara noastră, ne confruntăm cu o provocare deosebită, aceea de a ține în frâu diferitele grupări teroriste. Este vorba despre grupările despre care credeam că sunt, în mare parte, „adormite”, pentru că nu își puseseră planurile în aplicare. Din păcate, s-a demonstrat nu numai că sunt active în continuare, dar și lucrează intens la mobilizarea altor grupări teroriste în Europa, care și ele au fost în repaus timp de zeci de ani.

— Organizațiile teroriste grecești de stânga, așa cum sunt „Organizația revoluționară 17 noiembrie” și „Lupta revoluționarilor poporului” nu au fost „adormite”, din câte știu eu. Dimpotrivă, sunt foarte active din anii ’70 până în prezent. Și, în plus, apar altele noi. Grupul „Lupta revoluționară” a apărut pe scena terorii în 2003, interveni Otto.

— Le-am avut sub control tot timpul, îi închise grecul gura.

— Și când cei din „Lupta revoluționară” vor lansa o rachetă spre Ambasada Americii la Atena? Sau când vor deschide focul asupra polițiștilor greci, care își fac, pur și simplu, datoria? „Organizația revoluționară 17 noiembrie” a devenit cunoscută după revolta studenților împotriva juntei militare, a căror demonstrație a fost înăbușită brutal exact la această dată aici, în Atena. De atunci au comis și atentate, în urma cărora au fost uciși oficiali, diplomați și militari americani. De asemenea, au complotat împotriva

companiilor străine și au omorât oameni de afaceri obișnuiți. Numiți asta control asupra situației?

Grecul ridică mâna, de parcă așa ar fi putut opri debitul verbal al lui Otto. Și eu stăteam acolo și mi-aș fi dorit să tacă. Dar el era departe de a-și fi terminat monologul.

— Să vorbim despre „Lupta revoluționarilor poporului”. Grupul s-a înființat în 1971, ca opoziția juntei militare, și-a continuat activitățile și după căderea juntei, în anul 1974 și încă este și astăzi puternic anti-americană și anti-imperialistă. Ei se află în spatele atacurilor brutale asupra companiilor americane și facilităților militare, precum și asupra persoanelor și intereselor de afaceri din Grecia. Să vorbim despre numeroasele incendii forestiere de care a fost lovită țara în ultimii ani și care au costat societatea grecească sute de vieți omenești și miliarde de euro. Este incontestabil faptul că cele mai multe incendii au fost provocate de speculanții imobiliari sau organizațiile teroriste. Numiți asta control? În urma raziilor poliției au fost descoperite legături strânse între „Lupta revoluționarilor poporului” și multe alte organizații teroriste grecești și, conform informațiilor la care am acces, nu există nimic care să sugereze că situația ar fi foarte diferită în prezent, spuse Otto.

— Asta ar trebui să însemne că în spatele atacului din Copenhaga, care a fost revendicat de grupul „Ultima zi a capitalismului” și, poate, și în spatele altor atacuri teroriste din Europa, stau teroriști greci? Teroriștii greci experimentați sunt cei care controlează grupările teroriste naționale și trag sforile, ca la marionete? întreb eu, într-un mod nu foarte diplomatic.

Agentul grec râde scurt și dă dezaprobator din cap.

— Aceasta este o idee grotescă. Nu vreau să exclud faptul că teroriștii greci au fost implicați în atacul din Copenhaga, dar să arunci întreaga

responsabilitate pentru planificarea numeroaselor atacuri teroriste din Europa pe umerii grecilor, asta este complet ridicol.

— Cum așa? Grecia este, împreună cu Spania, singura țară din Europa în care terorismul a înflorit în mai mult de 40 de ani, fără întrerupere. Acesta este, probabil, unul dintre motivele pentru care Grecia este una dintre puținele țări care nu au fost acoperite de valul de teroare care mătură Europa. Nu îți faci nevoile în propriul cuib. Cel puțin nu înainte să îi acoperi pe toți ceilalți cu fecale, spune Otto fără să râdă.

— Această conversație mi se pare extrem de neserioasă, exclamă grecul și se pregătește să se ridice.

— A fost nedrept. Otto își ridică mâna într-un gest împăciuitor și, când grecul se scufundă din nou în scaun, își scoase o fotografie din mapă și o așeză pe mijlocul mesei.

— Acest grec s-a demonstrat că a fost de mai multe ori în Danemarca în lunile de dinaintea atacului terorist, probabil cu acte de identitate false. Mai mult, el a fost observat în imediata apropiere a locului faptei, cu scurt timp înainte de explozia bombelor. Îl suspectăm că este liderul unei celule teroriste greco-daneze și unul dintre creierele din spatele acțiunii din Copenhaga. Probabil că a fost implicat și în alte atacuri teroriste din Europa. Îl recunoașteți? spuse Otto, întorcându-se spre grec.

Acesta ține fotografia în fața lui, o privește din diferite unghiuri și o lasă jos, clătinând negativ din cap.

— Nu, dar aș dori o copie, pentru a o confrunta cu baza noastră de date.

Am amețit preț de o clipă. Poate că, în realitate, zahărul din sângele meu este în neregulă. Sau poate este inima care mă va abandona? Golesc paharul de apă, repet manevra și ridic fotografia, pentru a o privi. Cuburile de gheață aproape topite

lovesc ușor pereții interiori ai paharului atunci când torn apă din nou. Îl mai văzusem pe bărbatul din fotografie, trăisem împreună cu el timp de o săptămână și purtasem conversații lungi cu el, despre viață și despre moarte. Nu există niciun dubiu, este Alexandros, dar nu am spus nimic, instinctul meu de supraviețuire preluase controlul asupra tuturor funcțiilor vitale și îmi dicta să tac. Și asta am și făcut, am privit în gol și mi-am ținut gura, iar în acel moment mi-am amintit ce visam de dimineață, atunci când sunase alarma: înotam într-o mare de beton, care se întărea lent, astfel că îmi era din ce în ce mai greu să îmi mișc corpul înainte. Când mi-a devenit clar că nu pot ajunge pe partea cealaltă, m-am întors și am început să înot înapoi, cu niște mișcări ample, greoaie. O singură mișcare, pentru că strânsoarea betonului devine mai puternică. Nu pot să respir.

— Domnule Bernstein?

Vocea îi aparținea agentului grec. Am sentimentul că a spus ceva și eu nu l-am auzit. I-am apucat mâna întinsă și l-am strâns un pic prea tare. Nu-mi place strângerea lui moale de mână.

Grecul își luă copia lui. Urmează să o trimită unității antitero și tuturor celorlalte departamente de poliție relevante și am căzut de acord să ne întâlnim din nou. Katharina l-a însoțit afară.

Otto și cu mine am rămas la masă. Avea un zbor în acea seară, mi-a spus și a sugerat să luăm masa după programul de lucru. Bineînțeles că facem asta. Într-un restaurant de familie cu vedere spre Acropole, la marginea cartierului Plaka, mâncăm apetitive Mezedes, bem vin rece și vorbim, încet și confortabil, despre anii care au trecut.

După absolvirea noastră, Otto, Thomas și cu mine am petrecut un an împreună. Eu mi-am început studiile la Drept și vara următoare am plecat la New York. Otto s-a înrolat în armată, petrecând mai mulți ani pe o bază din nordul insulei Zealand și a plecat la cursuri de formare în

străinătate. Deci drumurile noastre au continuat în direcții diferite.

— Am fi putut, foarte bine, să continuăm să ne întâlnim, a spus el.

— M-am gândit de multe ori la voi.

— Fără să ne contactezi?

— Poate pentru că nu am vrut să risc să distrug iluzia unei prietenii perfecte.

— O astfel de teamă este, cu siguranță, irațională, Carl. Ce ar fi putut distruge ceea ce ne-a legat atunci?

— Dar dacă tu ai fi crezut despre mine că sunt complet idiot sau dacă mi-ar fi venit să vomit doar dacă te vedeam? Și la fel și cu Thomas. Ce ar fi fost dacă am fi introdus experiențele noastre de viață în amintirile noastre comune, care sunt latente în noi și care reprezintă fundația vieții noastre de adult pe care o trăim astăzi? Ce se întâmplă dacă fundația se prăbușește? Oare asta nu este echivalent cu un cuțit care te răscolește în subconștient și taie atât de rău încât legăturile dintre noi trei, care au fost indestructibile oriunde și oricând, ar fi fost rupte în bucăți?

Otto dădu aprobator din cap. Continuăm să mâncăm în tăcere.

— Kassandra a murit, îi spun.

Otto trânti paharul atât de tare, încât piciorul i se rupse și tot vinul se vărsă pe fața de masă. Se pare că nu-i observase pe cei doi chelneri îmbrăcați în alb și negru, care veniseră în grabă și curățaseră cioburile cu expresii mute de nemulțumire, tamponând lichidul roșu de pe fața de masă. Respirația îi este tăiată. Cu mult timp în urmă, înainte s-o cunosc eu pe Kassandra, și Otto fusese îndrăgostit de ea, aproape că îi pot vedea pe ringul de dans, în local este cald, iar gâtul meu este, ca de obicei, ud de transpirație. Acum stăm acolo și discutăm, vorbim prostii, iar ei se țin de mână, în timp ce ne îndreptăm spre ieșire. Mă clatin singur pe străzi, prin ploaie, mă refugiez într-o cabină

telefonică și le mulțumesc zeilor în tăcere pentru instinctul meu de autoconservare, care mă va duce înapoi acasă în siguranță. Mă prăbușesc pe patul meu, cu un sentiment vibrant de gol în corpul meu plin de alcool și adorm, din fericire. Câteva luni mai târziu, eu sunt cel care doarme cu ea. O singură noapte.

— Kassandra este una dintre puținele femei din viața mea la care mă gândesc cu bucurie. În timpul relațiilor mele haotice, ea a fost rezerva mea de iubire, amintirile cu ea erau un sanctuar pentru mine. Nu cu mult timp în urmă am visat că ne găsiserăm din nou unul pe altul, și eram bătrâni și fericiți, spune Otto. Își așază fileuri de anșoa pe o bucată de pâine, le stropește cu ulei de măsline cu usturoi și le îndeasă în gură. Apoi le clătește cu vin.

— Am vorbit recent despre tine. Kassandra m-a întrebat dacă știu unde ești și ce faci. Nu știam, așa că te-a căutat pe internet și apoi a venit și mi-a povestit că locuiești cu o femeie într-o casă din Hellerup, pe una dintre străzile perpendiculare pe Strandvej.

El clătină aprobator din cap.

— Când m-am trezit într-o dimineață, i-am găsit numărul și l-am format pe telefonul meu mobil. Nu mai trebuia decât să apăs butonul verde. Dar am preferat să mă cufund în canalul meu claustrofobic din sticlă și să păstrez în mintea mea ce am lăsat să-mi scape. Înțelegi ce vreau să spun, Carl? Puteam vedea viața și să visez despre viață, dar în același timp am acceptat că diversitatea se micșorează treptat și totul miroase la fel și are același gust. Acesta este drumul pe care mi l-am ales, cu suflarea rece a morții în gât.

Mă uit în ochii albaștri și încerc să-mi amintesc cum arăta atunci. Probabil că nu este mare diferență. Nu știu dacă în mine mai există sentimentul solidarității profunde cu Otto și nici ce cred în acest moment despre el. Poate că, în timpul

vieții, experiențele copilăriei au suferit mutații și, prin urmare, există modele și amintiri pe care el nu le recunoaște. Poate că suntem la fel străini sau apropiați ca doi bărbați care se întâlnesc pentru prima dată.

— De fapt, cum ai ajuns în Hellerup? îl întreb.

— A fost meritul soției mele, Ann. Apropo, știi că a fost în același orfelinat ca și mine și că purta deja numele McQueen atunci când ne-am căsătorit? Pe toți ne chema așa, pentru că directoarea căminului era, pur și simplu, obsedată de actorul Steve McQueen; el se aflase, odată, la numai un metru de ea, pe trotuarul din fața hotelului D'Angleterre din Copenhaga și îi aruncase o privire. Figura ei se materializase pe retina lui Steve McQueen, iar nervii din spatele ochilor transmiseseră imaginea ei către creierul lui, unde se transformase în gânduri, gândurile din creierul lui Steve McQueen. El tocmai ieșise din hotel și ea îi ceruse un autograf și îi spusese că îl iubește necondiționat. Îl dorea atât de mult! De aceea toți copiii din cămin trebuiau să primească numele lui și să-i cunoască viața și filmele, până când le știam pe amândouă și dacă eram treziți din somn. Chiar ai putea să mă pui la încercare.

— Când s-a născut?

— Pe 24 martie 1930.

— Care a fost porecla lui ca adult?

— *The King of Cool.*

— Care sunt trei dintre cele mai cunoscute filme ale lui?

— *Cei șapte magnifici, Marea evadare* și *Bullitt.*

— Numește trei filme celebre în care a refuzat să joace.

— *Butch Cassidy and the Sundance Kid, French Connection* și *Close Encounters of the Third Kind.*

— Câți copii a avut?

— Doi – Terry și Chat.

— A avut o copilărie armonioasă?

— Nu. Tatăl său a părăsit familia când Steve avea șase luni. Mama lui era alcoolică și se căsătorise cu un bărbat violent, care îi bătea, pe Steve și pe fratele lui. Pentru un timp a locuit în Orfelinatul California Junior Boys Republic din Chino, California. A fost un om mare.

— Ce vrei să spui?

— Este ceva ce aparține oamenilor care au crescut în astfel de condiții, iar faptul că, în cele din urmă, a devenit un actor de renume mondial este un miracol. Steve McQueen a fost un om cu un impact special. Spre deosebire de un Otto donat.

— Negustorul de vinuri din Hellerup?

— *Fine Wine Trading.* Avem biroul în subsolul vilei. Am un partener care se ocupă de tot magazinul, pentru ca eu să îmi pot continua munca.

— Merge bine afacerea?

— Nu cine știe ce. Dar soția mea câștigă bine. A studiat Dreptul și este partener într-o mare firmă de avocatură. Avem două mașini Jaguar și o casă de vară „Pippi Șoșețica”, cu lemn vopsit în negru și ferestre cu zăbrele albe, construită de un arhitect. Se află în Hornbsk, în primul rând de case de pe malul mării, lângă casele celorlalți parteneri din firmă, pe o stradă privată păzită de un paznic dintre mercenarii pensionați. Așa se face în aceste cercuri, dar probabil că nu este nevoie să-ți povestesc, mai mult ca sigur ai o grămadă de prieteni din anii studenției, care nu și-au ales o carieră prost plătită în cadrul Serviciului de Externe.

În acest moment veni, în mod surprinzător, o rafală puternică de vânt, astfel încât chelnerul își pierdu echilibrul și își scăpă tava plină de vase murdare, iar acestea se spulberară pe treptele din piatră care dădeau în bucătărie. Otto și cu mine am privit în jur, de parcă am fi putut descoperi sursa

rafalei de vânt, și am izbucnit în râs. Departe, rafala vâjâie în înaltul cerului.

— Pentru asta au fost suficienți cei mai puțin eficienți și persistenți, și nu era un drum care să ducă la profesia de avocat și la onorariile de milioane. Este nevoie de un intelect puternic, de un aspect fizic mai prezentabil și un psihic și mai puternic pentru a ajunge la Ministerul Afacerilor Externe. Și banii nu sunt totul.

— Este ușor să jignești. Otto râde tare. Dar bineînțeles că ai dreptate. Banii nu înseamnă nimic dacă ai tot ce ai nevoie. Personal am atât de mulți, încât aș putea face focul cu ei, ceea ce nu m-ar face mai fericit, dar nu mă plâng de faptul că banii reprezintă forța motrice pentru soția mea. La început nu avea deloc bani, apoi a primit mulți, iar acum, pur și simplu, își dorește să aibă din ce în ce mai mulți.

— Aveți copii?

— Fete – de 14, 15 și 16 ani. Cea mai mare va pleca, după vacanța de vară, la o scoală internat din Elveția. Mă simt copleșit de ele – toată această energie spumantă și dezechilibrul hormonal previzibil și toate cerințele lor pentru prezența mea, care le rezolvă problemele, toate sunt permanente. Ann nu poate nici ea să stea cu ele și a angajat două fete filipineze au pair, pentru a fi mai practic. Asta ne dă libertatea de a lucra și de a călători.

Exact de asta mă temusem. Bărbatul din fața mea nu este acel Otto pe care mi l-am imaginat. Cum pot eu să respect un om care nu își respectă îndatoririle părintești față de copiii lui?

Oare nu îi este clar că acești copii sunt ființe sfinte, pe care trebuie să le protejeze și să le îngrijească, și care trebuie să fie pregătite, cu grijă și cu atenție, pentru viața de adult, care trebuie infuzate zilnic cu dragoste, și nu să fie lăsate la bunul plac al unor oameni oarecare?

— Nu voi avea niciodată o relație apropiată cu fetele. Ele nu mă plac, îmi spun că le-am abandonat. Nu-și dau seama că istoria se repetă, sunt atras de forța destinului meu, care este și al lor. „Ghinion, muierilor, le spun, intrați în luptă și dovediți-vă vouă însevă și lumii întregi că trebuie să jucați un rol. Arătați că puteți ieși din întunericul în care v-am adus, împotriva voinței mele”. Asta este tot ce pot face pentru ele, dar ele mă urăsc pentru asta.

Își duce paharul la gură și îl golește, îi face chelnerului cu mâna, arătându-i că trebuie să mai aducă vin.

— Scuză-mă, Carl, nu ar trebui să te deranjez cu problemele mele. Nu ne-am mai văzut de o întreagă generație și acum te bombardez cu tot gunoiul meu. Dar îți amintești de vechea noastră regulă, aceea de a ne spune întotdeauna adevărul?

Dau din cap pozitiv. Sunt incapabil să îmi ridic ochii din lichidul înspumat din sticlă. Mă tem de reacția mea când, în următorul moment, se va ridica să își ia la revedere, îi va face semn unui taxi pentru aeroport și mă va lăsa singur în acest oraș tulburător. Atena m-a epuizat de toată forța din mine, acest oraș înfometat care, dacă i s-ar fi permis, ar fi devorat complet nou-veniții, le-ar fi supt oasele și ar fi râgâit zgomotos, orașul cu suburbiile fără sfârșit și cu cele patru milioane de oameni, dintre care oricine ar putea dispărea, de parcă nu ar fi existat vreodată. Dacă te lași în voia curentului și îi cedezi acestui haos capricios, vei fi devorat. Aici trebuie să reziști, cu tot ce ai, dacă vrei să îți păstrezi interiorul intact în continuare.

Un fulger și apoi pocnitura tunetului străpunge cerul. Ne uităm la norii grei, negri de sus, care se îngrămădesc deasupra orașului, iar eu spun că ploaia ar fi o raritate în acest anotimp, iar apoi tună din nou și apa tropăie pe acoperiș, ca o mie de ciocane. Asta se întâmplă timp de câteva minute,

până când cerul, ca și cum ar fi fost spălat, este din nou albastru, iar apa se scurge în canalizare.

— Ai chef să vii aici pentru câteva zile? întreb, cu vocea scăpată de sub control. Apoi l-am putea invita și pe Thomas Falcon, pentru a reuni trupa?

— Sună minunat, Carl, dar din păcate viața mea este foarte imprevizibilă. Nu am mai fost liber de mai mulți ani.

— Nu călătoriți suficient de mult, tu și soția ta?

— Eu călătoresc în mod constant, din motive legate de serviciu.

— Înseamnă că mai ai o grămadă de zile de concediu de luat, continui eu și cred că el trebuie să fie condus de o lege a naturii masculine dacă ezită acum, când depășesc limitele și mă bag în viața lui privată.

— Ai auzit, probabil, că activitățile de spionaj de acasă, din Danemarca, s-au intensificat exploziv. După atacul terorist de la Hotel Danmark, au fost transferați trei sute de oameni la FE și, după ce s-a întâmplat în Europa, efectivele au fost suplimentate cu încă cinci sute. Chiar și în Serviciul de Informații din cadrul Poliției PET există o creștere semnificativă. Astăzi, Danemarca are mai mulți agenți decât avea la apogeul Războiului Rece. Monitorizăm totul și, de aceea, vom acționa și ca protector, și ca dușman al poporului. Înainte, danezii deținеau recordul mondial în indiferența față de supravegherea administrativă, dar acum situația s-a schimbat. Oamenii încep să fie suspicioși cu privire la ceea ce va continua, sub forma mai multor interceptări, mai multor controale, mai multor îndoieli, neîncrederii reciproce și temerilor amplificate. Cu alte cuvinte, o lume în care fiecare supraveghează pe fiecare, unde intimitatea este compromisă non-stop și, prin urmare, trebuie să fim mereu vigilenți și în gardă. O lume în care fiecare își observă propriul mediu și își transmite părerile suspicioase autorităților, prin liniile telefonice de asistență

deschise permanent. În câțiva ani, creierul va fi ultimul refugiu despre care putem fi siguri că nu este monitorizat. Și, pe scurt: jobul meu este să anticipez următoarele mișcări ale teroriștilor și este dificil să îmi iau liber.

— Bineînțeles, dar cred că ai nevoie de o pauză. Numai o săptămână, puteți sta în apartamentul meu, spun eu și îi observ liniile verticale dintre ochi în timp ce mă privește.

— Poate că, dacă ne-am combina eforturile cu ancheta grecilor, am putea găsi personajul cheie din atacul terorist de la Copenhaga. Așa cum am spus, el s-a aflat de mai multe ori în Danemarca, iar primăvara trecută a stat o perioadă mai lungă de timp. S-a întors în Grecia și, cu o săptămână înainte de atac, a revenit în Danemarca. Bănuim că a părăsit țara imediat după operațiune. Sunt destul de sigur că îl vom găsi aici, în Grecia. Dar mâine trebuie să fiu în Suedia și să urmăresc alte piste în această chestiune, și poate dura mai multe zile. Te putem suna când mă întorc în Copenhaga? Între timp voi încerca să îl localizez pe Thomas. Își privi ceasul. Trebuie să plec.

Sare de pe scaun și îi face semn unui taxi.

Acum nu mai este vizibil, în spatele geamurilor fumurii.

Mai rămân acolo o lungă perioadă de timp, privind traficul care se strecura pe străzile înguste, ce duc spre zonele pietonale labirintice din cartierul Plaka. Îmi dau seama că este Alexandros, după ce privesc din spatele geamurilor fumurii ale mașinii. Alexandros fără barbă, Alexandros cu barbă. Nu crezusem că îl voi revedea, dar Kassandra era convinsă că, într-o zi, va suna la ușă și va sta în fața mea. Opresc taxiul care ajunsese brusc într-un blocaj în trafic, plătesc, cobor și mă întorc la ambasadă.

Anna Goula stă nerăbdătoare la birou, cu fața îndesată în imaginea alb-albastră a monitorului computerului. Este ambițioasă și își petrece 70 de

ore pe săptămână la muncă. Este o bază modernă de date despre obiceiurile grecești. Atunci când o rog să investigheze posibilele legături dintre Danemarca și Grecia, din care ar putea reieși motivele activităților teroriste, este ca și cum ai activa un reportofon. Ea relatează că numai Danemarca a deportat în Grecia, în ultimii doi ani, mai mult de două sute de solicitanți de azil iranieni, pentru că stătuseră aici înainte de sosirea lor în Danemarca.

— O parte dintre cetățenii iranieni care au fost expulzați din Danemarca în Grecia a dispărut aici, în țară. Un nou raport făcut de Interpol a lăsat dat să se înțeleagă faptul că unii dintre ei ar fi putut fi implicați în atacul terorist din Copenhaga și din alte părți. Oamenii despre care vorbesc au trăit mai mulți ani la Copenhaga, înainte de a fi expulzați în Grecia unde au fost, probabil, supuși la rele tratamente și la alte nedreptăți de către poliție. În acest sens, se poate spune că Danemarca și Grecia le-au dat motive bune pentru a recurge la acte de teroare împotriva lor. Și mai multe surse au confirmat faptul că un număr nespecificat de solicitanți de azil iranieni și irakieni s-a alăturat organizațiilor teroriste grecești.

— Ce știi despre acestea?

Ea ezită, știe că le-am studiat, așa că acesta este un joc. Fața nu îi este machiată și pare deosebit de poroasă și ciudat de palidă și nefirească în lumina zilelor de vară nenumărate din această zonă. Poartă un sutien strâns, care îi presează sânii pe corp, pe sub costumul cu pantaloni. Mă face să îmi pară rău pentru ea, mă face să îmi pară rău pentru mine însumi. Acum privește în depărtare, jenată, și își drege glasul.

— Organizația ELA anticapitalistă și antiimperialistă a fost înființată în 1971 și, de-a lungul anilor, și-a asumat răspunderea pentru mai mult de douăzeci de atentate cu bombă, care au făcut mai multe victime. Știm că între ELA și

„Organizația Revoluționară 17 noiembrie” există o legătură al cărei obiectiv inițial era înlăturarea bazelor americane din Grecia și a militarilor turci din Cipru, pentru a face Grecia să renunțe la UE ȘI NATO. Ambele organizații sunt active și recrutează noi membri din mediile imigranților musulmani, cu care se aseamănă din ce în ce mai mult în ceea ce privește obiectivele.

În timp ce vorbea, mi se făcu poftă să fumez. Mulți greci fumează și nu poți scăpa de sentimentul pierderii. Fumul care dispare în interiorul unui om, după care o ceață slabă iese pe nas… Mi-e dor de o țigară bună, grecii fac cele mai bune țigări din lume, dar nu mai bune decât pipa mea. Îmi imaginez parfumul bine cunoscut, minunat, care se ridica din foița îndesată cu tutun tare, umed. Dar fumatul, în meseria mea, a devenit, la fel ca în multe altele, un lucru imposibil. Renunțăm cu toții, pentru că dependența de nicotină este privită ca un semn de slăbiciune și pierdere a controlului. Faptul că, în schimb, mănâncă excesiv și beau până se îmbolnăvesc este o altă problemă. Sentimentele trebuie să fie suprimate cu orice preț, dacă nu cu fumatul, atunci cu mâncarea, alcoolul, medicamentele, hașișul. Uneori simt o dorință aproape incontrolabilă de a-mi cumpăra din nou toate echipamentele mele – o pipă bună, o cutie cu tutunul meu preferat, curățătorul de pipă și o cutie de chibrituri – și apoi să mă duc undeva unde să pot fi singur. Poate voi pleca într-o duminică în nordul Atenei, unde să-mi iau o cameră la hotel. Apoi mi-aș prepara o ceașcă de ceai bun și aș lua-o cu mine pe terasa din lemn, cu vedere spre munte. Aș deschide cutia cu tutun, aș sta o vreme și m-aș bucura de aromă. Lent, aș desface una dintre foițele pentru tutun și mi-aș umple pipa. Apoi aș sta un pic cu pipa umplută în gură, înainte să aprind un băț de chibrit, să mai împing un pic bucățelele de tutun în capul pipei, înainte să aprind din nou flacăra, astfel încât focul

să cuprindă și straturile de dedesubt. Aș trage regulat din pipă și aș inhala fumul adânc în plămâni și, probabil, aș tuși, pentru că a trecut atât de mult timp, dar aș face-o din nou, să simt senzația de aspirare a nicotinei, care se răspândește prin sânge și ajunge la creier. În curând, o pace universală s-ar răspândi în corpul meu, iar eu voi duce ceașca la gură, iar ceaiul mi-ar arde limba, dar ar avea un gust mai bun decât oricând înainte, iar perspectiva va fi mai frumoasă ca oricând, iar eu voi fi mai nefericit ca oricând înainte, pentru că nu am pe cineva cu care să pot împărtăși asta și aș începe să plâng, pentru că în viața mea sunt atât de multe de regretat. Aș plânge și aș fuma și aș bea ceai, iar când ziua ar ajunge la final, aș împacheta pipa, tutunul, curățătorul de pipă și chibriturile într-o pungă și m-aș întoarce la Atena. Pe drum m-aș opri într-o parcare și aș arunca punga într-un container de deșeuri. Întors la apartament, m-aș spăla bine pe dinți, mi-aș spăla hainele și m-aș duce la culcare, iar luni dimineață m-aș trezi și m-aș duce la muncă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

8.

Robert a sunat în timp ce eram la duș și, după ce am vorbit și receptorul se afla din nou în furcă, am observat urme umede pe podeaua din lemn și mi s-a părut că nu mi-am clătit șamponul din păr. Când m-am întors în apa caldă de la duș, am simțit furnicături în stomac și o bucurie profundă. Gemenii vin mai devreme decât era planificat, în weekendul viitor. Petrecerile de absolvire s-au terminat, vara în Danemarca este ploioasă și temperatura s-a blocat fix la 16 grade. Vor să rămână trei zile și apoi să traverseze de la o insulă la alta, apoi se vor întoarce în Atena și vor continua să stea la mine atât cât vor dori. Au de gând ca anul viitor să își găsească de lucru și să călătorească. După 12 ani de școală fără întrerupere, au nevoie de o vacanță. Important este că vor veni să mă viziteze. Foarte, foarte curând.

Până la urmă, nu știu de ce m-am ridicat din pat. Este duminică și nu trebuie să fiu la ambasadă. Îmi înfășor un prosop în jurul părului și mă întind din nou în pat. Închid ochii și o văd pe Kassandra. Stă în fața mea în bucătăria din Amaliegade și spune:

— Emisiunea mea radio se va numi *Legea umanității* și se va ocupa de comportamentele fundamentale ale omului, de tot ceea ce există de mii de ani și care nu a fost corupt de convingerile schimbătoare și de influențele civilizației. Adică trăim într-o lume modernă, care a rezultat din teoriile complexe ale oamenilor de știință cu privire la toate subiectele lumii, conform cărora caracteristicile umane de bază ar trebui să fie adaptate la aceste fantezii teoretice, valabile pentru mai multe adevăruri parțiale, care sunt crezute de atât de mult timp, până când vor fi învinse de mai multe teorii complexe. Mulți oameni de știință nu văd ceea ce se află chiar sub nasul lor. Ei descriu ceea ce își imaginează. Mi-aș dori ca noi, oamenii,

să ne concentrăm pe ceea ce există – nu pe ceea ce nu există. Vreau să dau la o parte tot ce este de prisos, tot ce a fost copiat întotdeauna de la generație la generație, vreau să ajung la esența omului, la ceea ce este important. Nu pentru că aș vrea ca noi să trăim ca la începuturi, oricare ar fi acestea, ci pentru a face lumină cu privire la valorile fundamentale ale omului, ceea ce poate face lumea un loc mai bun și ar putea aduce claritate și armonie, dacă mai mulți oameni ar trăi după acest principiu.

— Și atunci cum vrei să descoperi primordialitatea din oameni? am întrebat-o.

— Este scopul meu să fac asta și emisiunile radio vor fi, să sperăm, procesul care mă va conduce în această direcție. Punctul meu de plecare este faptul că omul este construit astfel încât viața poate fi și trebuie să fie complicată și că, prin urmare, acționăm împotriva naturii noastre care este, bineînțeles, complicată. Mulți sunt într-un labirint și fiecare pas pe care îl fac îi îndepărtează de ceea ce este important – de locul în care complexitatea inutilă este dizolvată și unde s-ar putea scălda în lumina și bucuria vieții și s-ar putea bucura de momentul în care se află pe Pământ.

Gândurile mele se îndreaptă în continuare spre Otto McQueen și Thomas Falcon. Poate că este, într-adevăr, posibil, să recreăm ceea ce am avut împreună. Clopotele bisericilor din apropiere răsună pe diferite tonuri, amuțesc și încep din nou să bată, până la începutul Liturghiei de la ora zece. Apoi tăcerea domnește din nou, după care mă ia somnul.

∵

Mi-am cumpărat un MP3 player și am început să alerg cu muzica în urechi. Pentru moment, *Could You Be Loved* a lui Bob Marley acoperă traficul disperant de sufocant de pe Sofias Avenue și îmi dă o senzație plăcută de distanțare de oraș.

Voi lăsa aparatul pornit cât îi iau pe gemeni de la aeroport. Ei sunt obișnuiți ca eu să critic playerele, pentru că ele distrag atenția utilizatorilor de la momentul prezent, ceea ce, din mai multe motive, este o idee proastă. Dar poate reprezenta și un avantaj, așa cum am descoperit.

— Ce ai pățit? ar spune ei.

— Întotdeauna mi-a plăcut muzica, le-aș răspunde. Doar că am uitat că mai există, dar acum muzica a revenit în viața mea. Mi-am cumpărat piesele preferate din trecut și le-am descărcat, și fiecare piesă aduce cu sine un șir întreg de sentimente și gânduri, cum ar fi o carte bună, un film, o piesă de teatru sau o întâlnire cu un om care a însemnat ceva pentru mine. Mă urc în taxi în aceeași secundă în care John Lennon îmi pătrunde în corp cu cuvintele *We're Playing those Mind Games.* Încerc să îmi fac treaba și, de fapt, fac totul: raportul trimis la Danemarca, discuția cu conducerea unei companii cu capital danez în Atena și, în același timp, recepția de la ambasada suedeză cu apetitive și socializare. În buzunarul interior al sacoului meu vibrează telefonul mobil și opresc muzica.

— Este totul în regulă? se aude o voce stridentă.

— Salut, Otto. Îmi merge super.

— Am vorbit cu Thomas. Mai are din concediul de odihnă și ne gândeam să venim amândoi de luni într-o săptămână.

— Mai bine nici nu se putea. Cum ți s-a părut?

— Vesel… Trebuie să mă întorc, pe curând.

∵

De la distanță, gemenii par să nu se fi schimbat, în timp ce se apropie cu rucsacurile bombate, dar când ajung mai aproape, este și mai evident faptul că s-au schimbat, într-un mare fel, într-un fel minunat; desigur, este și deosebit de trist, dacă ești într-o anumită stare sentimentală și, astfel, reprezintă o piedică în calea progresului, așa cum am, uneori, tendința să fac. Ne îmbrățișăm și nu

există niciun motiv să ne înfrânăm lacrimile. Știm foarte bine că plângem din mai multe motive. Luăm taxiul până în piața Kolonaki, ducem rucsacurile sus, în apartament, și mergem să luăm masa de prânz la un restaurant pescăresc de pe strada Milioni. Le povestesc despre vremurile de demult, de timpul petrecut la liceu, când am călătorit cu prietenii mei, Otto și Thomas, prin Interrail. Ne urcăm pe un feribot aglomerat de la Pireu la Santorini, dar ei nu vor să mai audă această poveste.

— Nu ar trebui să vorbim despre prezent? întreabă Robert, ne uităm unii la alții și râdem.

Probabil că se referea la peștele pe care de-abia îl mâncasem. Ce fel de biserică este asta, de unde poți cumpăra pantaloni cu turul lăsat și tricouri XXL, că ne este dor de Kassandra, că este frumos să fii într-un loc unde soarele strălucește, că traficul din Atena este nebun, că suntem bucuroși să ne vedem, că ei cred că arăt bine, în aceste condiții, că ei ar putea, fără probleme, fiecare din ei, să mănânce două apetitive și două deserturi, că vinul Retsina de aici, din Grecia, are un gust bun și că în Danemarca este teribil de umed și de rece. Au crescut de când i-am văzut ultima dată, dar nu vreau să-i întreb dacă au devenit și mai înalți, ambii având peste 1,90 metri înălțime, cu părul răvășit și cu ochii căprui-închis, cu gene lungi. Mai au nevoie de niște carne și musculatură, înainte ca trupurile lor să fie complet dezvoltate și capacitatea lor de coordonare nu este încă formată, se poticnesc și sunt împrăștiați din când în când. Iubesc fiecare centimetru din băieți, optimismul și umorul lor, temperamentul care fierbe în ei, care declanșează certuri repetate, violente și care se termină repede. Trebuie să învăț să-mi țin gura, dar nu pot să mă abțin să nu le propun să își facă un plan de atac pentru anul viitor.

— Este important să ai un obiectiv pentru ceea ce faci. Îl puteți schimba oricând mai târziu, mă

aud rostind, în timp ce priveam cu toții o grecoaică tânără, care se împleticea într-o fustă mulată pe corp și tocuri înalte. La câțiva metri în spatele ei tropăia somnambul un câine, un amestec de ciobănesc german și Golden Retriever.

— Crezi că este câinele ei? întreabă Albert.

— Oricum, arată mai sănătos și mai curat decât cei mai mulți câini pe care i-am tot văzut pe aici. Atena este orașul câinilor letargici. În timpul zilei, se află peste tot și dorm, pe străzi și pe trotuare, și se trezesc doar atunci când un suflet curajos le pune lângă ei ceva comestibil. Nu de puține ori, unul dintre mirosurile dezgustătoare de mâncare de câini ți se ridică la nas și, o clipă mai târziu, descoperi resturile gelatinoase ale cutiei pe trotuar, lângă câinele care doarme profund. Și pisici sunt multe pe aici. Vin noaptea și miorlăie în întuneric. După cum veți observa, unele trăiesc în grădina mea din curtea interioară; concurează pentru a vedea care dintre ele se poate exprima cel mai gălăgios și cel mai jalnic, în detrimentul somnului nostru.

— Avem un obiectiv, spune Robert, și acesta este să nu avem niciun obiectiv în anii următori. Acum trebuie să vedem dacă putem atinge acest obiectiv.

— De fapt, cred că vom face ceva semnificativ în vara anului viitor, spune și Albert. „Peștele” a spus că va plăti el dacă mergem un an la New York și studiem jurnalismul la Universitatea din Columbia. Ne gândim să combinăm asta cu o călătorie prin State. Faptic, nu există decât un singur argument împotrivă.

— Da?

— Faptul că vom fi atât de departe de tine.

— Este de la sine înțeles că trebuie să acceptați oferta tatălui vostru. După ce îmi termin treaba aici, în Atena, poate reușesc, vara viitoare, să fiu delegat la sediul ONU din New York. Apoi puteți petrece un weekend prelungit la mine și putem

face o plimbare în Central Park. Putem merge, de asemenea, la Finger Lakes, într-un camion mare, cu tracțiune integrală, pe care îl voi fi cumpărat. Acolo, sus, putem închiria o cabană, este atât de frumos, cu vegetație luxuriantă, totul este verde și peste tot poți auzi apa susurând, există și o cascadă în care ne putem scălda.

Dintr-odată, gemenii nu au mai părut atât de mari. Îmi stătea pe vârful limbii să spun că sunt uimit de ceea ce se întâmplă cu noi, oamenii, după ce devenim adulți. Cu toții am fost odată copii, iar dacă am fost atât de norocoși să ne naștem într-o țară relativ bogată și să provenim din niște părinți relativ iubitori și grijulii, mai mult ca sigur nu am murit de foame și cu siguranță ne-am jucat și ne-am putut bucura de viață, fără a ne gândi de ce suntem acolo și la ce ne-am putea aștepta să ne provoace griji și neplăceri într-un viitor îndepărtat și ireal. Dar ce se întâmplă cu abilitatea copiilor de a fi lipsiți de griji? Unde este râsul spontan al copiilor? Și energia inepuizabilă? Ce se alege de capacitatea de a ierta imediat și de a merge mai departe, fără a fi refractar? Și de a ști, intuitiv, ce este important și ce nu, de a se concentra întotdeauna asupra a ceea ce este evident? Unde dispare capacitatea de a te cufunda într-un somn adânc și lung? Îmi doresc să fi acordat mai multă atenție calităților mele de copil, atunci le-aș fi păstrat și le-aș fi putut lua cu mine în viața de adult. Pe de altă parte, este înfricoșător să vezi un adult cu expresia facială a unui copil. Explicația ar putea fi că în copil s-a declanșat o fisură, ca urmare a divorțului părinților săi ori a altor experiențe traumatizante și expresia facială a copilului a înghețat, în acea situație particulară, ca o mască imobilă. O femeie în vârstă de 42 de ani, cu ochii strălucitori ai unei fetițe de nouă ani, cu vocea subțire.

— Sper să vă păstrați naturalețea copilăriei și să vă bucurați de viață la maximum. Ar trebui să vă

distrați. Despre asta este vorba, nimic altceva. Scuze că sunt atât de solemn.

Ei știu deja totul. Ne ținem de mâini, deasupra mesei. Este meritul Kassandrei că ei nu se tem de nimic.

— Ce este cu tatăl vostru, spun eu după aceea, probabil că nu este mai puțin ocupat, după ce a devenit vicepreședintele partidului Danemarcei?

— Nu l-am mai văzut de la petrecerea de absolvire a liceului. Ai auzit că va fi numit președinte, în cele din urmă? După atacul terorist, partidul a atras o grămadă de oameni. Dacă ar fi alegeri acum, numărul lor de mandate ar putea fi de patru ori mai mare.

— L-am sunat ieri pe „Pește”. Dacă ar rămâne în sondaje până la următoarele alegeri generale, oamenii de rând nu ar fi de acord ca partidul să nu formeze noul guvern. Și atunci el va fi ministru. Un ziar l-a proclamat deja următorul prim-ministru, dar el încă nu crede asta, spune Albert.

— Este trist că atât de mulți danezi nu înțeleg că, indirect, promovează teroarea, pentru că sprijină un partid xenofob care a demonizat segmente individuale de populație și pe urmașii acestora. Ura naște tensiune, radicalism și violență. Este un aspect cu care ne confruntăm în Europa. Cei oprimați nu vor să accepte că sunt demonizați și pentru că nu pot obține respectul pe cale democratică, creează haos în societatea noastră rafinată și își ocupă locul cu forța. Desigur, sunt împotriva terorismului, dar este clar că lumea occidentală este parțial responsabilă pentru că s-a ajuns atât de departe. Este consecința logică a condițiilor de viață pe care partidul Danemarca și alte partide extremiste de dreapta le-au indus pentru toți ceilalți în afară de populația originară, albă. Cu cât este mai mare influența pe care o obține Danemarca – partidul și partidele sale surori din Europa, cu această politică de viitor, cu atât mai mult intră în criză oceanul viitorului, cel pe

care plutim. Este o mișcare în direcția unui volum mai mare de furie, neîndurare și haos. Și nu spun asta pentru a distruge buna dispoziție, adaug eu.

— Ci pentru că ești supărat pe „Pește”? spune Robert.

— Da, și pe cei ca el. Regret evoluția pentru care succesul său este un simptom. Nu înțeleg de ce noi, oamenii, trebuie să repetăm decenii la rând aceleași greșeli, să găsim scuze, pentru a ne ieși din sărite și pentru a fi agresivi unii cu alții, astfel încât totul se termină într-o încurcătură fără ieșire și singura cale de ieșire este un război eliberator, care să curețe aerul și să reseteze ura la zero, astfel încât să o putem lua de la început.

Privirea îmi cade pe un bărbat cu canadiană neagră, care se sprijină pe stradă, pe un perete al unei case, fumează o țigară, vorbind la telefonul mobil. Cred că l-am mai văzut o dată, poate locuiește în cartier. Împing furculița printr-o bucată de calmar și un crevete tigru, apoi mestec lent. Este posibil ca și el să mă urmărească, din spatele ochelarilor negri de soare. Nu este prima dată când în interiorul meu se strecoară idei paranoice. Jocul meu dublu riscant începuse chiar în acel moment în care mi se arătase fotografia lui Alexandros și eu nu trădasem nimic din legătura mea cu el. Dacă autoritățile ar fi știut că am lăsat un potențial terorist să locuiască cu mine, aș fi fost, cu siguranță, monitorizat. La naiba, dar acum oprește-te, Carl!

9.

Gemenii au închiriat un scuter și au plonjat în traficul haotic din Atena. Nu pot împiedica asta, chiar dacă am protestat atât de mult.

Toată ziua am simțit o neliniște vibrantă în stomac, care a devenit și mai intensă, pentru că nu au apărut, așa cum conveniserăm, după-amiaza târziu pe aleea pietonală din Dionysiou Areopagitou, de la poalele Acropolei. A trecut mult timp de când mă așezasem liniștit și lăsasem soarele să-mi mângâie fața. Mi-am suflecat mânecile de la cămașă și mi-am lăsat brațele albe, dornice de lumină, să absoarbă razele arzătoare. Apoi au apărut mândri, unul lângă altul, sub cerul albastru, toată lumea privindu-i curioasă, fiind gemeni identici, pentru că este ceva magic ca doi oameni să fie complet identici. Mă văd și îmi fac cu mâna, și gândul că mă vor părăsi din nou îmi rupe inima. Sar în sus și mă duc să îi întâlnesc. O clipă mai târziu, ne plimbam în jurul templelor antice și discutam despre cât sunt de mari și cum au putut oamenii acelor vremuri să mute niște pietre atât de grele. Apoi luăm un taxi până acasă, luăm bagajele și le lăsăm pe linia verde de la metrou, în direcția Pireu.

Trebuie să îmi amintesc să le spun că în Pireu ar trebui să aibă grijă de ei, în special în zona portului, de unde feriboturile pleacă spre numeroasele insule. Tipice pentru această zonă sunt clădirile dărăpănate și prăbușite, cu birouri de vânzări, unul lângă altul, care fac publicitate destinațiilor și pe care sunt scrise manual panouri cu prețurile și cu orele de plecare, iar speculanții de bilete, îmbrăcați sărăcăcios, fumând, șoptesc când trec pe lângă tine „tickets, tickets”.

În stație, imigranții au la vânzare ochelari de soare, ceasuri, genți și haine din materiale colorate, care sunt împrăștiate pe lespezile de piatră

murdare, pline de gumă de mestecat și găinaț de porumbei. Se îngrămădesc în jurul turiștilor și încearcă să îi jefuiască și să le fure banii și alte obiecte personale. De curând am fost acolo cu trenul și am fost abordat de personaje insistente, cu pielea închisă la culoare, care voiau să știe cât este ceasul sau de unde vin și care lucraseră cu toții în Danemarca și puteau spune „Copenhaga”, și m-au invitat într-un „Coffee Bar”, chiar acolo, pe stradă. Pireu nu fusese niciodată așa, acum 25 de ani, când Otto, Thomas și cu mine petrecuserăm o seară și o noapte în oraș, în timp ce așteptam feribotul. Pe atunci, portul emana emoție și plăcerea călătoriei. Astăzi, starea de spirit este amenințătoare și ura mocnește, ca un incendiu de pădure care nu vrea să se stingă. Este ca și cum locuitorii din Pireu ar fi renunțat la rezistența împotriva presiunii imigranților din toată lumea și ar fi deschis, apatici, porțile în fața unor oameni care nu aveau nimic de dăruit orașului, ci numai de luat, și își părăsiseră locul, lăsându-l în grija noilor exploratori. Pireu este unul dintre avanposturile UE și acționează ca un avertisment cu privire la consecințele de necontrolat ale imigrației ilegale.

Dar mai întâi mergem pe aleea pietonală și găsim un restaurant. Aș vrea să-mi iau ceva de băut, uzo cu apă, iar băieții își doresc, cu siguranță, o coca-cola la sticlă de 25 cl, pentru că acasă, în Danemarca, pur și simplu băutura nu are un gust atât de bun, așa că, pentru început, își comandă câte două sticle de fiecare. Pe prima o sorb pe nerăsuflate, a doua le ajunge până la apetitiv. Și apoi își iau alta. Sunt și vor rămâne doi băieți mari, sănătoși și bronzați, cu o copilărie minunat conservată, se prostesc, se înghiontesc și varsă apa minerală pe fața de masă, dar eu nu spun nimic, doar stau acolo și îi privesc și îmi doresc foarte mult ca acest moment, numai acest moment minuscul să poată dura, pentru că exact acum sunt atât de lipsiți de griji și fericiți, și eu sunt liniștit și

fericit, iar soarele încă strălucește, pentru că au decis să nu plece astăzi, astfel că acum stăm în restaurant și mai putem sta încă puțin împreună.

— Deci aveți grijă de voi. În Pireu trebuie să mergeți direct în stația pentru feribot, le spun eu și ceva din vocea mea îi oprește din hârjoneala lor. Lumea este uimitoare și minunată, și desigur că trebuie să încercați tot ce are de oferit. Dacă pe drum aveți nevoie de ceva sau simțiți nevoia să vorbiți cu cineva, atunci sunați-mă, pur și simplu. Pentru asta nu sunteți niciodată prea mari.

Un ochi de pește mă privește din farfurie. Ridic capul și mă uit la băieți. Toți trei avem lacrimi în ochi. Deja a devenit un obicei. În același moment începem să râdem.

∵

Taxiul virează pe strada Mourouzi, dirijat de polițiștii înarmați, și merge cu viteză pe sub copacul care formează o poartă roz, înflorită, la intrarea în palatul prezidențial, unde este și mai multă poliție, crengile sale întinzându-se pe deasupra străzii. Mașina înaintează pe strada îngustă cu blocuri și balcoane, cu plante verzi de ambele părți și oprește la numărul 10. În acea clipă, corpul meu își amintește o anumită senzație.

Întâlnisem o fată și am stat într-un restaurant, discutând până noaptea târziu, iar în drum spre hotelul ei am trecut pe lângă un scuter aflat la marginea trotuarului. Cheia se află în contact. Stăm pe scuter, răsucesc cheia în contact și apăs cu piciorul pedala demarorului. Câteva minute mai târziu ne aflăm într-un loc panoramic, mergem pe stâncă și stăm unul lângă altul pe marginea prăpastiei, privind marea, în direcția de unde va răsări soarele. Când primele raze scăldau marea, noi scăpaserăm de haine și ea stătea deasupra mea. Pătrund încet în ea, iar ea se mișcă ușor și crește ritmul treptat, până când corpurile noastre se lovesc unul de altul, iar ea începu ziua cu un țipăt, care se rostogolește printre stânci, înainte și înapoi,

mult timp după ce ne-am întors în oraș, am parcat scuterul acolo unde l-am găsit și eu am condus-o la hotel, unde am sărutat-o atât de mult timp, încât buza de jos începuse să îmi sângereze. Apoi m-am dus înapoi pe acoperișul căminului, unde Otto, Thomas și cu mine dormim împreună cu alți excursioniști, și exact acesta este sentimentul pe care îl am în corp, ca atunci când m-am întins pe salteaua gonflabilă, lângă cei doi prieteni ai mei, și mă dizolv în aer. Nu îmi pot aminti numele ei.

Îi plătesc șoferului de taxi. Acel lucru, care însemnase ceva, s-a întâmplat în realitate în urmă cu mai mulți ani, în Santorini.

Trebuie să îmi termin prezentarea pentru un seminar cu tema „Green Shipping", pentru o delegație de armatori danezi. Personalul care era de serviciu la telefon plecase acasă și, din câte știu eu, în ambasadă nu este nimeni. Privirea îmi rătăcește pe placa din cupru cu inscripția „Royal Danish Embassy" și bag cheia în broasca ușii de la intrare și intru în clădire, deschid ușa liftului din lemn, care scârțâie, și apăs butonul pentru etajul patru. Chiar dacă am făcut acest lucru de nenumărate ori în trecut, mi se pare că o fac pentru prima dată. Ies din lift și mă uit la semnul oval emailat, dau din cap spre Regina Margrethe a II-a și la Prințul Henrik, care se înalță prietenos pe perete și care privesc spre cele trei scaune și masa din camera de așteptare. Trec prin poarta de securitate care este construită după toate regulile artei, de specialiști. Mai întâi trebuie să închizi prima ușă a porții și să o încui înainte să o poți deschide pe următoarea. Apoi am intrat. Cineva a uitat să stingă lumina, ușa biroului meu este larg deschisă și pe masa de scris computerul zumzăie. De obicei, Katharina îl închide. Apartamentul ambasadei are o singură ușă cu funcție combinată, de intrare și de ieșire, în lateralul scării din aluminiu, deasupra căreia stă un plan de evacuare în caz de incendiu sau de cutremur devastator.

Deci, dacă ar fi trebuit să surprind pe cineva, persoana trebuia să fie încă aici. Dau o tură prin celelalte birouri și mă uit și în bucătărie, și în toaletă. Sunt complet singur, iar scara se află acolo unde trebuie. Pielea rece a scaunului de birou se strânge în jurul coapselor mele și verific activitățile recente de pe computerul meu. Cu douăzeci și cinci de minute înainte, cineva a deschis raportul meu pentru Copenhaga, cu privire la o posibilă celulă teroristă daneză-greacă, pe care îl scrisesem după conversația mea cu Otto și cu agentul secret grec. Inima mea își face treaba și chiar mai mult decât atât.

O sun pe Katharina pe telefonul mobil și apoi pe numărul ei de telefon privat, dar nu răspunde. Apoi încerc la Anna Goula, dar nici ea nu este pregătită să apere interesele Danemarcei în această seară. Nu îmi pot suprima sentimentul de neputință care se acumulează în stomac și urcă accelerat până în gât, prin esofag, și care mă face să înjur tare și să bat cu pumnul în masă, încât mouse-ul fără fir sare în sus și aterizează pe podea. Îmi iau o sticlă de apă din frigider și o beau, ajung la concluzia că, probabil, serviciile secrete din Grecia l-au racolat pe unul dintre angajații mei pe post de informator. Deschid pe ecran lista cu angajații: adjunctul, consulul, atașatul comercial, atașatul cultural, cei cinci angajați ai departamentului administrativ, printre care doi greci, amândoi stagiari la Ministerul de Externe. Toți sunt harnici și muncitori și am încredere în ei, dar, până la urmă, nu îi cunosc decât de câteva săptămâni. Mirajul banilor nu trebuie subestimat, iar activitatea de agent poate fi foarte profitabilă. Bineînțeles că trebuie să raportez de îndată și pe canale alternative la Copenhaga, cu privire la problemă, dar situația ar putea fi interpretată ca o slăbiciune din partea mea și există riscul să fie eliberat din funcție. În niciun caz nu vreau să-mi ratez șansa, așa că mai bine mi-aș ține gura, îmi voi pune în

mișcare propria investigație și voi sta cu ochii pe angajații mei.

Îmi scriu prezentarea despre „Green Shipping”, închid computerul și rămân așezat, cu picioarele ridicate, ascultând zumzetul îndepărtat al traficului. Apoi plec, în sfârșit, și la scurt timp după aceea mă aflu în fața vitrinei frigorifice din supermarketul de pe strada Kanari. Pun în coș un pachet de felii subțiri de cotlet de vită, apoi o pâine din făină măcinată grosier și ingredientele pentru o salată grecească. Când îi întind doamnei de la casă o bancnotă, privirea îmi alunecă pe lângă ea și recunosc o figură familiară în fața unei vitrine, de pe partea cealaltă a străzii. El observă reflexia ușilor automate ale supermarketului. Ultima dată l-am văzut pe strada Milioni, când se prefăcea că vorbește la mobil, acum se uită la haine pentru femei. Îmi iau restul și ies din supermarket, cumpăr un pachet de șervețele de la un cerșetor cu un ciot de braț întins și mă așez la o masă în cea mai bună cafenea, unde comand o cafea. Îl sun pe Otto.

— Nu, nu am nicio îndoială că mă urmărește. Ar putea fi din serviciile secrete?

— Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, având în vedere poziția ta de ambasador, dar în prezent toți sunt foarte sensibili. La telefon se făcu liniște. Nu cumva le-ai dat motive să te urmărească?

— Nu-mi pot da seama. Sper că nu te deranjez, nu? Ești la muncă?

— Nu. Știi ceva, mâine îl voi contacta pe colegul meu grec, pe care l-ai cunoscut de curând, și mă voi informa. Acum liniștește-te, Carl! Așa cum am spus, oamenii sunt un pic nervoși în acest moment și, poate, puțin cam zeloși.

Am lăsat cafeaua acolo și mi-am luat sacoșa de cumpărături, am ignorat silueta care mă urmărea în amurg și, în cele din urmă, am introdus cheia în încuietoare. Am trântit ușa violent în urma mea.

O persoană necunoscută mie mi-a adresat o întrebare și supraviețuirea mea depinde de răspunsul pe care i-l pot da. Creierul meu continuă să caute răspunsul, chiar dacă mintea îmi spune că aceasta este o situație pe care am construit-o în imaginația mea. Dar chiar și dacă mi-aș aduna întreaga voință, nu aș putea opri pilotul automat interior care mă împroașcă, în continuare, cu gânduri. Acestea se lovesc de craniu și îmi umplu urechile cu țipete și cu șuierături. Mă las să cad pe canapeaua din piele de culoare maro-deschis, încercând să ignor mirosul de vită moartă și mă întind după sticla de Retsina, umplu paharul până la margine și îl dau peste cap. Mă las pe spate și simt pielea de bovină moale, rece, pe gât, și mă cuprinde un sentiment de inutilitate.

Nu este o diferență prea mare pentru o persoană sau pentru lumea toată dacă eu sunt aici sau nu. Viața merge mai departe și așa trebuie să fie. Nu cred că este o rușine pentru mine că mă simt așa, sunt numai câteva gânduri care îmi vin în cap și de care nu pot scăpa în acest moment. Trebuie să le urmez oferta și să mă las purtat încoace și încolo până când, în cele din urmă, se vor întoarce la originea lor. Cu toate acestea, mama ar plânge la moartea mea și, în același timp, în sufletul ei liniștit ar trăi un sentiment amestecat cu o anumită satisfacție, aceea de a supraviețui lumii și lui Dumnezeu, chiar și propriului ei copil. Aceasta ar confirma senzația nemuririi, în care ea se instalase confortabil. Se consideră o mașină a eternității și, în afară de câțiva parteneri de bridge, mult mai tineri decât ea, toți oamenii care i-au fost alături sunt deja morți. Numai inima ei continuă să bată, cu un puls redus, neabătută, ca un mecanism de ceas dintr-o clasă de top. Și gemenilor le-ar părea rău, dar viața merge mai departe. Trebuie să plece în SUA și să studieze și, probabil, se vor stabili acolo și vor obține permise de muncă. Este foarte probabil, pentru că nu există nimic care să-i lege

de Danemarca. Albert va deveni jurnalist la unul dintre ziarele importante sau autor de texte în publicitate la Manhattan, iar Robert, care are, probabil, înclinații artistice, va scrie poezii și nuvele și, în cele din urmă, un roman care va fi numărul unu pe lista de bestselleruri. Și apoi se vor întoarce împreună în Danemarca și vor fi primiți ca mari fii ai țării, care au plecat în lume și și-au găsit fericirea și succesul în Țara Făgăduinței, și care acum, cu un accent ușor american, și-au făcut timp să se întoarcă, pentru a lua parte la emisiuni TV și interviuri de presă, în care se vor referi la moartea mamei lor și a mea, ceea ce i-a făcut să rămână în State și să încerce să răzbată cu toată inima, sufletul, cu toată ființa lor. Și vor da autografe pe blocnotesuri, coperte de carte și părți ale corpului, înainte să traverseze din nou Atlanticul, pentru a scrie articole noi cu dezvăluiri, texte, romane, pentru a se căsători și divorța și pentru a se recăsători și divorța din nou, pentru a avea copii și nepoți și case de vară, cu vedere spre mare și mașini sport cu motor pe hidrogen și SUV-uri cu tracțiune integrală, cu panouri solare pe acoperiș și turbine eoliene, clădiri și birouri noi în New York City și San Francisco și Santa Fé, până când ajung la 103 ani în largul Coastei Floridei, unde sunt mâncați de un rechin ucigaș veșnic înfometat și, astfel, își vor găsi sfârșitul. Spuneți-mi „Oracolul din Danemarca”, am șoptit și simt cum mă înviorez, datorită succesului și bucuriei care îi aștepta pe gemeni. Nu, într-adevăr nu există niciun motiv serios pentru care eu să fiu în viață, numai cel egoist, acela că aș putea câștiga mai mulți bani și de a obține mai multă putere, dar asta înseamnă, de asemenea, mai multe griji, mai multe accidente și mai multe orori, mai multă teamă și anxietate.

Mi-am mai turnat niște vin Retsina și am golit paharul, îl umplu din nou și beau, închid ochii și mă las într-o rână, simt bovina rece, moartă pe

obrazul meu și mirosul morții mă învăluie, greața se mișcă prin gât, în sus și mă gândesc că greața poate fi un simptom al unui atac de cord iminent și că poate așa se rezolvă totul. Într-adevăr, nu am atâta putere în mine încât să pot alege să mor atunci când vreau, și voi alege să mor acum? „Da, voi decide să mor acum, murmur eu, deschid ochii și strig tare în cameră: Vreau să mor și asta ar trebui să se întâmple chiar în acest moment, chiar acum. Acum, auzi cum îmi bate inima. Nu mai pot să respir, iar acum voi leșina și voi muri”. Îmi dau seama cum traheea mea se închide și respirația îmi devine mai dificilă, apoi mă cuprinde panica, exact ca niște săgeți care îmi găuresc picioarele, genunchii, abdomenul, stomacul, spatele, brațele, palmele, umerii, gâtul, obrajii, tâmplele și craniul, și tot organismul meu tremura în convulsii, dar asta nu mă împiedică să sar de pe canapea, să-mi iau pantofii și să alerg pe ușă, în josul scărilor și afară, în stradă. Am nevoie de aer, trebuie să mă mișc, să scap de acest loc în care moartea m-a găsit printr-o breșă pe care tocmai eu o deschisesem. Dar nu voi muri acum, îmi cer scuze, într-adevăr, am spus asta, mi-am dorit-o, dar nu am vrut să o spun, am atât de multe pentru care merită să trăiesc! Dragă inimioară, te rog să nu mai bați atât de tare, nicio inimă nu poate suporta asta, te rog, liniștește-te, totul este o neînțelegere, viața este minunată. Vreau să trăiesc, să trăiesc, să trăiesc, moartea, Cerul și orizonturile pierdute trebuie să aștepte, mai amân reuniunea cu Kassandra, încă nu sunt gata să plec de aici, am nevoie de ajutor pentru a învăța mai mult să trăiesc, mai mult, mai fericit.

Nu știu unde mă duc și nu știu unde mă aflu. Atenția mea este îndreptată spre combaterea sentimentului că trebuie să mor și îmi promit mie însumi să nu îmi mai doresc niciodată ceva, dacă nu vorbesc serios. Îmi pierd respirația într-un fel în care nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Tot

organismul meu este epuizat. Există vreo modalitate atunci când inima nu mai funcționează așa cum ar trebui și, în curând, încetează să mai bată? Trag aer printr-o nară care nu este astupată și un pasaj îngust din gât. Probabil este mult prea târziu, probabil că este inima, cu care este ceva în neregulă. Dacă trebuie să mor, într-adevăr, este o chestiune de secunde până când îmi pierd controlul asupra corpului și voi cădea pe trotuar, în mijlocul Atenei, unde nimeni nu mă cunoaște și nimeni nu mă înțelege. Ritmul pe care îmi bate inima sunt mișcările mele. De fiecare dată când fac un pas în față, inima bate o dată. Dacă m-aș opri, inima ar sta locului, voi ameți și mă voi întinde în aer pentru a mă prinde de ceva, dar nu va fi nimic de care să mă țin, și apoi viața mea se va derula pe repede înapoi, și mă voi afla acolo de unde a început, și acolo se va și încheia, pentru că există această legătură, știu asta. Acum aud pași în spatele meu și văd un bărbat care privește în altă direcție, pare că vrea să traverseze strada, este bărbatul cu canadiană neagră. Acum a plecat din nou, iar eu îmi accelerez pașii și mă îndrept în direcția opusă, merg mai departe și privesc în jur după un reper prin care să-mi dau seama unde sunt. În aceeași clipă, el pășește în fața mea, din umbră, și îndreaptă un cuțit spre pieptul meu. Dintr-odată rămân locului și mi se taie răsuflarea, corpul meu tremură de epuizare, dar nu trebuie să stau pe loc, altfel mi se va opri și inima. Transpirația îmi curge pe față. De ce oare îmi mai bate inima, trebuie să fie ultimul puls, înainte să mă prăbușesc pe această alee murdară.

— Scoate banii! spune el într-o engleză stricată.

În aceeași clipă mă opresc din tremurat. Îmi privesc mâinile care stau atârnate pe lângă șolduri. Îmi ridic ochii încet și privirea se îndreaptă spre cuțitul lung, subțire, care strălucește în lumina palidă a străzii, la câțiva centimetri de pântecele meu și îi privesc pătrunzător ochii negri, lipsiți de

vreo expresie. Mă uit la gura lui, care este înclinată în jos într-o parte, iar în cealaltă parte este ridicată, lăsând să se zărească niște dinți îngălbeniți din maxilarul superior.

— Dă-mi banii sau te omor. Vorbesc serios, dobitocule!

Accentul lui amintește de cel al lui Arnold Schwarzenegger.

— Calmează-te, îi spun și îmi duc mâna la buzunarul interior al sacoului.

Dar în loc să scot portofelul, fac o întoarcere bruscă cu corpul și încep să alerg.

Ca adolescent eram bun la alergare, la liceu eram cel mai rapid de pe pistă. Dar au trecut 25 de ani. Aud strigăte și pași în spatele meu, dar alerg, pur și simplu, mai departe, cât pot de repede. Dispneea se atenuează curând și îmi dau seama că mi-a făcut bine. Nu am nicio idee încotro alerg, dar asta este irelevant. Plutesc pe deasupra asfaltului și în spatele meu nu mai este nimeni, bineînțeles că nu, pentru că acum nimeni nu mă mai poate prinde din urmă. Alerg mai repede decât toți ceilalți, pot alerga prin toată Atena și până la Pireu, dacă așa trebuie, ușor ca un fulg, dar acum opresc un taxi și mă așez pe canapea, spunând „piața Kolonaki”.

10.

În noaptea asta am dormit prost, la fel și cu o seară înainte, sunt mort de oboseală, dar nu îndrăznesc să mă duc la culcare și să sting lumina, pentru că în întuneric se ascunde poarta de ieșire din viață. Personalul începe să fie afectat și nu este corect, știu, dar nu pot deține controlul și mi se pare că această funcție din Atena este blestemată. În această dimineață a fost nevoie să-mi țină locul adjunctul meu. Mă aud cum o critic pentru că nu a obținut rezultatul așteptat dintr-o întâlnire cu o persoană de contact din Grecia, care este extrem de importantă pentru o mare companie daneză.

— Ce ar trebui să le spun danezilor? Chestia este că întâlnirea ratată de tine mă face pe mine să par incompetent și nepotrivit pentru această funcție. Este o catastrofă, Anna Goula!

— Îmi pare teribil de rău. Nu vreau să mă scuz, m-aș fi putut descurca mai bine, dar alesese deja un alt partener și întâlnirea a avut loc doar pentru a păstra aparențele.

— Scuza clasică pentru situația în care ceva merge rău, dar uiți că, în orice caz, indiferent cât de imposibilă ți se pare o situație, există întotdeauna o soluție, o scăpare pe care o poți folosi în avantajul tău. Este vorba despre o gândire limpede precum cristalul. Ori nu ai găsit portița, ori nu ai gândit clar. Cu alte cuvinte, ai eșuat.

Privi în depărtare, iar, când răspunse, vocea îi era rezervată:

— Îmi pare rău, învăț tot timpul lucruri noi. Nu se va mai întâmpla, promit.

Se uită la mine cu privirea tremurândă și, în aceeași clipă, îmi dau seama ce impact trebuie să am asupra ei. Mă văd pe mine însumi din perspectiva ei. Mânia mea îi provoacă teamă, într-adevăr. Știe că în mâinile mele se află cariera ei diplomatică și îmi dau seama că sunt un monstru,

un răzbunător din lumea interlopă, un om inferior mizerabil. Mă întorc acum cu spatele la ea.

Este destul de probabil ca profețiile mele despre moarte să se împlinească, probabil că ele reprezintă pregătirea sufletului pentru călătoria care poate începe în orice moment, în noapte, sub umbra morții. Dar nu vreau să mor, vreau să trăiesc și să experimentez. Gândul că în curând totul s-ar putea termina se repetă în capul meu, iar inima mea puternică prinde viața, ca niște cuie de șaptesprezece centimetri. Stau liniștit pe canapea și privesc tavanul înalt până când, târziu în noapte, adorm, fără să-mi dau seama.

— Îmi pare rău, bolborosesc. Cu mine este ceva în neregulă. Sunt al naibii de obosit astăzi. Uită ce am spus. Te descurci bine și ai tot sprijinul meu. Te rog să fii drăguță și să mă lași acum, mai am o mulțime de lucruri de făcut.

Rămân pe loc, cu spatele întors la ea și aud cum îmi mulțumește pentru flexibilitatea mea și își repetă scuzele, îi aud pașii pe podea și ușa închizându-se, apoi merg la fereastră și privirea mea fixează cărămizile, iar pleoapele s-ar închide cu plăcere și asta este ceea ce îmi doresc cel mai mult, să mă strecor sub lenjeria parfumată, uscată la aer și să simt cum gâtul se scufundă în pernă, iar pilota moale de vară, adusă din Danemarca, să mă înfășoare, și să simt cum briza rece a aerului condiționat îmi mângâie fața. Vreau să fac bine, dar nu mai știu care este acesta. Nu îmi pot ține furia în frâu, este greșit să îmi vărs frustrările pe alții, nu vreau să răspândesc teroare în jurul meu, ca un tip cu potențial exploziv, care trăiește cu alimente pe grătar, apă cu zahăr și steroizi și care conduce, ca un maniac, o mașină tunată cu țevi de eșapament supradimensionate. Se aude un ciocănit și mă întorc cu fața la Katharina Montanari.

— Anna a plecat. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, a fost greșeala mea.

— Pari obosit. N-ar fi mai bine să mergi acasă și să te odihnești?

— Nu se poate. Știi că astăzi am patru întâlniri și, după serviciu, încă o recepție.

— Ai nevoie de odihnă, spune ea cu o blândețe bruscă în voce și face câțiva pași mai aproape de mine. Nu cred că folosește cuiva dacă te duci astăzi la întâlniri. Le voi anula. Le spun că ai fost chemat în Danemarca din cauza unei afaceri urgente și că totul trebuie amânat pentru câteva săptămâni. Nu se întâmplă nimic important căruia noi, ceilalți, să nu-i putem face față. Asta nu prea se întâmplă vara.

Stau acolo și mă aud cum mormăi. Este un obicei prost.

— Și recepția? întreb.

— Ambasada Portugaliei. Cred că poate avea loc și fără tine. Dar bineînțeles că îi voi suna. Pot aranja, în schimb, un prânz cu ambasadorul. În două-trei săptămâni?

— Poate că este o soluție, oftez eu și mă simt un pic mai ușurat.

Acum, Katharina stă în fața mea și își așază mâna pe brațul meu.

— Du-te acasă și culcă-te. Vrei să-ți chem un taxi?

— Nu este nevoie, drumul este scurt. Arunc o privire la ceas, este ora unsprezece, bag niște hârtii în servietă, îmi iau sacoul pe braț. Parcă ea este șefa, dar nu contează pentru mine. Îi zâmbesc. Te rog să nu uiți să oprești calculatorul meu.

Adorm imediat și mă trezesc la miezul nopții, beau un pahar de apă rece și mă culc la loc. Acum sunt din nou aproape de linia de plutire. Este după-amiază, am dormit douăzeci și două de ore, iar telefonul sună încontinuu. Nu știu de cât timp sună, pentru că acest ton de apel face parte din visul repetat din care am revenit, treptat, la conștiență. Este același film, iar și iar: sunt la Ridebane, la Palatul Christiansborg și orbecăi după

telefonul meu mobil, în timp ce acesta sună. Mă simt ușurat să aud că este Kassandra, pentru că exact numărul ei de telefon este cel pe care doream să-l văd. Vocea se răspândește ca un medicament calmant în corpul meu, când ea îmi spune să mă duc să văd studioul de unde sunt transmise emisiunile, iar eu sunt confuz, mai mult ca sigur, când o întreb dacă s-a întâmplat ceva la Hotel Danmark, pentru că există zvonuri despre un atac terorist. Ea nu știe nimic despre asta.

— Imaginează-ți, cuiva i-a venit ideea să glumească cu așa ceva, dar când vii? mă întreabă. După aceea putem merge în oraș să luăm masa.

— Bună idee, vin acum.

— Atunci ne vedem în curând, în curând, în curând.

Am impresia că vocea ei vine din interiorul unei fântâni, iar acum m-am întors și orbecăi după telefonul mobil. Mă așez și îmi spun numele.

— Sunt Katharina de la ambasadă. Te-ai odihnit?

„Cât este ceasul?” am auzit o voce șoptindu-mi în cap. Vreau să rostesc cuvintele, dar nu reușesc să scot niciun sunet, îmi dreg glasul de câteva ori, înainte să bâigui:

— Ascultă, cred că am gripă.

Cuvintele se prelinseră cu o voce răgușită.

Mă scufund din nou în pernă, îmi mobilizez toată voința disponibilă pentru a controla gândurile panicate care îmi bâzâie în creier și care radiază în umeri și în brațe. În degetele mâinii drepte simt furnicături. Un deget de la cealaltă mână își croiește drum spre pulsul de la încheietură. Inima pompează, apoi se oprește și bate de două ori consecutiv, astfel că simt o convulsie în piept, apoi se declanșează un reflex de tuse. Mă doare în interiorul capului. Poate am hemoragie cerebrală. Asta li se întâmplă persoanelor de vârsta mea, fără avertisment, nu își mai pot folosi simțurile și sfârșesc, ca invalizi neajutorați, în scaune cu rotile.

De fapt, am avut deja, timp de mai multe zile, niște dureri de cap succesive, ceea ce este neobișnuit pentru mine, care iau, în medie, vreo două pastile pentru dureri de cap pe an. Le resimt ca pe o senzație de durere generalizată, produsă de o tensiune în gât care, la rândul său, probabil este cauzată de faptul că locul meu de muncă din ambasadă a fost conceput pentru o persoană de 30 de centimetri, cu brațele mult mai scurte. Corzile vocale nu sunt în neregulă, pentru că încă pot scoate sunete. Acum încerc din nou să spun „Cred că am febră”, dar nu iese niciun cuvânt. Conexiunea cu centrul vorbirii din creier este scurtcircuitată. Vreau să spun „Sunt bine, sunt sănătos, nu este decât o reacție psihosomatică, pe care o voi rezolva”, dar afirmația nu funcționează. Nu pot spune nimic. Sunt în mijlocul unui coșmar, vreau să scap de el, trebuie să mă forțez să mă trezesc, dar nu pot. Continuă, pur și simplu, iar eu stau întins și deschid și închid gura, pierdut în această lume, iar mușchii îmi tremură ca frunzele de mesteacăn în vânt, la amurg. Acum oboseala fără sfârșit se revarsă spre mine în valuri și îmi așez gâtul pe pernă, așa cum fac întotdeauna. Văd cum patul și cu mine, stând întins pe spate pe cuvertură, ieșim plutind pe fereastră, înălțându-ne mult pe deasupra vârfurile copacilor din piața Kolonaki.

Patul alunecă încet pe deasupra acoperișurilor, pe lângă clădirea Parlamentului și în piața Syntagma, și totul este așa cum ar trebui să fie. Dar acum totul devine brusc foarte rapid și urcăm abrupt în sus, spre cerul nopții, eu sunt cel care controlează patul cu puterea minții și stabilește viteza zborului printre norii umezi. Acum am scăpat de gravitația Pământului. Deasupra mea tremură profunzimea albicioasă a Universului, iar sub mine, Planeta Albastră, cu oceanele și continentele, care alunecă odată cu globul în rotație. Acum plonjez, împreună cu patul, într-un

salt imens. Cadrul metalic se aprinde când penetrez atmosfera, ca o stea căzătoare care face mii de oameni să privească în sus și să își pună dorințe mute în noapte. Atena este o pată pâlpâitoare de lumini, care se răspândesc sub mine și, când ridic mâna, viteza scade, iar eu alunec în jos pe strada Mourouzi, plutesc prin spatele caselor și în clădirea ambasadei, prin fereastra pe care Katharina a lăsat-o larg deschisă. Îmi așez patul în birou, în mijlocul podelei, iar ea se rostogolește pe el de pe scaunul de birou, își așază mâna rece pe fruntea mea și spune „Ai febră”, iar eu privesc în sus și vreau să-i mulțumesc pentru că este atât de drăguță cu mine, dar ea își duce un deget la buze, îmi ia obrajii între mâini și zâmbește, iar acum mă scufund printre norii moi, albi.

Deschid ochii și îi văd figura Katharinei. Pare îngrijorată. Lângă ea se află un bărbat în uniformă de poliție, cu vestă antiglonț și cu un baston la centură. El se uită în jur.

— Cum te simți? întreabă ea.

Îmi umezesc buzele, mă împing în susul peretelui, până când ajung aproape în poziția șezut. Sunt surprins că mă aflu în apartamentul meu, și nu în ambasadă, iar durerile de cap au dispărut.

— Mai bine, răspund eu și observ că vocea mi-a revenit.

Îi spune ceva polițistului, în limba greacă, acesta dă din cap spre mine și iese în hol. Ușa de la intrare rămâne deschisă, aud voci. Acum ușa se închide și vocile dispar.

— Nu ai răspuns la telefon și nici nu ai deschis. Mi-am făcut griji că s-ar fi putut întâmpla ceva grav și nu voiam să risc nimic, am angajat un lăcătuș și i-am convins pe polițiști să vină cu mine.

Se așeză pe scaunul de lângă capul patului, încerc să îi zâmbesc.

— A fost drăguț din partea ta, spun eu. Așa ceva cu siguranță nu apare în fișa postului.

Mă lovește ușor cu palma pe mână.

— La ambasadă avem un program de asistență medicală în caz de urgență, vrei să chem un medic care să te consulte?

— Nu este necesar. Chiar mă simt destul de bine.

— Oricum, cred că ar trebui să te vadă un medic. Ca să fim siguri. Chiar dacă ai o constituție sănătoasă.

— Altfel nu aș lucra la Ministerul de Externe.

Îi observ mâna întinsă pe pat. Ridic privirea spre ea și, în același moment, ea clatină din cap, iar părul negru îi plutește prin aer și se așază pe noul model de sacou, de culoare deschisă. Buzele îi sunt de un roșu natural. În viața de zi cu zi folosește make-up care îi face pielea cu o nuanță mai albă, dar acum fața ei are culoarea naturală, iar eu mă simt invitat la o incursiune în sfera ei privată, pentru care nu eram pregătit. Îmi dă din nou o palmă pe mână și în pieptul meu înflorește o undă fierbinte circulară, care se extinde. Acum îi iau mâna în palma mea și o privesc, ridic privirea spre ea. Îmi permite să o țin de mână și acum mă strânge ușor. Ea tace și eu tac. Acum mâna îi alunecă din a mea, se apleacă și mă sărută repede pe buze și, înainte ca eu să pot reacționa, se răsucește prin dormitor și îmi face cu mâna de la ușă, apoi dispare. Mă ridic din pat, îmi iau halatul pe mine și mă legăn până pe balcon, pentru a o putea vedea pe Katharina cum sare pe un scuter roșu și accelerează în josul străzii Kapsali, spre ambasadă.

Mă cufund într-un scaun și îmi las fața să fie răcorită de briza care bate dinspre ușă. Atena este înconjurată de lanțuri muntoase, care formează un culoar, astfel încât căldura poate fi greu de îndepărtat. În luna iulie ajung, exact ca acum, la 30 până la 35 de grade în timpul zilei, dar meteorologii vorbesc despre faptul că în zilele următoare va ajunge în oraș un front de aer cald din Sahara. Închid ochii și încerc să depistez

aromele pe care le-a lăsat amprenta buzelor ei. Voi putea să le scot din memoria mea, ca pe un elixir prețios, pe care să-l pot savura în nopțile lungi, nedormite, singur în întuneric, sub pătură. Chiar dacă sărutul ei nu fusese altceva decât o expresie a compasiunii.

Au trecut cinci ani și trei luni de când nu am mai fost cu o femeie. Așa a fost situația. Nu devin mai atractiv odată cu vârsta. Am patruzeci și doi de ani și un indice al masei corporale de douăzeci și nouă. În epoca de piatră, bărbații erau de mult morți și îngropați înainte să atingă vârsta mea avansată. Ce îi pot eu oferi unei femei, cu excepția unui prestigiu redus și a unui venit de diplomat? Nimic. Asta este o problemă, pentru că femeile care umblă după prestigiu și bani nu mi se par atractive. În timpul scurt petrecut de mine în Atena am cunoscut deja mai multe femei singure în cadrul cinelor și recepțiilor de la ambasadă, în cluburile de prietenie și în cercuri private, aflate la o vârstă fertilă, dar nici măcar cu una dintre ele nu a existat o atracție reciprocă, atât de intensă încât ea să fi trecut peste schimbul politicos de opinii. Am încetat de mult să îmi mai bat capul cu problema visurilor utopice ale femeii absolute. Rezist singur, asta este.

„Nu poți forța dragostea și nu vei mai avea niciun dubiu atunci când o vei întâlni”, spune Kassandra, care iubește comentariile spirituale, și nu îmi amintesc despre ce era vorba, doar că era primul Crăciun petrecut împreună și că luam micul dejun, privind noul set de lumânări reale, care ardea în molidul roșu cu coroana uniformă. Băieții nu se treziseră încă, nu e de mirare, după orgia din seara trecută cu gâscă prăjită crocantă și cartofii glasați în zahăr, varză roșie de casă și un sos făcut din măruntaie de gâscă, frișcă, vin de Porto și suc de portocale. Și apoi avalanșa de cadouri, petrecând jumătate de noapte încercând

computerele și consolele de jocuri. Amintirile mele se schimbă, lumina lor a devenit mai slabă.

Ies pe balcon și mă las învăluit de cântatul greierilor și de sunetele autoturismelor, de vocile de jos, din piață, iar în interiorul meu pornește încet un motor, care îmi face mâinile să tremure ușor, iar acum motorul se turează și toarce la putere maximă, pompând energie în organismul meu, iar părțile corpului își recapătă, una după alta, funcționalitatea integrală – umeri, brațe, piept, stomac și abdomen, spate, burtă, genunchi și picioare, și acum ultima senzație de amorțeală îmi părăsește degetele de la mâini și de la picioare, și eu plutesc în apartament și îmi dau hainele jos pe drumul spre baie, care mă așteaptă. În acel moment sună telefonul, este Katharina, a reușit să obțină o programare gratuită pentru mine în timpul zilei, la o clinică; se oferă să vină la mine și să mă ducă până acolo cu scuterul ei, dar eu refuz prietenos, spunându-i, în timp ce îmi mușcam vârful limbii, că pot să merg și singur.

— Nu uita să iei un plic, spune ea. Acestea sunt condițiile dacă vrei să intri imediat. Bagă două sute de euro într-un plic, scrie numele medicului pe el și dă-i-l secretarei când ajungi acolo.

Este prima dată când am de-a face personal cu economia greacă. Mi s-a spus, în mare secret, că trebuie să ai la îndemână numerar atunci când te confrunți cu autoritățile publice, de exemplu, pentru a obține permisul de conducere sau o autorizație de construire. Grecia se numără printre țările din UE în care corupția este foarte răspândită, iar în rândul politicienilor și în cercurile Bisericii puternice se dezlănțuie adevărate scandaluri. Douăzeci și cinci la sută din populație este implicată în luare de mită, chiar și pentru viol sau alte acte de violență pot fi cumpărate sentințe judecătorești reduse.

Clinica este situată în cartierul Gyzi, la nord de colina Lycabettus. Am predat plicul, după care o

soră medicală mi-a luat mostre de sânge, tensiunea arterială și pulsul, mi-a făcut o electrocardiogramă și mi-a verificat capacitatea pulmonară. Apoi mi se lipesc niște electrozi pe piept și trebuie să pedalez la o bicicletă staționară. Acum apare un medic rezident care a început să îmi asculte inima și să îmi bage lanterna în gât și în urechi. După ce am așteptat o jumătate de oră rezultatele examinării, ajung la director, proprietarul clinicii, îmbrăcat într-un sacou alb cu cravată roșie, care se afla în spatele biroului său. Îmi arată unul din cele două scaune îmbrăcate în piele, care par a fi ieșit din mâinile unui designer danez de mobilier din cele mai vechi timpuri.

Pe perete atârnă niște rame grele, maro din lemn, cu imagini întunecate ale unor munți, sub straturi de nori cumulus. Cu o cută verticală pe frunte, care se adâncea din ce în ce, medicul începe să studieze hârtiile din fața lui. După un timp, mă privește pe deasupra ochelarilor și îmi spune cu o voce surprinzător de blândă:

— Practic, sunteți sănătos și în formă, domnule Bernstein. Simptomele dumneavoastră, starea generală de confuzie și teama de experiențele imaginare accentuate, probabil că își au originea în tratarea insuficientă a unei stări de doliu și de șoc. Am auzit că în atacul terorist recent din Copenhaga a fost ucisă o prietenă de-a dumneavoastră. Îmi permiteți să vă întreb în ce relație erați cu ea?

— Locuiam împreună, am fost prieteni buni și foarte apropiați, spun eu și mă întreb dacă omul este și psiholog.

— Aha. Pocnește din limbă și bate cu un deget în partea de sus a biroului. Nu am nicio îndoială că simptomele dumneavoastră indică un sindrom de stres posttraumatic. O stare care a fost deseori identificată și în cazul soldaților care au luptat în război sau al victimelor unor infracțiuni violente sau accidente rutiere. În opinia mea, cazul

dumneavoastră este ușor. Tratamentul este simplu: liniște absolută, cât se poate de mult timp. Eventual, puteți face psihoterapie cognitivă, în cazul în care atacurile de panică vor continua sau se vor înrăutăți. Sunt sigur că vă veți recupera complet.

— Asta înseamnă că nu pot merge la serviciu?

— Bineînțeles, asta trebuie să decideți singur. Dar v-aș recomanda cu tărie, și voi scrie cu plăcere acest lucru într-un certificat medical, să vă luați liber cel puțin trei săptămâni. Apoi vă întoarceți aici și vă vom examina starea de sănătate. În acest context, voi evalua apoi dacă v-ați recuperat suficient pentru a vă relua munca.

Plec din clinica văruită. De fapt, nu avusesem intenția să-mi iau concediul de vară, dar acum nu mai am de ales. Trebuie să fie posibil să întrerup munca vreo două săptămâni, într-o perioadă în care, se pare, există angajamente mai puțin importante. Pe de altă parte, ambasada traversează vara cu motoarele turate la maxim. Trei sute cincizeci de mii de danezi vizitează Grecia în fiecare an, iar unii dintre ei își pierd banii sau pașaportul, se îmbolnăvesc, sunt arestați pentru crimă sau pentru stare de ebrietate și ajung în închisoare. Toate incidentele care poartă pe ele numele „Serviciului pentru cetățeni” din cadrul ambasadei și care rareori necesită prezența sau intervenția ambasadorului. În plus, mă pot contacta oricând pe telefonul mobil, dacă este necesar. M-am hotărât, îmi iau paisprezece zile libere. Basta.

Trec de poarta de securitate a ambasadei, mă opresc și ascult, aud în depărtare sunetul degetelor pe o tastatură. Din câțiva pași mai rapizi, ajung în biroul Katharinei. Ea își ridică privirea.

— Tu stai tot timpul aici?

Privirea îmi cade asupra tinerei femei din apartamentul de la mansarda de vizavi. Stă la fereastră, ca întotdeauna, fumează o țigară și privește în jos, spre sălbăticia verde a grădinii din

curtea interioară. Distanța până la casă este de numai douăzeci și cinci de metri, astfel încât sticla blindată a ferestrei din curte nu oferă protecție împotriva proiectilelor de rachetă, dar rezistă la toate armele mici cunoscute.

— Chiar voiam să te sun și să te întreb ce a spus medicul.

— Ți-a dat dreptate. O cură sub forma unui concediu de paisprezece zile.

— Am mutat întâlnirile care pot fi amânate, pe celelalte le-am anulat.

— Între timp, au avut loc catastrofe de vreun fel?

— Nici măcar una. Nu trebuie să anunți că ești bolnav. Putem înregistra situația ca o săptămână de liber pentru orele suplimentare și o săptămână de concediu.

— Ești de mare ajutor. Este al naibii de regretabil că înlocuitorul pe caz de boală este el însuși bolnav, dar îmi țin telefonul mobil deschis. Trimiți tu, te rog, o adresă la minister? Scrie-le că voi fi vizitat de băieți, de gemenii mei, asta îi va înmuia un pic.

— Serios?

— Da, în curând, și în câteva zile vor veni la mine doi prieteni vechi, care vor rămâne o săptămână.

Femeia de la fereastra de vizavi a dispărut. O coloană de fum se ridică fără încetare din scrumiera din spatele geamului rotund, acoperit de particulele de praf, care s-au așezat în benzi longitudinale și transversale în timpul anotimpului ploios. Iat-o din nou, micuța pasăre care adună asiduu insecte, larve, viermișori și alte delicatese pentru puii pe jumătate adulți din cuib, care se află pe cea mai înaltă creangă a castanului din grădina din curtea interioară, care se ridică până la aproape doi metri, la fereastra ambasadei. A devenit o rutină pentru mine să îmi încep ziua mergând la

fereastră pentru a vedea ce fac tinerii pui care cresc rapid. Îmi iau inima în dinți.

— Ai chef să mergi cu mine la cină în seara asta? o întreb.

— Poftim?

Îmi dreg vocea.

— M-ai ajutat. Mă întorc cu fața la ea. Pare surprinsă și regret imediat, bineînțeles că nu vrea. Sigur că în această țară nu faci așa ceva cu prietenii, și cu siguranță nu cu șeful. Este în ordine dacă nu ai timp sau chef.

— Aș vrea, dar trebuie să mă duc acasă și să mă schimb, nu pot ieși cu hainele astea.

— Te pot duce eu și te aștept în mașină.

— Trebuie să fii un om cu foarte multă răbdare, râse ea.

În timp ce aștept în mașină, răspund de pe notebookul meu la câteva dintre e-mailurile care s-au adunat între timp. Unul dintre ele este de la Otto, care scrie că el și Thomas vor ajunge duminică după-amiază în Atena și vor pleca sâmbăta viitoare. De-abia când accesez calendarul de pe ecran îmi dau seama că săptămâna este aproape gata. Este deja vineri, iar ei vor sosi poimâine. „Ce vești bune, vin să vă iau de la aeroport”, îi trimit eu răspunsul.

Katharina reușește să își facă dus și să se îmbrace în treizeci de minute. Miroase a săpun de trandafiri, obrajii îi sunt dați discret cu fard roșu, își cere scuze gâfâind și mă privește întrebător. Nu ezit să îi spun că arată foarte bine și, astfel, măresc tensiunea dintre noi. Îmi voi aminti mereu imaginea Katharinei, cum mergea în fața mea, printre mesele de restaurant cu fețe de masă albe și cu lumânări pâlpâitoare, cu Acropola iluminată pe fundal, într-o rochie de seară roșie, cu spatele gol, picioarele zvelte în sandale ornate cu strasuri. Acum îmi dau seama pentru prima dată cât de înaltă este.

— Un metru optzeci și doi, îmi spune și zâmbește, în timp ce ne așezăm, iar acum observ că ochii ei căprui privesc puțin cruciș. Acum pot vedea asta pentru prima dată, pentru că stăm față în față. Și are o inocență, o puritate, blândețe și vulnerabilitate care trezesc în mine dorința de a o proteja împotriva întregii lumi și, în același moment în care gândesc aceste lucruri despre ea, ochii i se aprind și radiază o forță care mă face să mă simt în cerul de deasupra Mării Nordului.

Mâncăm creveți la grătar ca apetitiv, bem vin alb și cădem de acord că nu știm nimic unul despre altul. Îmi povestește că tatăl ei este grec născut în Atena, iar mama este daneză și provine din Aalborg. Acum ea locuiește în cartierul de cinci stele din partea de sud-vest a orașului Aalborg, dacă o cunosc. Mai exact, în Neptunvej, într-o casă unifamilială confortabilă, cu terasă acoperită și o fântână pentru mierle și pițigoi mari. Tatăl locuiește în Atena.

— Sunt singură la părinți și m-am născut în Aalborg. Acolo am locuit 13 ani, înainte să mă mut cu părinții în Atena. După ce au divorțat, cinci ani mai târziu, mama s-a întors la Aalborg, iar eu am rămas cu tatăl meu. El s-a recăsătorit și are două fiice. Acestea locuiesc în Bizaniou, o stradă lângă Kifisias, acolo unde merge autobuzul numărul 3. Întreaga mea familie grecească locuiește în Bizaniou și pe strada Portarias, care sunt perpendiculare una pe alta.

— Familia este mare?

— Cincizeci și cinci, cu cele mai apropiate rude, unchi, mătuși, veri, verișoare și cam așa ceva. Duminicile, la prânz, ne adunăm de obicei vreo cincisprezece – douăzeci de oameni. Acesta este un lucru care îmi place la Grecia. Rămânem împreună și avem grijă unii de alții. Care este povestea ta?

— În afară de gemeni o am doar pe mama mea și pe sora mea mai mare, împreună cu soțul și cu

copiii ei, și ne vedem foarte rar. După moartea tatălui meu, mama și-a găsit câțiva prieteni noi și joacă golf, bridge și badminton. A cunoscut și un bărbat. Sora mea este managerul unei companii farmaceutice și este plecată mereu în călătorii de afaceri. Și eu sunt aici, în Grecia. Așadar, nu există nicio reuniune de familie, cred că ne vedem de două ori pe an, dacă este posibil.

— Ai fost căsătorit vreodată? mă întreabă delicat.

— Am avut câteva iubite, dar nu am ajuns mult mai departe. Până acum nu am avut norocul să găsesc femeia potrivită și în ultimii ani, numeroși, viața mi-a fost ocupată complet de muncă.

— Am avut o relație cu un grec când aveam 21 de ani, îmi spune ea, zâmbind ca pentru sine. Am vrut să fiu casnică de tip grecesc, să gătesc pentru familie, să am copii și să am grijă de ei și de soțul meu.

— Ce nu a mers bine?

— A devenit activ politic pentru aripa stângă. Dar de-abia când a ajuns la închisoare am aflat că era activ într-o grupare extremistă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost condamnat pentru uciderea unui funcționar american aici, în Atena. A luat 14 ani. La început m-am dus să-l vizitez. Se oprește. A ieșit mai devreme cu doi ani, după ce a stat acolo zece ani. S-a căsătorit în închisoare și are copii cu o femeie care este și ea activă în mișcare. Am auzit că lucrează ca bucătar pe un vas de croazieră.

— Nu ai mai luat legătura cu el?

Ea scutură din cap.

— Am luat-o de la început, am terminat liceul și am studiat jurnalismul și engleza. La 27 de ani, am primit postul de la Ambasada Danemarcei. Toamna asta se împlinesc zece ani.

Tace și se înroșește când mă uit la ea. Își ia paharul cu apă. Cunosc moliciunea buzelor ei.

Acum chelnerul servește carne de miel și Pilafi și toarnă vin roșu.

— Ți-am povestit că în timpul liber scriu o carte? îmi spune și ridică paharul.

Vinul este discret și dulce, cu un gust ușor înțepător de piper negru.

— Un portret al regelui Konstantin și al reginei Anne Marie, care au domnit aici, în această țară, între 1964 și 1967. Nu au vrut să dea un interviu, așa că am vorbit cu oameni care i-au cunoscut personal. A trecut atât de mult, încât ai crede că nu mai joacă niciun rol, dar dacă începi să dai la o parte ce este la suprafață, descoperi că în special oamenii trecuți de 50 de ani cred că ei au reprezentat cea mai importantă parte din cultura grecească. Se spune că forțe semnificative din viața politică și din branșa proprietarilor de nave lucrează din greu pentru ca monarhia să fie introdusă din nou. Și Konstantin, și Anne-Marie sunt implicați.

— În Danemarca se vorbește din ce în ce mai mult despre abolirea monarhiei. Cât de departe ai ajuns cu cartea?

— Trebuie să termin în cursul verii. Editura a fost de acord pentru publicarea simultană în limba daneză și greacă. Ar trebui să apară înainte de Crăciun. Familia mea are o casă la Santorini și mi-am planificat să mă duc în august acolo, în concediu, și să o termin de scris.

Chelnerul mai turnă vin.

— Dar destul despre carte, hai să vorbim despre tine.

— Nu sunt multe de spus, încep eu.

— Ești ambițios, muncitor și flexibil. Poți construi și supraveghea scenarii complicate și poți anticipa acțiunile oamenilor, în toate situațiile. Printre multe altele. Altfel, nu ai fi ajuns atât de sus în ierarhie.

Stau acolo și dau aprobator din cap. Știe adevărul despre mine. Este ca și cum ne-am vedea

pe noi înșine în serviciul diplomatic. Știm exact de ce este nevoie pentru a ne atinge ținta și cu toții avem secrete murdare. În timpul ascensiunii de un deceniu, de la un simplu consilier la misiunea diplomatică până la ambasador, victimele sunt inevitabile. Cineva a trebuit să fie înjunghiat cu cuțitele și înghiontit cu coatele ascuțite până când eu să pot ajunge atât de departe. A fost o chestiune de ei sau eu, mort sau ucigaș, câștigător sau dispărut. De aceea, toți cei aflați la nivelul meu sau la un nivel ierarhic superior au schelete în dulap și sunt, mai mult sau mai puțin, grosolani și duri.

— Dar tu nu ești ca toți ceilalți, continuă ea, nu ești cinic și calculat, ca predecesorul tău din ambasadă.

Mă uit la ea și încerc să-mi reprim un zâmbet. Știe cine sunt și nu este nevoie să mă prefac. Nu îmi pot lua ochii de la ea. Ne oglindim unul în celălalt și asta este ca și cum aș respira mai ușor acum și umerii mei s-ar relaxa.

— Vrei să bem cafeaua acasă la mine? întreb eu nepăsător, ca și cum ideea de-abia mi-ar fi încolțit în cap.

— Sau la mine? spuse ea fără să ezite.

La fel ca aerul care iese din plămâni, așa dispare și ultima urmă de nervozitate din corpul meu și observ cum creierul dezactivează miliarde și miliarde de conexiuni cu tot ce s-a întâmplat în trecutul meu și cu tot ce cred, sper și mă tem în viitor. Din acest moment, plutesc împreună cu Katharina prin lumea întreagă, pe care o avem acum împreună, prin orașul luminos, aerisit și scările spre apartamentul ei, cafeaua și coniacul apar pe masă, iar ea cască și spune că aș putea dormi pe canapeaua din camera de oaspeți.

Stau întins acolo, privesc tavanul și zâmbesc, când vocea lui John Lennon, „Mind Games”, începe din senin, plutește prin cameră și aduce corpul ei subțire, rece, care se strecoară sub plapuma mea. Acum mă ia de mână și mă conduce

în dormitor. O deschid, de parcă acesta ar fi fost cel mai natural lucru din lume, iar Katharina se deschide în fața mea, și totul vine de la sine. CD playerul este setat pentru repetare, și amândoi știm melodia pe de rost, și fiecare respiră cuvintele pe buzele celuilalt.

Were playing those mindgames together
Pushing the barriers, planting seeds
Playing the mind guerrilla
Chanting the mantra peace on earth
We all been playing mind games forever
Some kinda druid dudes lifting the veil
Doing the mind guerrilla
Some call it magic, the search for the grail
Love is the answer and you know that for sure
Love is a flower and you got to let it, you got to let it grow
Se keep on playing those mind games together

Fuzionăm într-un singur monstru puternic, care galopează pe străzile pustii ale Atenei, spre mare. Acum se aruncă în apă, înoată cu mișcări puternice, tenace prin spumă și valuri și sare pe mal, pe o insulă verde, fertilă. Animalul străbate centura de măslini și urcă muntele, pe platoul înflorit, unde începe să pască. Acum se transformă într-un Pegas, își ia avânt de pe stâncă și plutește spre stele și planete, zboară din ce în ce mai departe de patria sa, într-un univers minunat de familiar.

Faith în the future, outta the now
You just can't beat on those mind guerrillas

Absolute elsewhere in the stones of your mind
Yeah, we're playing those mind games forever
Projecting our images în space and în time
Yes is the answer and you know that for sure
Yes is surrender, you got to let it, you got to let it go
Se keep on playing those mindgames together
Doing the ritual dance in the sun
Millions of mind guerrillas
Putting their soul power to the karmic wheel
Keep on playing those mindgames forever
Raising the spirit of peace and love
I want you to make love, not war
I know you've heard it before

Cum este posibil să mi se întâmple așa ceva?! Desigur, trebuie să fie o denaturare a realității, nu mă pot scălda cu adevărat în acest sentiment de fericire. Mă întorc cu fața la o femeie care stă întinsă pe spate pe cuvertură și este mai frumoasă decât cea mai glorioasă zeiță din mitologia greacă. Este dimineață și soarele strălucește în ferestrele mansardei de pe partea cealaltă a străzii. Îmi las mâna ușor pe piciorul ei subțire și mai sus, pe coapsele moi, bine proporționate, o las să plutească peste zona genitală și ajunge pe pielea întinsă a abdomenului, de unde alege o cale ce duce între sânii ei. Este o minune a frumuseții.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, i-am șoptit.

Râde spre mine, mângâindu-mi părul și trăgându-mi capul în jos, spre pântecele ei, o sărut

și trec mai departe la un sân, apoi la celălalt. Acum mă împinge la o parte și se târăște pe mine.

— M-aș bucura dacă ai veni mâine cu mine la familia mea grecească, pentru a lua prânzul împreună, îmi spune și își apasă nasul pe al meu. Vrei?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar nu pot rămâne atât de mult. Mâine vin în vizită prietenii mei din Copenhaga, Trebuie să-i iau de la aeroport.

— Înseamnă că toată săptămâna nu ai timp pentru mine? rostește pe buzele mele.

Îi aspir cuvintele în plămâni și simt cum se răspândesc în corpul meu. Mă ciupește jucăușă de coapsă.

— Ba da, bineînțeles că am. Îi țin fața între palme. Întotdeauna voi avea timp pentru tine.

Se sprijină pe coate și mă privește serioasă. Mă scufund în ochii ei. Acolo unde este moale și confortabil, acolo vreau să fiu. Acum își apasă din nou nasul pe nasul meu. Trag aer în piept, pentru că vreau să-i spun ceva. Vreau să-i spun cât sunt de fericit că totul a mers atât de repede, că ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viață. Vreau să-i spun că o iubesc și că aș vrea să trăiesc cu ea pentru totdeauna, dar știe deja asta. Cuvintele sunt de prisos acum, când se deschide în fața mea, și alunecăm unul în altul și devenim din nou un singur organism vibrant.

∵

Mergem la Edem, unde luăm prânzul pe plajă și ea îmi povestește că locul îi amintește de un restaurant de pe plaja Monolithos din Santorini unde mănâncă, în fiecare vară, cu degetele goale în nisipul negru, fin, din cenușă vulcanică, și unde bea apă cu frunze de mentă și mănâncă salată de roșii cu brânză feta și măsline. Plaja este înconjurată de copaci crescuți neregulat, cu trunchiuri uscate, albe. Pe drumul de întoarcere spre locuința de vară a familiei, la câteva sute de metri de acel loc, făceau un ocol în portul bătut de

vânturi, la barca de pescar a bunicului, care arăta atât de frumos, cu plasele sale galbene, strânse ordonat, un dispozitiv de fixare montat pe balustrada de la prora, pentru a atârna plasele, cu un delfin și cu numele „Poseidon” pe ambele părți ale bărcii, și o carte poștală decolorată, care îl reprezenta exact pe acest zeu al mării, în geamul timoneriei vopsite în albastru. Ca o adevărată tradiție, Katharina avea voie să pornească barca, adică învârtea o manivelă din timonerie și apăsa pe un buton. Motorul mârâia și începea să scoată niște sunete periculoase, până când ajungea lent la turația optimă, apoi începea să toarcă exact ca o pisică bine hrănită. La digul din beton, care era atât de erodat în unele locuri, încât nu se mai vedea decât scheletul din oțel ruginit, se afla o bancă, banca bunicului, o construise chiar el. Apoi parcurgeau drumul spre casa care era la fel ca toate celelalte din regiune, albă cu uși și obloane albastre. Pe ambele laturi ale ușii de la intrare stăteau vase din lut de culoare roșie, cu cactuși, și un palmier își întindea spre soare frunzele cu numeroase degete.

— Când a fost asta? întreb.

— Ultima dată acum o lună, când am fost în concediu medical. Bunicul m-a luat cu el la pescuit. Are 79 de ani. Ai chef să vii cu mine la Santorini? îmi spune.

— Cu tine am chef de orice, îmi aud vocea și nu înțeleg că aceste cuvinte vin de la mine, chiar dacă nu vorbisem niciodată atât de serios.

În acel moment trecură pe lângă masă patru câini de o rasă nedeterminată, alergând printre turiștii care stăteau la plajă, spre apă.

— Când eram copil, îmi imaginam că există o Atenă pentru oameni și o Atenă pentru câini, și că acestea erau societăți echivalente, paralele. Și puii de câine mergeau la școală ca și noi, copiii, beau lapte și seara trebuiau să fie devreme în pat, în timp ce câinii adulți erau ocupați să meargă la

serviciu și să facă rost de mâncare. Asemenea celor patru de acolo. După o muncă asiduă, într-o zi lungă la lucru, se odihnesc pe lespezile și pe asfaltul încălzit treptat de razele soarelui.

Mă uit atent la mișcarea buzelor ei și mă gândesc să o sărut. Nu pot să nu mă gândesc că nu ne cunoaștem de foarte mult timp și poate că acesta este motivul pentru care nu o fac. Discursul ei se întrerupe când mâna mea o găsește pe sub masă pe a ei.

— Nu vrei să mergem la tine acasă după ce mâncăm? o întreb.

Ea zâmbește și nu se sfiește să se ridice, să înconjoare masa pentru a-și pune brațele în jurul gâtului meu și să mă sărute, șoptindu-mi că ne-am putea mulțumi cu apetitivul, iar apoi, brusc, suntem în taxi și ea își împinge genunchiul stâng între genunchii mei și se apasă în poala mea. Când am coborât din taxi, ea a scos un mic țipăt, descoperind o femeie mai în vârstă care stătea pe treptele din fața ușii de la intrare.

— Aș vrea să o cunoști pe bunica mea, îmi spune cu entuziasm și, într-o avalanșă de cuvinte grecești, îmi rostește numele.

— Chiar a stat aici și ne-a așteptat?

Katharina dădu din cap într-un mod nu foarte convingător.

— Bunica înseamnă foarte mult pentru mine.

Urcând scările, bunica se întoarce și îmi aruncă o privire în spatele căreia se ascunde un zâmbet. În interiorul apartamentului găsim cafea și prăjituri.

11.

Mă bucur să te văd, spune Thomas Falcon și scoate la iveală o dantură de un alb amețitor. Chiar nu te-ai schimbat.

— Și eu mă bucur, îi răspund. Este cu o jumătate de cap mai scund decât mine, are un aspect atletic pe sub cămașa lui până în talie, imprimată cu plaja albă, apa albastră și palmierii verzi, are tâmplele cărunte și o pereche de ochelari de soare pe frunte. Și pe tine, Otto, haideți înăuntru, că este foarte cald. Valul de căldură mult așteptat a ajuns acum în Atena. De dimineață la ora nouă erau deja 35 de grade la umbră.

— Ne cerem scuze că am întârziat. Au început să verifice toți pasagerii cu scanerul pentru corp, spune Otto.

Trebuie să le povestesc că după ce am băut ieri cafeaua cu bunica Katharinei am fost invitat astăzi la masa de prânz cu mai mulți membri ai familiei, acesta fiind motivul pentru care au fost nevoiți să se ocupe singuri de transportul de la aeroport, și că, din fericire, au întârziat o oră din cauza supravegherii sporite împotriva terorismului, pentru că acum am ajuns și eu acasă.

— Mă bucur că autoritățile au început, în sfârșit, să ia în serios amenințarea teroristă.

Cu un oftat, Thomas se prăbuși pe canapea.

— Singura problemă este că atentatorii sinucigași nu pot fi împiedicați prin scanarea corporală să nu mai introducă ilegal substanțe explozive la bordul unei aeronave, spune Otto. Cantitățile foarte mici nu sunt detectate prin scanare. Imaginați-vă, patru teroriști aduc cu ei, fiecare, o mică parte de explozibil, bucăți pe care apoi le asamblează în toaleta aeronavei, într-o bombă mai mare. Acesta este un scenariu realist, dar cetățenii nu știu. Au încredere orbește în

autoritățile care le explică faptul că riscul este minim.

În cameră se face liniște. Stăm în jurul măsuței de cafea și bem o bere. Există o mie de lucruri de adăugat la istoria noastră comună și niciunul dintre noi nu știe prea bine de unde ar trebui să înceapă. Poate căldura este motivul pentru care ciripitul păsărilor din portocalii din curte este mai moale decât de obicei. În josul străzii, un motociclist își turează motorul la maximum și apoi schimbă vitezele în treapta următoare. Îl observ pe Thomas, care duce cutia de bere la gură. Arată ca o versiune actualizată generată de calculator, destul de reușită, a lui însuși de când era tânăr.

— Ce faci? îl întreb.

— Cât mai puțin posibil, râde el. Thomas se uită la mine, apoi la Otto. În anii ’90, am fost soldat în fosta Iugoslavie. Am luptat șase ani înainte să fiu împușcat. După ce m-am făcut bine, am intrat la închisoare, pentru că m-am apărat în timpul unui scandal dintr-un pub, dar în cei mai mulți ani am încercat să mă bucur de viață. Vara, când în Copenhaga nu mai sunt danezi, îmi place să hoinăresc printre turiști. Da, și apoi am și un hotel cu douăsprezece camere în centrul orașului. Am angajat un cuplu în vârstă, care se ocupă de treburile administrative și eu locuiesc într-un apartament de la mansarda de deasupra hotelului.

Zâmbetul nu i se oglindește în ochi. Este ca și cum aceștia au o viață independentă, ușor melancolică. Le povestesc despre munca mea, după care este rândul lui Otto, apoi orele trec, în timp ce numărul de cutii goale de pe masa din ceramică devine din ce în ce mai mare, iar rezervarea inevitabilă dintre noi dispare încet.

Suntem cu toții de acord că ne-am cunoscut în clasa a patra, când părinții mei s-au mutat în oraș, eu am ajuns în clasa lui Thomas și puțin mai târziu în același an a venit și Otto. De atunci am fost nedespărțiți în școala elementară și în liceu.

— Nu am înțeles niciodată ce s-a întâmplat acolo. Nu ne-am certat, nu? Din câte îmi amintesc, am păstrat legătura prin telefon în primii ani, dar apoi s-a terminat și cu asta.

Otto bătea cu piciorul în podea.

— Nu este vorba că nu am mai vrut să vă văd. Dimpotrivă, m-am gândit de multe ori la voi, dar fără a schimba nimic, spune Thomas.

— Poate că din cauză că nu am mai avut propriul nostru loc de întâlnire, spun eu.

La început, cei doi nu-și pot aminti de peștera de pe insula din „lacul negru”. O foloseam în verile în care pasajul de pe lac era ascuns de trestia care creștea în noroiul bogat în substanțe nutritive și când platforma pe care o construiam din cele mai mari ramuri de salcie era camuflată printre copaci și liane.

— Ați uitat de ce am făcut peștera?! a exclamat Thomas și, cum niciunul dintre noi nu a răspuns, el a continuat: Capacitatea creierului omenesc de a suprima amintirile neplăcute este uimitoare. Eu însumi uitasem totul, până când am ajuns la un psiholog care m-a ajutat să îmi tratez experiențele mele din război. În mijlocul focurilor încrucișate, printre camarazii căzuți, cu membrele rupte și corpurile găurite, sângerânde, au apărut din nou la suprafață. Noi trei nu am fost niște băieți deosebit de frumoși.

Ceva din vocea lui a aprins o scânteie în memoria mea și, în același moment, mi-a creat o durere pulsatorie slabă în emisfera stângă.

— Noi împotriva celorlalți, chiar nu vă puteți aminti?

— Dar ce am făcut atât de teribil? Doamne-Dumnezeule, eram numai niște băieței.

Otto deschide o altă cutie de bere.

— Copiii sunt cei mai răi, continuă Thomas.

— Asta o poți spune numai tu, pentru că nu lucrezi în Ministerul de Externe.

— Vă voi da câteva indicii. Unul dintre proiectele noastre a fost întocmirea unor liste de popularitate, pe care le atârnam în sala de clasă. Bineînțeles că pe noi trei ne puneam pe primele locuri, iar pe cei slabi din clasă îi așezam în partea de jos a clasamentului.

— Chiar nu pot să-mi amintesc, spun eu și îmi golesc cutia.

— Exista un al doilea grup puternic, cu care concuram pentru putere. Restul erau animale vânate, paraziți, țapi ispășitori.

— Dar a durat mult? Astfel de experiențe din copilărie joacă, de multe ori, un rol mai mare decât cele care corespund, de fapt, sensului lor inițial, spune Otto.

— Da, probabil că nici noi nu am fost mai răi. N-ar trebui să ne luăm ceva de mâncare? spun eu și mă uit la Thomas, care vine cu trei beri în brațe.

Îmi chiorăie stomacul și sunt amețit, nu sunt obișnuit să beau atât de mult într-un timp atât de scurt.

— Totul este stocat undeva pe-aici. Otto se lovește cu degetul în cap. Este foarte bine că nu ne putem aminti totul dintr-odată. Dacă ți-ai aminti totul odată și ar începe să solicite creierul, ai înnebuni.

— Oare asta se întâmplă în timpul morții? întreabă Thomas.

— Da, așa cred. Atunci îți amintești totul într-un mod simplu, pentru că toate filtrele au fost înlăturate și toate episoadele vieții au aceleași drepturi și sunt egale ca valoare.

— Nu crezi că, pentru daunele pe care le-ai provocat altora te așteaptă o pedeapsă? spune Thomas și se uită la mine.

— Nu, dar cred că, dacă îți faci rău ție însuți și altor persoane, atunci iei experiența cu tine și o poți folosi într-un mod distructiv sau constructiv. Poți merge înainte sau înapoi. Și locul în care te

afli atunci când mori este locul de unde începi sau de unde începem, dacă te naști din nou.

— Crezi în reîncarnare? întreabă Otto.

— Sper.

Thomas își șterge cu mâneca broboanele de sudoare de pe frunte. Reglez temperatura sistemului de climatizare cu câteva grade mai rece și rămân pe canapea, când Otto spune că este sigur că noi trei ne asemănăm și ne-am adunat și ca adulți, pentru că mergem înainte prin viață, fără a privi în jurul nostru.

— Ce rol are conștiința voastră? spune el și nu primește niciun răspuns. Niciunul, nu-i așa? Și Dumnezeul căruia îi dedicăm energia, creativitatea și dragostea este lucrarea. Restul nesemnificativ rămas merge, eventual, către familie.

În acel moment îmi dau seama că Otto și Thomas sunt prinși undeva, departe, în urmă cu sute de ani lumină, adânc în Calea Lactee a creierului meu, astfel că amintirea a ceea ce am făcut împreună și dorul meu după această legătură pe care am avut-o și pe care nu am mai experimentat-o de atunci cu alții nu mi-a distras atenția de la atribuțiile și obligațiile din prezent și mi-a stârnit o anxietate permanentă la gândul că ei vor dispărea pentru totdeauna în timp. La gândul la toate lucrurile care nu ar putea fi anulate și la ceea ce trebuie să ducem cu noi toată viața, fiecare pentru el însuși.

Otto se clatină până la ușa din față, pune valiza pe podea și o deschide. Aruncă pe măsuța de cafea o pungă din plastic cu fotografii.

— Poate că nu ne-am mai văzut pentru a lăsa trecutul în urmă și pentru a o putea lua de la început, cu oameni noi care nu ne cunosc povestea. Poate că aceasta este explicația pentru care niciunul dintre noi nu a luat inițiativa revederii în toți acești ani, spune el. Și, cu toate acestea, acum suntem aici. Am găsit fotografiile într-o cutie din pod. Cred că au fost făcute cu declanșatorul

automat, pentru că suntem toți trei în ele. Asta trebuie să fi fost făcută pe insula din „lacul negru”. Și asta de aici în prima zi de școală la liceu. Iată-ne proaspăt absolvenți de liceu. Și aici încă una din locul nostru secret de pe insulă.

Vocile din regatul îndepărtat al copilăriei mele mă străbat și corpul meu cunoaște din nou teama acestui loc brutal, unde numai cei mai puternici scapă de cicatricile care pun viața în pericol. Trebuie să fii pregătit să ucizi, nu să mori.

— Aș vrea să fi petrecut tot timpul împreună, spun eu, atunci aș fi avut doi prieteni apropiați care ar fi făcut parte din viața mea și s-ar fi interesat de mine, le-aș fi putut împărtăși gândurile și ideile mele și cărora le-aș fi putut da răspunsuri utile, provenite dintr-o cunoaștere pe care am dezvoltat-o până în prezent.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu ne-am mai putea întâlni, spune Otto. Ne aflăm pe drumul cel bun, dar va trebui să umplem golurile de după 1985.

— Nu știu de unde să încep și unde să mă opresc, murmură Thomas. Dar, bineînțeles, pot alege ordinea enumerată în conștiința mea. În acest caz, războiul ocupă cea mai mare parte. V-am spus deja că am fost soldat și am ajuns în fosta Iugoslavie. Compania mea a intrat în luptă chiar de la început și trei dintre cei mai buni prieteni ai mei au fost uciși. Unuia i-a trecut un glonț prin gât și a murit în brațele mele. Ani de zile m-am învinovățit, în mintea mea, pentru că eu nu am fost ucis, pentru că ei toți aveau soții și copii mici, în timp ce eu nu aveam pe nimeni care să mă aștepte acasă în Danemarca și îmi era indiferent dacă trăiam sau dacă eram ucis. Mi-aș fi dorit ca un glonț să-mi sfâșie carnea și să mă doboare la pământ, să-mi provoace o durere fizică atât de mare încât să atenueze durerea pierderii unor prieteni. Muriserăm și noi, ceilalți, care am supraviețuit focului încrucișat din acea zi. În

același timp, m-am transformat într-un om neînfricat, care disprețuiește moartea, am fost întotdeauna în prima linie atunci când ne deplasam prin zone periculoase și trăgeam înainte să vorbesc. Și într-o zi am reușit, în cele din urmă. Am intrat în vizorul unui lunetist, care mi-a distrus femurul stâng și mi-a secționat artera de la talpa piciorului. Așa am ajuns în Copenhaga la Rigshospital, unde am zăcut timp de patru luni. După reabilitare am fost declarat invalid în proporție de șaizeci și cinci la sută și am ieșit anticipat la pensie.

— Nu se vede.

Otto își drese vocea, dar nu mai putu spune nimic. Acesta era momentul lui Thomas.

— Uneori încă mă trezesc și mă cuprinde o furie pe care nu știu cum să o tratez. Știți sentimentul? Am o senzație puternică, aceea că justiția ar trebui să facă dreptate pe deplin, dar nu știu cine sau ce este implicat. Apoi starea mi s-a declanșat din nou când Danemarca a fost atrasă în războiul din Irak și aveam același vis, din nou și din nou, noapte de noapte, în jurul meu fluieră gloanțele și explodează bombele, eu stau acolo, îmi țin camarazii în brațe și îmi apăs degetul pe gaura din gâtul lor, în timp ce sângele cald țâșnește și mă stropește și văd cum ochii lor rătăcesc în toate direcțiile și, în cele din urmă, devin imobili, pentru ca în același moment să își piardă strălucirea. Știam că trebuia să fac ceva drastic și în capul meu se formase o imagine a ceea ce trebuia să se întâmple. A fost decizia politicienilor de a trimite soldați danezi într-un război fără speranță, așa că ei erau cei care trebuiau să ispășească. Planul era evident. La acea vreme, la intrarea în parlament încă nu existau controale, așa aș fi putut merge acolo cu o bombă lipită de corpul meu cu bandă adezivă, în timpul ședinței de începere a lucrului, în prima joi din octombrie, la care urmau să fie prezenți toți deputații, să plonjez deasupra publicului din sală și

să detonez bomba. Apoi, cei câțiva care vor fi supraviețuit și-ar fi simțit propriile corpuri mutilate și rudele lor ar fi putut vedea ce au pus în mișcare atunci când s-au împrietenit, în mod inexplicabil, cu națiuni mult mai mari și au decis să-i trimită la moarte pe soldații danezi. Am închiriat un depozit în portul din sudul Copenhagăi, într-o zonă în care astăzi s-au construit blocuri identice. Mi-am procurat dintr-o tabără militară explozibil plastic și ajunsesem destul de departe cu planificarea acțiunii, când mi-am venit în fire. La început am crezut că am visat totul, dar apoi, ca să fiu sigur, m-am dus cu bicicleta în portul din sud și chiar am găsit depozitul, explozibilul și înregistrările mele minuțioase.

— La naiba, Thomas, nu trebuie să îmi povestești așa ceva, gândește-te, eu sunt un fel de polițist.

Otto clătină resemnat din cap.

— Atunci mai acoperă-ți un pic urechile, încă nu am terminat. M-am grăbit să șterg toate urmele. La scurt timp după aceea m-am întâlnit cu unul dintre camarazii mei din armată, care a făcut o afacere bună cu vânzarea de steroizi în sălile de antrenamente și, așa, am început și eu. Nu ar fi trebuit să iau și eu, pentru că mi-au aprins din nou mânia și chiar au intensificat-o. Apoi s-a întâmplat să fiu atacat într-un pub și lovit în spate, lucru pentru care am primit trei ani de închisoare pentru violență. Dar ceea ce poliția nu știa a fost că strânsesem banii pe care îi câștigasem într-un cont dintr-o bancă din Jersey și, astfel, prin intermediul unui om de paie, am plătit hotelul din Copenhaga.

— Ce poveste, spun eu. Deci nu te-ai căsătorit și nici nu ai copii?

Dădu negativ din cap.

— Dar m-am îndrăgostit de o femeie măritată. Iris trăiește cu un american, pe care l-a cunoscut la o universitate din New York, în urmă cu câțiva ani. Este directorul executiv al unei companii daneze

de telefonie mobilă. L-am cunoscut în treacăt la o sală de forță, un adevărat animal, se unge cu ulei și cu siguranță are fantezii cu propriul său corp umflat când se masturbează la duș. Cred că ei îi este teamă de el, spune că vrea să-l părăsească.

Ne uităm unul la altul, fiecare în lumea lui din lume. Dacă privirile ar fi fost raze laser, s-ar fi văzut că ele merg în direcții diferite și, dacă ai putea citi gândurile, ai fi știut că în creierul lui Thomas părea relativ liniște acum, în timp ce în creierul meu domnea un haos de cuvinte și imagini, ca hainele învârtite într-un uscător de rufe.

— Mi-e foame. Continuăm discuția la masă? întreb eu.

Și asta și facem.

∵

Mă trezesc când telefonul de pe noptieră sună și, când ridic receptorul, văd că este exact ora douăsprezece. Este Katharina.

— Mulțumesc pentru ieri. Îmi place familia ta.

— Pari răgușit.

— Am vorbit mult cu unul dintre verii tăi, cel care conduce centrul de fitness – Central Fitness Gym.

— Acolo mă antrenez și eu. Cum se face că ești atât de răgușit?

— Am ieșit cu prietenii mei. S-a făcut destul de târziu.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar s-a întâmplat ceva pentru care este nevoie de un ambasador.

— Dă-i drumul, iubita mea frumoasă.

Ea își înăbuși un zâmbet, dar vocea îi era serioasă când continuă:

— În această dimineață, iahtul *Seaesta* care naviga sub pavilion danez a fost găsit în derivă pe mare, la sud de Pireu. La bord nu era nimeni. Polițiștii greci investighează problema în acest moment. Am luat deja legătura cu proprietarul danez, care spune că i-a închiriat ambarcațiunea

unui bărbat cu pașaport grecesc, în urmă cu două luni. Acesta a plătit chiria în numerar și în avans, plus garanție. A povestit că fratele lui urma să se căsătorească cu o daneză și că darul de nuntă pentru cuplu ar fi fost o croazieră de trei săptămâni, din Danemarca până la diferite insule grecești și înapoi în Danemarca. Nava lipsește din ziua în care ar fi trebuit să se întoarcă în portul din Rungsted. Mă tem că presa a aflat deja un zvon. Nu m-ar mira dacă jurnaliștii s-ar afla deja în drum spre ambasadă.

— Mulțumesc, Katharina. Te rog să te coordonezi cu poliția, astfel încât să avem informații detaliate și să fim pregătiți când apare presa. Ajung acolo într-o jumătate de oră.

Cât stau sub apa rece a dușului, prin conștiința mea se perindă frânturi de imagini de noaptea trecută. După cină am aterizat în Psirri, într-un local de jazz, iar mai târziu ne-am dus la Gazi și am luat la rând cluburile de noapte. La un moment dat, Otto mi-a povestit că soția lui ajunge la orgasm numai atunci când o ia pe la spate. Într-adevăr, aceasta nu ar fi fost o problemă crucială, cu excepția faptului că lui i-ar fi plăcut să o sărute.

— Nu le poți avea pe toate, i-am spus eu.

Iau două pastile pentru dureri de cap și îmi periez dinții până când simt gust de sânge.

Mergem împreună de-a lungul străzii. Le-am sugerat lui Thomas și lui Otto să se oprească la unul din restaurantele din piața Kolonaki pentru brunch, iar apoi să facă un tur cu tramvaiul cu climatizare până la Eden Beach. Trenul pleacă din piața Syntagma. Turul este o bună ocazie pentru a experimenta monotonia suburbiilor, cu blocurile lor scunde, cu același model, cu balcoane pline cu plante și copertine de protecție.

Am luat un taxi și le fac cu mâna prietenilor mei. Nu mă simt în stare să merg pe jos. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă de poliție, așteaptă în ambasadă. Mâna mea dispare în a lui.

Căldura este apăsătoare, s-a întâmplat ceva cu aerul condiționat. Mi se pare că aici miroase a praf și mă aud cum suspin adânc. Pastilele încep să-și facă efectul, dar nu se schimbă nimic, am mai puțin de 30 la sută din puterea mea normală. Sunt prea bătrân ca să mai beau atât de mult, și cu siguranță nu bere, vin și tărie amestecate. Când Katharina a pus pe masă o carafă cu apă rece, i-am atins cotul. Polițistul mi-a raportat că un grup de excursioniști care a înnoptat pe plajă a văzut un bărbat care trăgea o barcă gonflabilă pe uscat. Câțiva dintre ei l-au urmărit pe bărbat și au văzut cum a fost luat de o mașină cu numere de înmatriculare grecești. Nu au putut nota numărul. Acum s-a întors Katharina. A primit un telefon de la PET, care a trimis deja o delegație.

— Nu este exagerat să se implice PET-ul? spun eu.

— Se pare că nu, șoptește ea.

Pastilele mi-au provocat greață, trebuie să țin minte să nu mai beau, este important, și zeama de lămâie este bună pentru greață.

— Poți să îmi aduci ceva de mâncare, te rog, îi spun Katharinei. Și o limonadă.

Îl sun pe Otto.

— Mai bine ai veni imediat aici, la ambasadă. Ia-l pe Thomas cu calm.

∵

Când Thomas și cu mine ajungem în Marina Alimou, dincolo de dig, îl vedem pe Otto făcându-ne cu mâna de la prora *Seaesta,* arătând ca un mic personaj Lego negru pe fundalul cocii albe, din fibră de sticlă. PET a examinat iahtul și a plecat înapoi, iar acum accesul este liber pentru ambasador și suita sa, printre care se numără și un jurnalist și un fotograf de la un ziar tabloid danez, plus un fotograf de la departamentul de știri în limba engleză Athens News. Aceștia au obținut fotografiile cu mine în fața iahtului și câteva comentarii. Mai mult ca sigur vor inventa ei restul,

indiferent ce am spus eu. Fac tot ce îmi stă în putință pentru a părea că am situația sub control. Făcând referire la ancheta în curs și la urmele de la fața locului, refuz accesul presei în interiorul iahtului. După ce aceștia au plecat, în cele din urmă, urc scările din interiorul vasului. Cu lumina slabă, cu mobilierul greu și perdelele plușate, pare a fi o încrucișare între bordel de lux și un apartament pentru șefii de partid dintr-un hotel din Rusia al anilor ’80. Pantofii mi se afundă în covorul deschis la culoare. Chiuveta din stânga intrării este pe trei sferturi plină cu cutii de conserve desfăcute, supă de roșii, humus și tzatziki. Se pare că au avut o alimentație variată. Observ pata întunecată de sânge uscat din fața aragazului, pe care mai mult ca sigur au văzut-o și polițiștii. De fiecare parte exista câte o cabină cu baie proprie, iar la prora vasului era o cabină pentru patru persoane, mobilată spartan, cu paturi suprapuse, pentru echipaj. Paturile duble nu sunt făcute, iar într-una dintre cabine sunt cutii de bere și mucuri de țigară pe farfurioare. Pe mânerul uneia dintre ușile de toaletă atârnă un tricou colorat. Mă uit prin camera minusculă. În dulap se află un deodorant de origine grecească. Și mai este acolo o periuță de dinți aproape nefolosită, semidură și aceeași marcă pe care o folosesc și eu, ar fi putut fi cumpărată din Danemarca. Trag într-o parte ușa din sticlă a cabinei de duș și bag capul înăuntru. Are un miros estompat de săpun și clor. Acum mă întorc în apartament și privesc în jur. Pot auzi vocile lui Thomas și Otto și, când vreau să calc pe ultima treaptă de jos a scării, piciorul meu lovește o țeavă din oțel verticală, care sprijină masa din cabină, și apoi corpul meu plutește prin aer și se prăbușește pe podea. Nu m-am rănit deloc, este mai mult șocul cel care mă face să rămân întins și să respir cu greutate.

— Este un gând incomod că acolo a avut loc o crimă, spune Thomas de sus, de pe punte.

Mă întorc cu fața spre pata de sânge uscat apropiată de capul meu. Mirosul dulce, rural al covorului de lână îmi invadează fața și mă trimite cu gândul înapoi la covorul Rya din camera de zi a copilăriei mele, în fața radioului din care răsună melodia „Mother” a lui John Lennon. Cântecul călătorește prin timp și o pot auzi clar. *Mama don't go – daddy come home.* Acum mi se pare că văd un obiect în spatele piciorului din spate al mesei. Îmi întind brațul și reușesc să apuc, cu vârfurile degetelor, un inel. Un inel simplu, frumos, format din patru benzi din argint alăturate lipite. L-am mai văzut înainte. L-am văzut când Kassandra i l-a pus lui Alexandros pe deget, în una din ultimele zile în care a locuit la noi. Cumpărase inelul ca un cadou pentru el. Mă ridic din nou în picioare și îl fac să dispară în buzunarul meu, urc scările și ies în soarele arzător.

— Nu m-ar mira dacă ar fi navigat înapoi la Rungsted, spune Thomas și se întoarce spre mine.

Strâng ochii din cauza soarelui și îmi las degetele să alunece peste cârma lustruită.

— Dacă poți naviga vreodată așa ceva, spune Otto. Mergem? continuă el și dă din cap spre uscat.

Fotograful danez stă pe capota unei mașini, cu un teleobiectiv în mână.

Ne așezăm la masa din stejar extrem de lustruită, pe care cineva stinsese demonstrativ o țigară. Resturile de tutun și scrumul se impregnaseră în vopsea. Otto aduce trei beri din bufetul cu băuturi. Dăm noroc.

— De fapt, nu am niciun chef, dar ajută, murmură el.

Las lichidul cu bule să curgă în stomac și simt cum alcoolul intră în fluxul sanguin.

— Deci ne aflăm în peștera teroriștilor, murmură Thomas.

— Da, dacă există vreo legătură între aceste lucruri, spune Otto.

Iese în cabina de la prora.

Șarpele adormit din mine primește oxigen proaspăt, deschide ochii pe jumătate și alunecă încet prin salon, înregistrând toate senzațiile. Vede cum brațul meu drept se ridică și vede pumnul încleștat lovind masa cu atâta forță, încât cutiile de bere sar de pe masă și apoi se rostogolesc pe podea.

Vede cum mă mușc de degete și mă abțin să strig, se încolăcește din punctul de ieșire de sub picioarele mele, prin corpul meu, pentru a muri cu un mârâit răgușit, zgomotos, ca un animal rănit, înconjurat de semenii săi înfometați. În momentul următor, dinții ascuțiți se vor înfige în gâtul lui și un alt animal se va arunca pe abdomenul lui și va începe să mănânce și să bea, în timp ce viața încă mai este pompată, câteva secunde, în venele sale.

— Îmi cer scuze, șoptesc și evit privirea lui Thomas. Îmi este teribil de dor de ea și pur și simplu nu mai suport această cocină de porci și acest miros acru de sudoare al oamenilor care, probabil, au ucis-o pe Kassandra.

Thomas își puse mâna pe umărul meu.

— La scurt timp după atacul terorist din Copenhaga mi-a venit ideea că în mine locuiește un șarpe care imploră să fie lăsat să iasă la aer. Dar nu am permis asta, pentru că știam că va face niște lucruri teribile. M-am gândit că i se va face foame și va muri, dar a crescut și a devenit mare pe neobservate, iar acum mi se pare, dintr-odată, că tot interiorul meu se umple și pielea mi se întinde. Cunoașteți acest sentiment?

I-am surprins privirea lui Thomas.

— Vino aici, exclamă Otto brusc.

Mergem grăbiți la prora vasului. Îmi arată ușa șifonierului, pe care cineva zgâriase cuvintele „The Birth of a New World”.

— Kassandra mi-a povestit odată un vis pe care îl avusese, în care transformase viața noastră de astăzi, construită pe egoism, autosuficiență și

materialism și, astfel, condamnată la distrugere, într-o lume în care, în locul caracteristicilor umane, domneau pacea și compasiunea, am spus eu.

Ei se holbează la mine în tăcere, iar apoi îmi amintesc că și Alexandros visa la o lume nouă și acum simt o îndoială. Poate că este ceva ce a spus Alexandros. Nu mai pot face distincția între afirmațiile celor doi și mă întreb dacă asta se întâmplă din cauză că se aflau în același loc. În buzunarul meu, inelul alunecă pe degetul mic, după care îmi trec mâna prin păr.

— Haideți să plecăm de aici, spun eu și traversez rapid cabina, spre scară.

Soarele s-a mutat și strălucește prin luminator ca o coloană cilindrică, părând să unească pământul cu cerul. Când mă întorc, Thomas și Otto stau locului în mijlocul coloanei de lumină, și pentru o clipă mi se pare că sunt invizibili.

12.

— Simt un gol în viața mea și nu știu din ce motiv. Am un loc de muncă important, trei copii frumoși și o soție care încă mă iubește, după atâția ani. Cu un oftat, Otto ridică paharul cu vin. Pentru o seară liniștită!

— Pentru o seară liniștită! repetăm și noi și ciocnim paharele.

— Și tu o iubești?

— Ce înseamnă să iubești? Cum îți dai seama?

— Te gândești la ea atunci când nu sunteți împreună, ca acum, de exemplu, și își este dor de ea?

— La naiba, Thomas, suntem împreună de douăzeci și cinci de ani. Nu mor de dorul ei, vom fi despărțiți numai o săptămână.

Privirea lui îi zboară pe fereastră.

— Ai cunoscut și alte femei în afară de ea? întreb eu.

— Nu, n-am avut niciun motiv pentru asta.

Nu ne spune întreaga poveste. Și de ce ar trebui s-o facă, doar suntem niște străini. Anii s-au îngrămădit ca un lanț muntos, care ne-a despărțit cu milioanele de impresii, mișcări, conversații, întâlniri, decizii, dezamăgiri, experiențe amoroase și momente fericite, dar în universul întunecat al stranietății, o planetă ușor de recunoscut strălucește în depărtare. Mă apropii lent, îl văd pe Otto stând acolo, în peștera de pe insula din „lacul negru”, împreună cu Thomas. Vreau să mă târăsc până la ei, în peșteră, dar nu este loc suficient pentru trei bărbați adulți.

— De fiecare dată când îmi pornesc telefonul mobil am cel puțin cinci mesaje noi de la ea, în care mă întreabă ce fac. Crede că am o amantă, dar eu nu am ochi pentru altă femeie și niciodată nu i-am fost infidel. Dar am început să mă gândesc că

aș putea s-o părăsesc, dacă vreau. Și probabil exact asta simte ea.

— De ce să faci așa ceva?

— Pentru că pot. Nu am crezut niciodată că voi ajunge atât de departe. Într-un fel simt că mi-a dat drumul și că nu mai există cale de întoarcere. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu cred că vei găsi multe căsnicii care să aibă la activ douăzeci și cinci de ani și în care partenerii să nu se fi gândit, la un moment dat, să se despartă. Cine nu a stat niciodată într-o noapte, târziu, făcând socoteala – ce avantaje sunt și ce dezavantaje? spune Thomas.

— Tu, care ai fost abandonat de mic și lăsat într-un orfelinat, chiar te-ai gândi serios să îți părăsești familia? îl întreb eu.

— Nu ați înțeles, murmură el iritat. Nu sunt eu cel care îmi părăsesc nevasta, ci amândoi, soția mea și cu mine, este posibil să ne despărțim, de comun acord. Doar că ea încă nu și-a dat seama. Dar nu am nicio idee cum se va termina. Poate că sunt aici, împreună cu voi, pentru a mă apropia de un răspuns.

— Dacă ar exista o lege a naturii care să ne împiedice pe noi, oamenii, să ne descărcăm nervii pe cei pe care îi iubim! Acest lucru este inutil și distructiv, spun eu.

— Și autodistructiv. Dar suntem predispuși la asta, completează Otto.

— Nu pot suporta asta. Este ca și cum ar accepta cu toții că anumite lucruri sunt așa cum sunt. Noi o vedem ca pe o lege a naturii, prin urmare, este imposibil ca noi să fim buni unii cu alții, să facem bine, să putem fi împreună și să vedem diferențele dintre noi ca îmbogățire personală. Dimpotrivă, suntem obligați să mergem la război, avem voie și trebuie să ne batem și să ucidem, pentru că, în mod evident, omul este predispus la asta. Este în afara voinței noastre libere și a responsabilității noastre de a schimba

ceva, așa este cel mai simplu. Putem construi super-computere și poduri imense, putem trimite nave spațiale pe Marte, dar, când vine vorba despre crearea unei lumi armonioase în care putem trăi împreună, omul nu a devenit mai inteligent decât în momentul în care a putut merge în două picioare.

— Sunt incredibil de puțini aceia care au forța de a se lepăda de moștenirea negativă cu care au crescut, spune Thomas. În acest sens, omul este o ființă incredibil de stupidă și de îngustă la minte. S-ar putea spune, ca și Strindberg, că este păcat de oameni, dar este numai vina noastră dacă nu luăm măsurile necesare pentru a ne crea viața la care visăm și pentru a-i inspira și pe alții să facă același lucru. Astfel, cei mai mulți oameni se mulțumesc să se bălăcească, pentru un timp, în fluviul vieții, pentru ca, ulterior, să se lase purtați de curent. Dar, cu timpul, acesta devine din ce în ce mai puternic și, treptat, tot ce se află pe mal devine încețoșat și inaccesibil, apoi este prea târziu să renunți la plan. Debitul fluviului are o forță devastatoare, care nu poate fi înfrânată, și singurul lucru pe care îl poți observa este trecerea timpului. Înainte să-ți dai seama, aluneci pe margine și cazi, odată cu apa, în altă lume, dacă există așa ceva.

— Acum am să vă povestesc ceva ce nu am mai spus nimănui, spune Otto încet, de parcă pereții ar fi avut urechi și oaspeții rămași în restaurant ar fi înțeles limba daneză: în urmă cu câțiva ani am contactat orfelinatul în care am crescut, soția mea și cu mine. Mi-au scos dosarul de la arhivă și mi-au permis să citesc paginile îngălbenite, care miroseau a pivniță. Acolo scria ceva despre modul în care fusesem afectat fizic și psihic și dacă mă hrăneam și mă hidratam așa cum trebuia. Dar primele rânduri au avut cel mai mare efect asupra mea. Era descris faptul că fusesem găsit pe fundul unei bărci cu vâsle, în mijlocul lacului unde s-au înecat părinții mei. În acte era un articol decupat

din ziar, care fusese găsit câteva zile mai târziu, încurcat în trestie. Ceea ce m-a surprins cel mai mult este de ce nu m-au luat și pe mine atunci când au sărit peste marginea bărcii și au încercat să respire sub apă. Ce i-a făcut să creadă că aș fi putut avea o viață care merita trăită, dacă pentru ei nu era posibil?

Nu știu ce să spun. Thomas stă acolo și dă din cap.

— Pe lângă faptul că este geloasă, soția mea este și foarte capricioasă, spune Otto dintr-odată. A început să se uite la DVD-uri cu filme de dragoste și, cu cât sunt mai proaste, cu atât mai bine. În fiecare noapte stă în fața televizorului cu ecranul plat și plânge și nu vrea să fie deranjată. Spune că filmele o încarcă, la fel ca pe o baterie, și numai după aceea putem vorbi unul cu altul. Apoi mă trezește și începe să vorbească despre ce s-a întâmplat la birou și, dacă nu o ascult, începe să citeze dialoguri lungi din film, până când o rog să tacă din gură. Am încercat să o întreb unde vrea să ajungă cu asta, dar nu-mi poate da niciun răspuns.

De exemplu, spune:

> *The fact that you're not answering leads me to believe that you're a) not al home, b) home, but don't want to talk to me, or c) home, desperately want to talk to me, but trapped under something heavy.*
>
> *If it's either a) or c), please call me back*

și îmi cere să ghicesc titlul filmului. Și dacă răspund *Când Harry a cunoscut-o pe Sally,* îmi spune, de exemplu:

> *What's your name?*
> *What de you want it to be?*
> *Vivian*

și eu răspund *Pretty Woman* și putem continua așa la nesfârșit, până când adoarme. De fapt, cred că încearcă să îmi spună ceva în limbajul propriu ciudat al orfelinatului și eu mă tot gândesc dacă mă iubește sau mă urăște.

Nu mă pot abține și râd tare. Dar mă scuz rapid, pentru că văd că l-am rănit. Pentru o clipă am crezut că și lui i se pare amuzant. Otto este asemenea celor mai mulți bărbați, își ține în frâu sentimentele cât se poate de mult și, când, în sfârșit, cedează, totul iese la iveală în fragmente brute. Aș fi vrut să îl întreb de ce nu discută între ei ca adulții, dar asta este, probabil, problema principală – nu pot face asta, așa că, în schimb, ea încearcă să îl ia pe căi ocolite, pentru a aduce totul la discuția pe care trebuie să o poarte, dacă doresc să aibă un viitor împreună. Dar Otto nu înțelege și nu are nicio idee ce ar trebui să facă.

— Trăim din mizeria propriului nostru buric, am murmurat și simt cum lacrimile încep să mă înece.

Sunt activate undeva, în creier, se formează instantaneu și încep să curgă din ochii mei.

Dar nu numai mie mi se întâmplă asta. Ceilalți doi stau și ei și se smiorcăie și nu înțeleg sentimentele care circulă între noi și care ne transformă într-un ansamblu trist. Nu știu de ce plângem, dar știu că este bine.

∵

Îi las pe Thomas și pe Otto în fața apartamentului, au nevoie de somn. Și eu, dar mai trebuie să trimit un raport despre iaht la minister. Am convenit cu Katharina să ne întâlnim la ambasadă. Taxiul oprește în fața numărului 10 de pe strada Mourouzi, descui ușa și intru. Lumina este aprinsă, deci ea a ajuns deja. Trec de poarta de securitate și o strig, ca să știe că am sosit. Cum nu răspunde, trec și prin celelalte birouri, dar nu o găsesc. Se pare că lumina a fost uitată aprinsă din

nou. Stau în bucătărie și aștept să fiarbă apa, când aud zgomotul făcut de o ușă care se închide. Alerg prin birouri spre poarta de securitate și văd o umbră care dispare pe scări, întârzierea cu care a fost concepută poarta îmi răpește orice șansă de a ieși înainte ca persoana să fie deja pe stradă și să se facă invizibilă. Cu inima să-mi sară din piept, mă duc în biroul meu, unde computerul este pornit. Pe ecran se afișează schița raportului despre iaht, pe care Katharina îl întocmise după discuția cu poliția greacă și agenții PET din Danemarca. Asta înseamnă că a fost deja aici și trebuie să fi plecat. Deschid documentul și încep să-l prelucrez. Nu pot scăpa de gândul că poate nu este vorba de niciun angajat, ci de Pierre Montgomery, care a trecut pe aici pentru a-și face o imagine de ansamblu asupra stării actuale a lucrurilor. Dar, pe de altă parte, este puțin probabil să își fi întrerupt în mod special programul de terapie. Din materialul publicitar al centrului de terapie reieșea conceptul că, treptat, uiți realitatea trecută, cu tentațiile ei irezistibile, pentru a-ți dedica toată forța dezechilibrului mintal și spiritual, care este de vină pentru abuzul de alcool. Dar trebuie să aflu dacă mai este acolo. Robert și Albert se află acum exact într-o pensiune din Oia, pe coasta de nord a insulei Santorini, nu foarte departe de Paradise Beach, unde se află centrul terapeutic. Pacienții nu pot fi căutați la telefon, dar, dacă îi pot face pe gemeni să îi lase o scrisoare lui Montgomery, mai mult ca sigur ar afla dacă mai locuiește acolo sau nu. Zis și făcut. Îl sun pe Robert pe mobil. Chiar se află pe plajă și beau Retsina, și le surâde ideea.

— Dar ce ar trebui să conțină scrisoarea? întreabă Robert.

— Pe plic poți scrie „Domnului ambasador Pierre Montgomery”.

Îi dictez numele pe litere.

— Pune în plic o coală albă de hârtie, atunci va avea la ce să reflecteze.

— Mergem mâine, te sun după ce ne facem treaba.

Transpirația îmi curge pe șira spinării. Îmi iau un pahar cu apă și mă afund în pielea moale, mă uit la pictura de pe perete, un Asger Jorn în toate culorile posibile, întrepătrunse într-un mod aparent arbitrar. Cu toate acestea, de fiecare dată când mă uit la ea, apar mereu figuri și conexiuni noi în universul său. Este plină de viață. Privirea îmi este atrasă de tânăra femeie de la fereastra casei din cealaltă parte a curții. Fumează, ca întotdeauna. Încă mai există lucruri în lume de care poți depinde. Mă ridic din nou în picioare și caut un semn de viață pe suprafața curții dintre case.

Copacii de jos sunt deși. Dintr-odată aud un zgomot și mă întorc brusc, în fața mea se află Katharina, care s-a oprit în mijlocul camerei.

— Doamne, m-am speriat, am murmurat și mă duc spre ea.

Înainte să ajung, și-a dat sacoul jos.

— Îmi pare rău, spune ea. Este cald astăzi. Îmi zâmbește, în același moment, rochia ei de vară de culoare deschisă îi alunecă pe corpul zvelt și aterizează pe podea, lângă sacou. Cu excepția unor chiloței minusculi, este goală.

Arunc o privire spre casa de vizavi și sting veioza de birou. Acum, numai lumina cerului de vară pătrunde prin fereastra ambasadei. Mâinile mele i se plimbă ușor pe spate, îi apucă ușor fesele și o trag spre mine.

— Scoate-ți hainele, îmi șoptește.

— Aici?

— Aici, acolo, peste tot. M-am gândit la tine, ieri toată ziua și astăzi toată ziua, numai la tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, șoptesc gâfâind, îmi scot cămașa și îmi dau pantalonii jos. Acum ea îmi scoate chiloții cu dinții și ne cufundăm în covorul țesut manual, cu șase sute de mii de noduri, cu trei fire, pe metru pătrat, și punem stăpânire unul pe altul.

∵

Termometrul al cărui mercur s-a oprit la 42 de grade atârnă la umbră, în stânga intrării într-unul din nenumăratele magazine cu suvenire pe lângă care trecem, în sistemul ingenios al zonelor pietonale din cartierul Plaka. Buticurile vând bureți naturali, condimente, măsline, Metaxa și uzo în nenumărate varietăți și dimensiuni de sticle, dar există și magazine de pantofi, de sandale, magazine de înghețată și restaurante, plus hoarde de turiști transpirați, care gâfâie, printre negustorii și chelnerii care încearcă să-i atragă pe oameni în buticurile lor. Cu ajutorul hărții lui Otto, găsim la periferia cartierului Plaka o alee îngustă, care șerpuiește în susul muntelui, printre casele vechi de piatră și o biserică în miniatură după alta. La jumătatea drumului de urcare, ne-am oprit într-o biserică divin de răcoroasă, pentru a ne trage sufletul și pentru a ne reface rezerva de lichid. A fost nevoie de câteva clipe până când ochii noștri s-au obișnuit cu întunericul și privirea mi-a căzut pe o femeie într-o bancă de la perete. Acum se întoarce spre noi cu fața ei slabă, ridată, și începe să vorbească pe un ton monoton. În același moment se deschide ușa bisericii. Razele soarelui fac praful să sclipească, în timp ce un bărbat intră în cameră șchiopătând. El o ajută să se ridice pe femeia care încă bolborosea monoton și o sprijină pentru a ajunge la ușa bisericii, cu mersul ei șubred.

— Mama are 101 ani. S-a născut în noaptea în care s-a scufundat *Titanic*ul spune el într-o engleză ce părea de Oxford.

— Ce spune? întreb eu.

— Citează din Evanghelia după Matei, capitolul 2, despre cei trei magi, și este convinsă că dumneavoastră întruchipați întoarcerea acestor oameni din Biblie, care au fost prezenți la nașterea lui Iisus în Betleem și i-au adus aur, smirnă și tămâie. Crede că v-ați întors împreună cu Iisus,

pentru a ne salva planeta și ar vrea să știe unde l-ați lăsat pe Fiul lui Dumnezeu. Râde scurt. Din păcate, mama nu este în deplinătatea facultăților mintale, este cu un picior în lumea asta și cu altul pe lumea cealaltă.

Când ușa se trântește, fluxul de lumină și de cuvinte este întrerupt.

— Cei trei magi. Mă pot obișnui cu titlul ăsta, spune Thomas.

— Până la urmă, nu știm nimic, am murmurat și întorc discret inelul din argint al lui Alexandros pe degetul mic al mâinii mele stângi.

— Ce obiectiv ar trebui să îndeplinim? Otto cască absent.

— Poate că, după încetarea colapsului, ar trebui să ajutăm la crearea unui nou început al lumii.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te în jurul tău. Nimeni nu se poate îndoi că totul se destramă. Cunosc un om care este sigur că lumea se va sfârși din cauza comportamentului autodistructiv al oamenilor. Dar înainte să se întâmple acest lucru, va fi ales un număr mare de persoane pentru o călătorie într-o navă spațială care va orbita în jurul planetei. Mai târziu, aleșii vor fi transportați înapoi pe Pământ, pentru a pune bazele unei noi civilizații.

— Într-adevăr, oamenii își imaginează cele mai ciudate lucruri. Acest bărbat se află într-o cameră încuiată? spune Otto și zâmbește obosit.

Ne continuăm drumul spre vârf, găsim un mic loc umbrit și ne așezăm în aerul liniștit, unul lângă altul, pe platoul stâncos din fața templului zeiței Nike și privim orașul alb, prăfuit, cu zecile de mii de case albe, intersectate de străzi drepte, orientate spre mare, care dispar în ceața ridicată de căldură, și turiștii care rătăcesc în soarele fierbinte al amiezii cu șepci pe cap și cu ghidurile deschise în mâini, în timp ce noi ne răcorim în apa rece ca gheața dintr-un rezervor frigorific pe care un tip tânăr, agitat, l-a cărat tot drumul, până la stânci.

— Îmi este teamă să nu-i rănesc pe alții, spun, fără a-i privi pe Thomas și pe Otto. Cuvintele izvorăsc din conștiința mea ca păianjenii păroși, proaspăt ecluzați, care știu instinctiv că trebuie să construiască o capcană de insecte pentru a supraviețui.

Nu povestisem nimănui despre teama pe care o simțeam în interior. M-am gândit că ar putea fi înțeleasă drept o variantă patologică de egocentrism. Nu am vorbit nici măcar de față cu Kassandra, iar acum, că a plecat, mă simt răspunzător pentru moartea ei. Teama mea cea mai mare este că și gemenii vor avea de suferit din cauza acestei apropieri de persoana mea. Dar acum zarurile au fost aruncate.

— De unde vine această teamă? întreabă Otto încet.

Respir adânc. Nu știu dacă pot spune asta cuiva, dar o fac oricum.

— Cu mulți ani în urmă, am consultat un astrolog. Kassandra a insistat, pentru că în acel moment aveam dubii dacă ar mai trebui să sufăr pentru cariera mea. O analiză a horoscopului meu ar fi contribuit la clarificarea crizei mele existențiale, așa credea ea. Când am plecat de la astrolog, m-am simțit slăbit și capul îmi era greu, ca de plumb. Am interpretat analiza prin ideea că nu am controlul asupra forței mele și, prin urmare, în mod inevitabil, asta îi va afecta pe cei pe care îi iubesc.

— Nu cred în astrologie nici cât negru sub unghie, spune Otto.

Acum m-am întors în camera luminoasă, într-o clădire dintr-o suburbie a Copenhagăi, cu vedere spre un lac cu stuf pe mal și pescăruși gălăgioși. Îl privesc pe astrologul bărbos și desenul cerului înstelat de pe peretele din spatele lui. Sunt un pic surprins când sare dintr-odată de pe scaun și exclamă, cu entuziasm în glas, că oamenii care vin pe lume exact în momentul în care m-am născut și

eu poartă în ei semințele din care pot izvorî lucruri memorabile. Mă bucur să aud asta. Îmi explică faptul că planetele Uranus și Pluto s-au aflat în conjuncție exact în acest moment, adică au fost aliniate de aceeași parte a Soarelui. Este, evident, un eveniment cosmic extrem de rar care, până în momentul nașterii mele, a avut loc de numai șaisprezece ori, începând cu anul zero. Lucrul interesant cu privire la această constelație este că Uranus anunță sosirea unei noutăți revoluționare, în timp ce proprietatea lui Pluto este să distrugă ceea ce nu ar mai trebui să existe. Dacă ești un spirit de pe Pluto, poți vedea tot ce este mort, înainte să îl descopere ceilalți, astfel că poate avea loc o renaștere, spune el. După cum se pare, sunt mult mai multe de spus despre momentul nașterii mele. În afară de conjuncția Uranus Pluto, planeta Saturn se află în opoziție cu ambele, ceea ce înseamnă că se află chiar în fața lor, de cealaltă parte a Soarelui. O dispunere atât de precisă a acestor trei planete nu a mai fost observată de mai mult de două mii de ani. Cel mai interesant este că Saturn are rolul de a menține statu-quo-ul, el reprezintă ceea ce oferă structura vieții. De aceea, Uranus și Saturn lucrează unul împotriva celuilalt. În cele din urmă, chiar și planeta Marte intră în scenă, și acest lucru se va reflecta ca o traumă pentru persoanele născute în momentul respectiv. În copilăria lor vor avea de-a face, cu o probabilitate mare, cu abuzurile sexuale, violența, umilirea sau alte experiențe traumatizante. Dar vor depăși durerea, spune el liniștitor, pentru că au o capacitate fantastică de a supraviețui. Sunt ca niște supereroi care fac față unor situații care i-ar putea ucide pe oamenii normali. Chiar și modul în care fac acest lucru este supraomenesc. Ei resping durerea și blochează reacțiile universale ale omului, cum ar fi moliciunea și duritatea. Câștigă prin propria lor voință. El mai spune că oamenii care se nasc în acest moment posedă puteri

magice, pe care le pot folosi pentru a face bine sau pentru a face rău. Dacă învață să-și folosească aptitudinile și puterea creatoare, pot provoca modificări foarte mari, într-un timp foarte scurt. Dar asta nu este tot, pentru că și planeta Venus se află în astrograma mea în ziua nașterii mele. Ca o concluzie, Uranus, Pluto și Marte sunt aliniate pe o parte a Soarelui, iar Saturn și Venus sunt aliniate pe cealaltă parte. Această constelație înseamnă că te afli, automat, într-un creuzet existențial și că vei experimenta evenimente extreme și, pe parcursul vieții tale, vei pune totul sub semnul întrebării. În acest fel pot deveni fie o victimă, și aici mă încadrez eu, sau pot folosi astrograma ca punct forte – și atunci sunt un geniu care poate îndrepta lumea într-un sens diferit.

— Indiferent dacă tu crezi sau nu în astrologie, cu siguranță vizita făcută de care astrologului l-a influențat în mod negativ, exclamă Thomas. Trebuie să îți spui ție însuți, pentru ca tu și subconștientul tău să înțelegeți, că, la un moment dat, ți-a fost implantată convingerea pe care ai acceptat-o, dintr-un oarecare motiv, și pe care ai asimilat-o drept cunoaștere interioară – și că această cunoaștere este greșită. Este o nebunie să te pedepsești cu sentimente de vină și de teamă. Acum ascultă: fiecare ființă umană de pe Pământ poartă responsabilitatea pentru viața care i-a fost dată și, în realitate, nu poți face rău nimănui care nu vrea să fie rănit. Niciodată nu trebuie să lași puterea ta în mâinile altora. Asta este ceva ce m-au învățat traumele mele din război.

Cuvintele lui îmi fac bine. Trebuie să spun că azi de dimineață am găsit pașapoartele lor pe masa din sufragerie, poate pentru că le-au comparat între ele, și eu uitasem complet că suntem născuți în același an, la trei zile diferență, adică aproximativ sub aceeași aliniere planetară.

— Vreți să vedem dacă putem merge mai departe? spune Otto și sare în sus.

În timpul coborârii de pe Acropole îmi sună telefonul mobil. Este Robert, care mă anunță că au livrat scrisoarea. A fost nevoie de ceva muncă de convingere până li s-a permis să o livreze personal, dar în cele din urmă a ajuns în posesia lui Pierre Montgomery.

— Îl poți descrie?

— Bine făcut, bronzat.

— Cât este de înalt?

— Cam ca mine.

— Ați vorbit cu el?

— Ce să vorbești? Când i-am pronunțat numele, a dat aprobator din cap, a luat scrisoarea și a închis ușa.

— Este super, Robert. Mulțumesc pentru ajutor. Bucurați-vă de vacanță și stați departe de acest loc.

— Ești OK?

— Da, da. Salută-l pe Albert. Vă iubesc.

— Probleme?

Thomas așteaptă câțiva metri mai jos. Mă întorc și îl descopăr pe Otto, care face cu mâna. Vrea să ne fotografieze din poziția sa de sus, de pe stânci.

— Nu, erau doar gemenii. La această vârstă sunt un pic mai indisciplinați, știi cum este. După aceea, mi-am fugărit gândurile ce mi se învârteau în creier, dar nu le pot prinde.

— Nu arăți bine.

— Căldura este de vină, aproape că mor iar de sete. Haide să mergem jos și să bem ceva.

— Este soția mea, a patra oară deja pe ziua de azi, spune Otto, își ridică mobilul la ureche și se ridică de la masă.

Mâncăm ce am luat la pachet de la restaurantul japonez din Kolonaki. El merge, târșâindu-și picioarele, în camera lui și închide ușa în urmă. Noi doi ascultăm în tăcere.

— Nu sunt la vânătoare de femei în Grecia. Nu visez la vreo frumusețe brunetă pe la douăzeci și ceva de ani. Nu îmi pare rău că am ales o blondă ca tine, care a născut trei copii. Nu, nu ești bătrână

și placidă. Ce spui, Ann? Bineînțeles că nu, gândește-te! Și ce este cu copiii? OK, OK. Nu, suntem aici, în apartamentul lui Carl și mâncăm sushi – da, numai noi trei. Nu, nu ieșim, am hoinărit prin căldură și suntem morți de oboseală. Aici este un val de căldură. Somn ușor, draga mea! Ce vrei să vezi? OK. Distrează-te și eu te iubesc, noapte bună.

Otto se așază pe scaun cu un oftat.

— Se va uita la *Pretty Woman.* Am chef să mă îmbăt.

— Și eu, spune Thomas și umple paharele cu vin roșu.

— Știți expresia „a da în mintea copiilor”? murmură Otto.

Aș fi vrut să le spun că, cu cât stăm mai mult împreună, cu atât sunt mai sigur că ceea ce ne-a legat pe vremuri încă mai există, ca o intersecție care ne este accesibilă numai nouă trei. Și că vom găsi întotdeauna un loc care să fie numai al nostru, dar, înainte să pot spune ceva, Thomas a luat cuvântul:

— De multe ori mă întreb ce se întâmplă cu noi, oamenii, atunci când creștem. Este imposibil să ne imaginăm că aceste persoane care se lingușesc singure, care se joacă în mod serios, afectate de prejudecăți, rigide și încuiate, care își văd în permanență de drumul lor, nu cu foarte mult timp în urmă erau încă mici și veseli, care se jucau cu mașinuțele sau își înfășau păpușile când erau la bunici și trăiau momente de fericire sublimă când lingeau dintr-o înghețată pe băț și cărora mamele le duceau dorul atunci când petreceau un weekend în taberele școlare, în colibele pentru cercetași din orașul vecin. Ce se întâmplă cu această spontaneitate și prezență de spirit atunci când creștem?

— Ce crezi? spune Otto și își ferește privirea.

— Încerc să îmi asigur bucuria pură, nealterată, în lucrurile din apropierea mea, în ceea ce se

întâmplă chiar acum, dar am uitat să le trăiesc. Și chiar mă tem de o degradare fizică. Mă sperie ideea de a trăi atât de mult încât să mă transform într-un copil bătrân, în poziția fetusului, care scoate numai sunete și privește cu niște ochi pustii la lumea infinit de mare.

— Am o idee, îl întrerup. Haideți să uităm de trecut și de viitor și, în schimb, fiecare să țină câte un discurs despre ceilalți. Trebuie să improvizați și discursul trebuie să fie bazat pe momentul prezent.

Umplu paharele cu vin roșu și rămân în picioare. Îmi place să stau pe scenă și să fiu în centrul atenției, simt furnicături în stomac, poate că m-am îmbătat puțin. Ah, ce naiba, acum cuvintele mi se revarsă prin creier, apoi se aude soneria la intrare, ah, ce naiba, mă gândesc, apoi alerg și deschid – soția ambasadorului, Frida Montgomery. Bate din picioare pe preșul de la intrare, pe frunte are vânătăi și sub ochiul stâng înroșit are o umflătură roșie-gălbuie.

— Te rog să mă scuzi că am dat buzna aici, îmi spune cu vocea răgușită. Eram în drum spre casă, când în taxiul meu a intrat un camion, la intersecția dintre Sofias Avenue cu strada Merlin. Mă simt amețită și îmi este greață, pot să intru?

— Doi prieteni vechi din școală tocmai au venit în vizită la mine, dar ești bine-venită. Ai băut ceva?

— Două pahare de vin în această după-amiază, asta este tot. Sunt un pic confuză. Am fost în oraș cu o prietenă și am vorbit despre tine, mi-a spus că ai fi un tip grozav, și nu poate înțelege de ce nu ai nicio prietenă. M-a întrebat dacă nu cumva ești homosexual, dar nu ești, Carl, nu-i așa?

— Cine este ea? Ei bine, nu contează, nu, nu sunt homosexual, hai înăuntru ca să-i saluți pe vechii mei prieteni din Danemarca.

— Ești sigur că este totul în regulă? Nu vreau să deranjez.

— Cred că ar trebui să te liniștești.

— Tu ești primul la care m-am gândit când stăteam în stradă, după ce a avut loc accidentul și după ce am răspuns la întrebările polițistului. A vrut să mă ducă la spital, dar știu foarte bine ce dorea tipul să obțină. Așa că i-am spus că îl cunosc pe noul ambasador danez, OK, ambasador interimar, și el nu a vrut să aibă necazuri și iată-mă aici.

Ea își întinse brațele.

— Vino să-i saluți pe Thomas și pe Otto.

O conduc în sufragerie și o așez în fotoliu.

Thomas, care a fost instruit în armată în acordarea primului ajutor, a început imediat să-i curețe rănile cu apă și tampoane de bumbac. Mă trage deoparte și îmi spune că rănile sunt vechi de câteva zile.

Prezența Fridei ne face pe toți trei să ne asumăm rolul bărbatului care ajută femeia în pericol. O servim cu apă cu gheață, îi răcim fruntea cu o compresă rece, ne aprindem țigările, iar vinul roșu este turnat în pahare.

— Despre ce filosofați, micuțule Carl? De ce ești atât de serios? chicotește ea și se ridică în picioare.

Cu paharul de vin în mână, se clatină spre canapea, se târăște deasupra mea și își apasă fundul în poala mea. Înainte să pot reacționa, mă apucă de gât și mă sărută pe gură. Eu îmi dau capul pe spate, îi ridic corpul fragil și o așez pe canapea. Se ridică și își golește paharul.

— Vrei să te duc acasă, Frida? o întreb.

— Nu poți conduce în starea asta, îmi șoptește. Chiar nu mă placi, Carl, nici măcar un pic?

— Bineînțeles că te plac, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne sărutăm.

— Scuză-mă. Am trimis personalul în vacanță. Dar nu pot sta singură în casa aceea mare. Este un loc straniu, crede-mă. Este cineva în pivniță, Carl. Aud sunete de acolo. Mi-e teamă ca nu cumva bărbatul zâmbitor să se fi întors.

— Bărbatul zâmbitor?

— Grecul pe care Pierre l-a lăsat să stea acolo, nu știu cine este. L-am văzut o singură dată, nu spune nimic, afișează numai un zâmbet bolnav, grotesc și arată de parcă ar vrea să-mi facă ceva. I-am spus lui Pierre că trebuie să plece – și asta s-a și întâmplat.

— De ce nu ai chemat poliția ca să caute în pivniță? întreabă Thomas.

Deschise o altă sticlă și turnă vin roșu în pahare.

— Poliția nu trebuie să fie implicată. Imaginați-vă scandalul care ar ieși. Habar nu am pe unde umblă soțul meu și ce face atunci când spune că are întâlniri în Bruxelles și Danemarca și nu mai știu pe unde.

— Crezi că face lucruri pe care nu ar trebui să le facă?

— Oprește-te, Carl! Nu înțelegi că singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu lăsată în pace? Nu mă lași să dorm aici, măcar o noapte? Mâine mă întorc acasă, promit.

— Bineînțeles, o întrerupse Otto. Poți lua patul meu, iar eu voi dormi pe canapea.

— Ești o comoară. Pot primi ceva de băut?

Otto îi aduce o cană cu apă și gheață.

— Ai vorbit de curând cu Pierre? o întreb.

— De ce este atât de cald aici? Nu ai aer condiționat?

— Ba da, este dat la maxim.

— Vorbeai despre Pierre. A sunat când a ajuns la clinică. De atunci nu am mai auzit de el. Dar probabil că asta se întâmplă din cauză că i-au interzis să ia legătura cu mediul său în prima lună. Este o parte a terapiei. Știi, alcoolismul este o boală de care nu poți scăpa atât de ușor.

— Și atunci ai sunat la ușa mea, Frida.

— Accidentul, murmură ea și îi zâmbește absent lui Otto, care este acolo pentru a o ajuta și pentru a o opri. Chiar înainte să dispară în cameră, se

întoarce cu fața la mine. La o adică, poate că ești homosexual, micuțule Carl.

Acum mă bag sub pilota ușoară de vară, îmi opresc gândurile și adorm de îndată ce gâtul mi s-a afundat în pernă.

13.

Chiar înainte ca alarma ceasului să se declanșeze, m-am trezit și mi-am târșâit picioarele până în bucătărie, bag într-un sac de gunoi ambalajul mesei livrate ieri acasă și pun sticlele goale de vin în hol, pentru ca femeia de serviciu să le vadă. Există multe explicații posibile pentru care Otto nu se află în acest moment pe canapea, sforăind. Poate că a ieșit să alerge. Poate că lui Thomas i s-a făcut milă de el și i-a făcut loc în patul lui matrimonial. Este posibil și să fi dormit în patul lui, pentru că Frida a decis, în cele din urmă, să se ducă acasă. Nu mai ajung la a patra posibilitate, pentru că în aceeași clipă ea iese, împleticindu-se, din camera lui Otto și dispare în direcția toaletei. Acum pe coridor se aude dușul. Otto este dezbrăcat și doarme pe burtă, de-a curmezișul patului.

Mâncasem deja fulgi de porumb și băusem trei cești de ceai când Frida, tot în halatul meu verde, se așază la masă. Îi surprind privirea.

— Ești supărat pe mine? Sau, poate, dezamăgit?

— Nu este problema mea cu cine te culci.

— Otto este atât de dulce, de o mie de ori mai frumos decât Pierre.

— Atunci era timpul. Atent, îmi las degetul să alunece peste umflătura de pe obrazul ei. Pareza anterioară pare să fi dispărut. Ești o supraviețuitoare.

— Salutare amândurora! se aude Otto, care intrase în bucătărie în mare viteză.

Arată cu cinci ani mai tânăr decât aseară și a slăbit zece kilograme, iar starea lui de spirit este incomparabil mai bună. În trecere, mâna lui mângâie spatele Fridei.

Ea se ridică și îi șoptește la ureche ceva ce îl face să zâmbească larg. Apoi se duce repede în

cameră și se îmbracă și, o clipă mai târziu, iese pe ușă.

— Poți să-mi spui că sunt un idiot, dar m-am îndrăgostit! Otto stă în mijlocul bucătăriei și este tot un zâmbet. Nu știu când mi s-a întâmplat asta ultima oară. Nu cred că am mai fost vreodată atât de fericit.

— De-abia o cunoști, îi spun, ridicându-mă.

— Ascultă de la mine, am cunoscut-o. Am cunoscut-o pe Frida bine de tot, în timp ce tu îți făceai somnul de frumusețe.

— Atunci sper că îți împărtășește sentimentele.

— O face. Ne întâlnim în seara asta.

— Nu este bine să te pui cu Pierre Montgomery, crede-mă, mi-a fost șef la minister. Nu am suficientă fantezie pentru a-mi imagina cum ar reacționa atunci când își va da seama că soția lui se culcă cu altul. În afară de faptul că ar fi violent.

Otto începe să râdă din inimă.

— Dacă cineva o poate proteja pe Frida, atunci eu sunt acela. Și trebuie să-ți spun că nu-mi este teamă câtuși de puțin de masculii grași, alcoolizați care se învârt în apropierea casei ei. N-are decât să vină. Oricum, ea spune că este homosexual și că nu au mai făcut sex de ani de zile.

— Și soția ta de acasă, din Danemarca?

— Vom vedea, murmură el.

Sună telefonul, este Katharina.

— Am primit un telefon de la un jurnalist danez. A auzit că poliția greacă a găsit trupurile a doi bărbați de pe *Seaesta.* Am confirmat imediat. Amândoi au fost identificați ca membri ai „Organizației revoluționare 17 noiembrie”.

— Ai numele lor?

O picătură de transpirație mi-a intrat în ochi. Nenorocita asta de căldură mă deranjează.

— Un moment, încă mai caut. Nu, încă nu, dar am primit fotografiile lor.

— Fii drăguță și trimite-mi-le pe telefonul mobil.

— Ce îi spun jurnalistului? Mai mult ca sigur va suna din nou.

— Că povestea a fost confirmată de poliția elenă care investighează cazul. Ambasada daneză nu are informații suplimentare.

— Îmi lipsești, șoptește ea. Ne vedem în curând?

— Pot veni la tine în seara asta, mai târziu?

— Da, mi-ar plăcea.

Acum primesc fotografiile. Nu este Alexandros. Otto și cu mine stăm tăcuți la masa din bucătărie. Cred că amândoi încercăm să auzim ce vorbește Thomas la telefon, în camera alăturată. Acum ușa se deschide, iese cu părul ciufulit și ne vede.

— Trebuie să discutăm despre ceva. Dar mai întâi am nevoie de o pastilă de durere de cap, ba nu, două.

Îi aduc pastilele și pun pâine și brânză pe masă.

— Am chef să fumez, murmură Thomas.

— Și eu, am spus. Cu cine ai vorbit la telefon?

— Leroy Anderson. Este o poveste nebună. Nu prea cred că este adevărat, dar am auzit asta direct din gura omului. Nu văd de ce ar minți. Știa totul despre Iris și despre mine.

— Cine este Iris? întreb eu.

— Soția lui Leroy.

— Ia-o de la început. Ce vrei să spui?

— Soțul iubitei mele mă sună pe mobil și îmi spune o mulțime de detalii despre relația mea cu Iris, ceea ce îmi demonstrează nu numai că a știut despre noi de la început, ci și că ne-a supravegheat tot timpul. Apoi îmi spune că este în Atena și că vrea să ne întâlnim cât mai curând posibil. Când îl întreb de ce, îmi explică faptul că lucrează pentru CIA și, pe lângă funcția de director executiv pe care o deține de mai mulți ani, ar fi și agent, un „agent în conservare” care acum a fost activat. „De ce mă suni?” l-am întrebat și acum totul devine de-a dreptul grotesc: spune că CIA te suspectează pe tine, pe Pierre Montgomery și un al treilea bărbat

că ați fi implicați în atacul terorist din Copenhaga și că ați planifica o acțiune similară și în Atena.

— Omul este nebun, am exclamat.

— Exact asta am crezut și eu, dar susține cu tărie că are dovezi.

— Te vei întâlni cu el?

— Da, în această după-amiază în Pireu. Bineînțeles că nu pot spune asta nimănui.

— Nu te duci singur, spune Otto.

— Cu toate acestea, trebuie. Dacă nu fac ce spune el, Iris va avea de suferit. Thomas se uită la mine fără să mă vadă, maxilarul îi tremură sub presiunea dinților. Vocea îi este acum mai profundă și mai calmă când continuă: De ani de zile sunt victima experiențelor mele din război. Apoi m-am gândit că aș putea lucra, cu toată voința mea, la rănile sufletești care m-au transformat într-un invalid și, astfel, m-aș putea elibera. Până când am înțeles că nu contează câte ore lucrez la mintea mea cu ajutorul psihologilor și al altor persoane bine intenționate, nu contează câte exerciții cognitive practic, nu schimbă cu nimic faptul că mii de imagini au fost adânc întipărite în sufletul meu, de unde m-au secat de vitalitate. Mi-e teamă că, pe măsură ce trec anii, fostul război condensat, mortal are un ecou din ce în ce mai mare și taie adânc, și mirosul de sânge și de praf îl simt din ce în ce mai accentuat. Mi-e teamă de frică, de greață, de frisoane, de moarte. Mi-e teamă să mor înainte de a fi trăit. Înțelegeți ce vreau să spun: în mine nu mai este loc pentru alt război și pentru conflicte, dar războiul și conflictele mă urmăresc. Când mă gândesc la Leroy Anderson, îmi vin idei teribile. Îmi imaginez că îl iau de gât și îi scot viața din el. Dar înainte să fac asta, îl tai pe burtă și toate intestinele i se preling afară. Ochii lui Thomas strălucesc, fața i se aprinde. Îi văd intestinele albe întinse pe pământ și, evaporându-se, nu se mai întorc la locul lor în corp, iar el știe asta și se zbate în convulsii. Acolo

se încheie o viață mizerabilă, o brută vicioasă, dereglată, iar lumea va fi un loc mai bun. Cei vechi trebuie să moară pentru ca să poată crește cei noi.

Thomas se așază la masa din bucătărie și își ascunde fața în mâini. Privirea îi rămâne ațintită în fibra lemnului.

∵

Thomas stă în compartimentul în care stăm noi, Otto și cu mine. A instruit-o pe Iris să meargă la adresa lui Otto din Hellerup, unde poate primi temporar o cameră. Ea crede că Leroy este la un târg de tehnologie mobilă din Frankfurt. Acum trenul ajunge în Pireu. Zona din jurul stației este plină, ca întotdeauna, de iranieni și irakieni înfometați, care ar scoate profit din orice. Hoți de buzunare în haine albe, largi, hoinăresc prin mulțime, la vânătoare veșnică după turiști cu buzunare accesibile. Intrăm într-un cartier cu case dărăpănate, dintre care multe par abandonate, dar, fără îndoială, servesc temporar drept reședințele imigranților ilegali. Este ca și cum întreaga parte a orașului ar fi putrezit, clădirile s-ar fi prăbușit și pe străzi s-ar fi acumulat gunoaiele. Thomas se află cu cincizeci de metri în fața noastră, pe trotuarul de vizavi. Cu fiecare pas suntem mai aproape de locul de întâlnire, cafeneaua Nicholaos. Planul nu este numai ca Thomas să asculte ce are de spus Leroy Anderson, ci și să încerce să stabilească o nouă întâlnire. Între timp, Otto vrea să investigheze, prin canalele sale cu FE și PET, afirmația lui Leroy, pentru a vedea dacă CIA este, într-adevăr, implicată. Otto l-a cablat pe Thomas cu microfon și emițător. Acum merg mai departe, în fața cafenelei, și alergăm în casa scării. În acel moment, un bărbat masiv iese din umbra unei marchize zdrențuite și ajunge repede la Thomas, care s-a oprit și așteaptă. Otto și cu mine am studiat fotografia lui Leroy pe internet și îl recunoaștem imediat. Acum ei merg tăcuți unul lângă altul, o iau la dreapta pe o stradă laterală și

dispar. Dintr-odată auzim zgomot în apropiere. Alergăm și ajungem într-un loc care se dovedește a fi o piață de vechituri care umple tot spațiul din fața noastră și se întinde pe străzile laterale. Aici sunt vânzători avizi și oferte speciale, DVD-uri și CD-uri piratate, mobilă, cărți și haine, toate la mâna a doua. Cei doi se află în mijlocul pieței, înconjurați de oameni și tarabe.

— Așa cum ți-am spus, am motive serioase să cred că Pierre Montgomery și Carl Bernstein s-au aventurat prea departe și le-a fugit pământul de sub picioare. Trebuie să aflăm de la tine ce face Bernstein, spune Leroy.

— Ai ceva special în minte?

— Bineînțeles, vreau să știu cu cine se întâlnește și unde se duce.

— Poți demonstra că lucrezi pentru CIA?

— Nu știi cu cine ai de-a face. Noi nu ne fâțâim de colo colo, divulgându-ne, pur și simplu, identitatea.

— Atunci, dă-mi o dovadă că Bernstein este implicat în activități teroriste.

— Organizația pe care o reprezint îl supraveghează de mai mulți ani pe prietenul tău. Știm cu certitudine că este implicat în activități revoluționare în mai multe țări. În plus, avem dovezi solide că a lucrat ca agent pentru o organizație teroristă din Grecia.

— Astea sunt prostii. Carl este ambasadorul Danemarcei în Grecia. Își face treaba și, de aceea, este foarte ocupat. Acum, termină cu asta, îl cunosc din copilărie.

— Oamenii se pot schimba foarte mult de-a lungul anilor.

— Să trecem la subiect. Știu exact despre ce este vorba, în realitate. Eu am o aventură cu nevastă-ta, iar tu vrei să-i pui capăt. Dar te voi dezamăgi, Iris și cu mine ne iubim și nu poți face nimic pentru a schimba asta.

Americanul râde cu poftă. Apoi spune încet:

— Ești mai naiv decât credeam. Aici nu este vorba despre Iris. Pentru mine, ea este numai o parte ușor înlocuibilă a fațadei legitime pe care mi-am construit-o în Danemarca, în serviciul CIA. În plus, are un fund strâmt, pe care îl penetrez cu plăcere, dar pot găsi altele în orice moment.

Americanul pocnește din degete.

Thomas îl apucă de braț.

— Ești bolnav. Îl apucă pe Leroy de gât. Și vei sta departe de mine și de oamenii pe care îi apreciez, înțelegi?

În același moment, Thomas scoate un țipăt și cade pe asfalt. Leroy se deplasează rapid prin mulțimea de pe marginea pieței. Otto și cu mine alergăm acolo. În jurul lui Thomas s-a format un cerc de spectatori, care așteaptă mirați și fac schimb de cuvinte și de priviri pasive. Mă așez pe vine lângă Thomas, cămașa îi este colorată în roșu de sângele care se întinde ca o pată în zona stomacului. Otto scoate cămașa și tamponează sângele. Îl ajut pe Thomas să se ridice. El apasă cămașa pe rană și alergăm spre cea mai apropiată șosea și facem semn unui taxi să oprească.

— A fost un grec cel care m-a înjunghiat, nu Leroy. Totul s-a petrecut foarte repede, dar am putut para lovitura.

— Hit and run – lovește și dispari, murmură Otto.

— Ce turnură aiurea a luat concediul nostru! Îmi pare rău, îi spun.

∵

Medicul îi suturează plaga înjunghiată din abdomen lui Thomas cu opt copci și plecăm de la spital cu o grămadă de analgezice într-o pungă de plastic. Otto își aruncă ochii la ceas.

— I-am promis Fridei de dimineață că trec pe la ea și îi verific subsolul, dar probabil că acum nu este momentul potrivit?

— Puțin îmi pasă. Anestezia își face efectul, nu simt nimic în burtă, spune Thomas și îi spune

adresa șoferului de taxi.

Pare jenată așa cum stă acolo, în pragul ușii larg deschise, cu ochii neliniștiți și spunându-și că își imaginează totul, mai mult ca sigur. Mai întâi vom bea ceva la barul de la etajul doi.

Frida întinde mâna în direcția scărilor. Pașii lui Thomas și ai mei sunt însoțiți de săruturile lor. Obrajii ei au culoare, iar vocea îi răsună mai plină. Toarnă gin în pahare și ne conduce pe terasa de pe acoperiș, care oferă o perspectivă panoramică de 180 de grade deasupra orașului, cu colina Lycabettus la stânga, Acropolele direct în față și cu Marea Egee, ca o scenă albastră de fundal. Pe terasă se află patru șezlonguri cu tapițerie din piele de culoare albă, o masă de lemn roșu-brun cu opt scaune asortate și o bucătărie de grădină cu aragaz și chiuvetă. Ne-am așezat și Frida ne povestește că a ales casa la vizionare pentru că este rezistentă la un cutremur cu magnitudinea de până la 8 grade pe scara Richter.

— Asta este echivalent cu 1.156 de bombe atomice de mărimea celei de la Hiroshima, iar 9 grade pe scara Richter corespunde unui număr de 36.543 de bombe. Cu toate acestea, nu sunt un om al numerelor. Și știu foarte bine că sunt o lașă, dar nu-mi place să stau singură aici.

— Nu ești lașă, spunem noi la unison, apoi ciocnim paharele și acum privim orașul în tăcere. Aici au trăit marii filosofi, aici a apărut democrația și aici a supraviețuit invaziilor, războaielor civile și dictaturilor.

— Mi-e teamă de întuneric și de beciurile reci, continuă ea.

— Beciurile reci ar trebui interzise, declară Otto cu un zâmbet și se mută cu scaunul mai aproape de Frida. Tot ceea ce ții într-un astfel de loc este infectat de mirosul subsolului, cu o urmă de spori de ciuperci și var, în asociere cu infiltrarea apei de ploaie și, cel mai rău dintre toate – alimente conservate, mucegăite ale locuitorilor anteriori, în

borcanele care nu au fost foarte bine sigilate, pe rafturile vopsite în culori închise, în cămările de la subsol înțesate de pânze de păianjen. Niciun detergent sau soluție de curățare nu este suficient de puternic pentru a elimina mirosul inconfundabil de pivniță care rămâne impregnat în îmbrăcăminte, cărți și orice altceva care a stat în subsolurile mucegăite.

— Cum spui tu, Otto, murmură ea și îi aruncă o privire tristă.

— Atunci să sperăm că va trece totul în curând. Îmi golesc paharul.

— Acum pregătiți-vă.

Frida apasă clanța și deschide ușa. O scară din fontă se răsucește în pământ și îmi amintește de filmul *Casa scării,* care mi-a adus multe nopți nedormite în primii ani de adolescență. Exact așa cum conștiința mea îmi juca feste cu imaginea crimei din duș, din filmul lui Hitchcock, *Psycho,* atunci când mergeam la baie și mi-i imaginam pe bărbații nebuni cu topoare, care săreau din ascunzători și făceau crime, exact ca în filmul *Shining* al lui Kubrick. Nu ar fi trebuit să mă uit la acest tip de filme.

Stăm la baza scării elicoidale atunci când Frida aprinde lumina într-o cameră pătrată, cu tavanul surprinzător de înalt. Conductele de apă și niște cabluri de curent vin din casă, prin tavan, și dispar în perete. Camera în care ne aflăm acum are patru uși. Frida deschide una dintre ele, aprinde un alt bec și face câțiva pași printr-un hol cu tavanul boltit.

— Aici a stat bărbatul zâmbitor. La dreapta se află toaleta și baia, camera este în stânga, șoptește ea și arată spre o ușă închisă.

Otto ne face un semn să nu ne mișcăm. Deschide cu atenție ușa de la toaletă. Pe podea este apă și oglinda de deasupra chiuvetei încă este un pic aburită. Acum se duce la cealaltă ușă, ținând un pistol în mâna dreaptă. Lovește ușa brusc și intră.

Pe pardoseală se află o saltea de spumă și o pilotă. Pe cearșaf este un notebook deschis, de la care pleacă un cablu ce duce la priza de lângă ușă. Pe jos sunt o mulțime de ambalaje de sandvișuri și pahare de plastic pentru cafea. Otto ridică laptopul și atinge tastatura. Ecranul se aprinde și apare un text derulant, de la stânga spre dreapta. Poți citi mesajul „The Birth of a New World”.

Sub saltea este un plic cu un pașaport, un permis de conducere și o grămadă de bancnote de 20 de euro. Otto deschide pașaportul.

— El este cel care m-a înjunghiat, spune Thomas.

— Atunci am avut dreptate, spune Frida categoric. Dar nu l-am mai văzut niciodată.

— Dar cum intră și iese din această cameră? murmură Otto.

Pune pașaportul înapoi în plic și îl bagă în buzunarul sacoului său. Apoi ia laptopul la subraț, iar arma nu se mai vede.

— Trebuie să fi folosit holul din garaj către subsol. Cred că vine aici numai nopțile, spune ea.

— Nu am înțeles de ce porți un pistol, spune Thomas încet când stăteam în hol și cădeam de acord să îi îndeplinim dorința Fridei, aceea de a nu spune nimic poliției elene despre persoana din subsol.

Fără îndoială ar fi implicată într-un scandal, ceea ce nu ar reprezenta un avantaj nici pentru mine.

— Eu, de fapt, sunt polițist, declară Otto.

— Da, dar nu ești în concediu? îl întreb.

Otto ezită preț de o secundă.

— Și muncesc.

— Este ceva ce nu ne-ai spus?

— Sunt implicat în anchetarea unui caz care este posibil să aibă legătură cu atacul terorist de la Hotel Danmark. Vă pot da detaliile mai importante, în linii mari, dar numai dacă promiteți că vă țineți gura.

Dăm toți trei din cap, iar Otto caută privirea Fridei.

— Da, da, murmură ea.

— Cu o zi înaintea atacului din Copenhaga, teroriștii au lovit în altă parte. Dar am reușit să ținem informația departe de mass-media. În jurul orei 12, directorul medical al laboratoarelor strict secrete de virusologie din Stege Bugt de pe insula Lindholm a anunțat că se simte foarte rău și, de aceea, dorea să meargă acasă și să se întindă în pat. La câteva minute după ora 12, a fost observat de un coleg pe micul feribot care desfășoară curse regulate pentru personal, între insulă și Kalvehave. Trei ore mai târziu, a fost văzut de un vecin care își vizita fiul în apartamentul acestuia din Bragesgade în Copenhaga și tocmai voia să pornească mașina pentru a se întoarce acasă, în provincie. În acel moment, cercetătorul vorbea cu un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare, cu o cicatrice distinctivă la colțul gurii.

— Bărbatul zâmbitor, îl întrerupe Frida.

Închide ușa pivniței în urma noastră și răsucește cheia în broască.

— Da, ar putea fi același bărbat pe care l-ai văzut aici, în casă. Ulterior a fost identificat drept acel grec care a închiriat iahtul *Seaesta* de la danezul bogat din Rungsted. Cu toate acestea, nu face parte dintre persoanele care au fost la bord o lungă perioadă de timp, iar acum a fost găsit mort.

Taxiul nostru ne așteaptă la bordură și ne urcăm în el.

— Kolonaki, spun eu și mă întorc cu fața la Otto, care continuă:

— În seara zilei în care directorul medical a raportat că se simte rău, laboratorul de virusologie din Lindholm a intrat în stare de alertă – cod roșu. Un recipient care conținea o tulpină de virus viabil de pestă porcină a dispărut din unul dintre dulapurile securizate care, conform producătorului, pot rezista unei explozii nucleare. După aceea a

fost alertat serviciul de urgență. Toți angajații care fuseseră la muncă în timpul zilei au primit vizite neanunțate de la agenții PET și au fost duși într-o locație secretă pentru interogatoriu. În curând a fost clar că, cel mai probabil, autorul a fost directorul de cercetare. Problema era că dispăruse. Familia lui credea că a plecat în Insulele Feroe, pentru că exista o suspiciune de gripă aviară în rândul păsărilor din familia Alcidae, din ținutul Torshavn, dar nu fusese văzut acolo. Suspiciunea împotriva lui a fost motivată în cursul serii, când am putut scoate la iveală informații despre trecutul său. De tânăr a fost implicat în activități teroriste, împreună cu RAF din Germania, iar apoi s-a alăturat altor grupuri de persoane care mai târziu au fost cunoscute în Danemarca drept banda Blekingegade. Imediat înaintea înscrierii la universitate, la 23 de ani și-a schimbat numele și a reușit, astfel, să șteargă această parte a trecutului său, altfel nu ar fi putut deține funcția care i-a fost încredințată în cadrul laboratorului de virusologie. În cursul nopții am căutat alte persoane cu care a lucrat în anii 1970, dar urmele erau reci. Cu toții spuneau că nu au mai luat legătura cu el din tinerețe. Două zile mai târziu, i-am găsit cadavrul în Portul din Copenhaga. Fusese adus de apă în apropierea plajei Mica Sirenă, pe stâncile de la țărm, făcând furori printre turiști. Se înecase și nu existau semne de violență. Dacă recipientul cu virusul porcin nu ar fi dispărut, am fi clasificat cazul drept accident sau sinucidere.

— Ce s-ar întâmpla dacă virusul ar ajunge în aer liber? întreb eu.

— Scenariul de coșmar ar fi ca virusul să se răspândească în țările cu producție bazată pe carnea de porc. Rezultatul ar fi un colaps al industriei porcine la nivel mondial. Numai în Danemarca pierderile din exporturi s-ar ridica la mai mult de 30 de miliarde de coroane anual. Este

ciudat faptul că, până acum, nimeni nu și-a asumat răspunderea pentru furt.

— Pericolul pe care l-ar presupune asta ar costa o grămadă de bani?

— Desigur. De asemenea, este posibil ca în spatele furtului să se afle un grup terorist musulman, care vrea să distrugă industria porcină. Oricum, situația este ca o bombă cu ceas care numără descrescător în economia globală.

∵

Este ora 23.00 fix când parchez mașina în strada Bizaniou și sun la ușa Katharinei. Scuterul ei este pe trotuar. Privirea îmi cade pe două cearșafuri albe pe o sârmă de rufe, care flutură în cerul senin de vară și eu alunec înăuntru pe această mișcare. Dar nu pot păstra pentru mult timp sentimentul de liniște după care tânjesc. Mă cuprinde gândul dacă ar trebui să cer ajutor de acasă, dar ideea mă lovește în cap, ca o bâtă de baseball. Asta ar fi ca și cum as admite că nu am stofa de ambasador. Sun din nou la ușă. Un scuter trece zgomotos pe strada îngustă. În spatele șoferului stă o fată al cărei păr lung, blond, flutură ca un steag în urma lor. În cele din urmă, clanța scârțâie și sar peste trepte, direct în brațele deschise ale Katharinei. Tocmai a ieșit din baie, iar părul îi este încă ud. Îi sorb picăturile de apă de pe față și de pe umeri, ca o albină însetată de nectar și în aceeași clipă prosopul cade de pe ea, face un pas înapoi și rămâne goală pe hol, în fața mea. Nu mă voi sătura niciodată să îi privesc corpul. Este aproape divină, mai frumoasă decât orice altă persoană pe care am văzut-o vreodată. Mă ia de mână și mergem în sufrageria ei mică și caldă. Pe doi pereți se află rafturi pline cu cărți și prin perdeaua fluturândă intuiesc un balcon care dă spre curte. Și ușa dormitorului este încadrată de cărți și mi se pare că aceasta este poarta către tărâmul minunat, în care este creată viața. Ea se întoarce și începe să-mi descheie cămașa. Mi-o dă jos, apoi îmi desface cureaua și

îmi trage în jos pantalonii și lenjeria intimă. Eu le dau jos. Întotdeauna am fost un pic timid atunci când vine vorba de propria mea nuditate, dar nu și în prezența Katharinei. Nu este absolut nimic la mine pe care nu i l-aș arăta, iar ea nu poate face nimic care să mă facă să cred lucruri mai puțin bune despre ea sau să simt mai puțin pentru ea. Ea este tot ceea ce mi-am dorit. Acum se sprijină pe masa din lemn masiv de stejar, își schimbă direcția, trece de poartă mergând cu spatele și se lasă pe pat, legănând picioarele peste margine.

Acum a trecut o oră sau poate patru, nu știu, dar Katharina stă deasupra mea și îmi șoptește în urechea dreaptă:

— Te iubesc.

— Ce ai spus? îi răspund șoptind.

— Te iubesc, a repetat ea mai tare, în urechea stângă de data asta. Îmi sună mobilul: Nu pleci nicăieri.

Ne sărutăm. Cum poate cineva să miroasă atât de bine ca ea?

— Te iubesc, spun eu tare. Stă întinsă, strâns aproape de spatele meu și respiră calm și regulat. Mi se închid ochii și, brusc, Kassandra iese din camera băieților și pășește rapid peste podeaua din piatră. O rafală de vânt suflă prin fereastra bucătăriei și dispare pe ușa balconului, iar părul ei lung rămâne suspendat în aer, în timp ce își întoarce capul, mă vede și îmi zâmbește, se duce la bucătărie, ușa de la scările din bucătărie se deschide și se închide din nou. O aud râzând în curte, vreau să mă ridic din pat și să o privesc, dar acum o altă ușă se trântește, încă una și apoi ultima, și în jurul meu se face liniște, în afară de respirația ușoară a Katharinei.

— Fă-l să tacă, murmură ea prin vălul somnului.

Mă ridic, ascult vocea de la telefon și mă grăbesc să mă îmbrac.

— Era poliția greacă. Au informații noi despre chestiunea cu iahtul și m-au rugat să mă duc

imediat la secția de poliție.

— Este ora trei. Trebuie să fie important.

Stând în pragul ușii, mă întorc. Stă în pat și îmi trimite o bezea.

— Vreau să fiu întotdeauna cu tine, îi spun eu.

Se ghemuiește sub pilotă.

Mă grăbesc să cobor scările și rămân, pentru o clipă, gâfâind, în strada întunecată. Luna este plină pe sfert și strălucește ca o broșă pe cerul negru, senin. Mă scotocesc în buzunarele pantalonilor după cheia mașinii, deschid, intru în mașină și pornesc motorul. În același moment am simțit un obiect dur la gât.

— Condu! șoptește o voce.

14.

Un om care își cunoaște foarte bine semnalele corpului său va observa, involuntar, orice este în neregulă. Întrebarea este dacă știi instinctiv când se apropie moartea. În retrospectivă, supraviețuitorii povestesc de multe ori faptul că, înainte de a intra pentru scurt timp în moarte clinică, avuseseră brusc cheful de a face curățenie în sertarele biroului și de a sorta diferite documente, pentru a le arunca, sau că persoana în cauză, în zilele sau orele înainte de momentul în care inima încetează să mai bată, indiferent de motiv, se comportă excepțional de amabil și de grijuliu. Îmi cunosc trupul și știu exact cum reacționează – la zahăr, pâine albă, paste, smântână, coniac, lipsa de somn, zborul în timpul furtunii, filme violente despre criminali în serie sau filme despre copii și femei care sunt bătuți sau abuzați. Dar sentimentul care mă străbate în această clipă nu îl recunosc. Este ca și cum craniul mi s-ar fi micșorat, pentru că, poate, creierul, la panică, produce conexiuni și contexte încă necunoscute, caută soluții, planuri de scăpare, în timp ce îmi cere mai mult oxigen decât pot pompa în plămâni. Trupul îmi este o bucată izolată de carne și oase, care își urmează vechile instincte și trece la modele care să îmi asigure supraviețuirea. Pe de altă parte, sufletul îmi este separat și plutește chiar deasupra capului meu, sub plafonul mașinii, de unde observă pistolul, palma, brațul, luna, sacoul, pantalonii, cu liniștea unui bunic care își fumează trabucul. Nu cred că îl cunosc pe bărbatul de pe bancheta din spate, care îmi apasă pistolul la gât, dar nici nu am răbdare să aștept, așa cum își imaginează el. Îmi este complet indiferent. Oricum, nu va trage, doar mă amenință. Idiotul nu știe că, în joacă, pot ajunge cu ușurință în creierul lui. La fel de ușor cum, în același moment, mă pot

urca pe capota mașinii și pe trotuar, pot sări printre oameni și le pot invada mintea, pot auzi ce vorbesc și ce gândesc, în timp ce mașina trece pe lângă ei, cu încetinitorul, de un milion de ori mai lent decât trece sufletul meu de la o persoană la alta. Și, în același timp, eu sunt chiar aici, în mașină, în creierul meu care funcționează insuficient, pe un amestec de carne și oase și pot vedea în oglindă umbra de pe bancheta din spate și aud o voce care șoptește:

— La dreapta.

Simt o durere profundă, pulsândă, care radiază din palme. Oare acestea sunt reminiscențele crucificării și morții lui Iisus și un semn inconfundabil pentru moartea mea iminentă? Oare totul s-a întors cu susul în jos și, totuși, mi-a tras un glonț în gât, așa cum au făcut mulți alții înaintea lui? Milioane de oameni au murit împușcați în gât, asta se presupune a fi uman. Stau pe marginea unei gropi comune și urmăresc ultimele spasme convulsive ale corpului, mâinile mele strâng volanul, mușchii din brațe sunt tensionați, iar acum spune din nou:

— La dreapta. Și apoi: La stânga.

Dintr-odată mă gândesc la Katharina, că ar putea fi însărcinată și că s-a întâmplat atunci când ovulele ei și sperma mea s-au întâlnit pentru prima dată. Acum încep să râd în interiorul meu și îmi imaginez clipa în care ea și cu mine am devenit *un* organism. În exterior, mâinile îmi tremură și strâng volanul.

Fac ce mi se spune. Treptat, am virat de atâtea ori, încât nu am nicio idee unde suntem acum. Mă întreb dacă nu cumva sunt victima unei răpiri de către niște persoane care, poate, vor cere o răscumpărare de la minister, nu ar fi prima dată. Sunt bine-cunoscute fotografiile diplomaților, jurnaliștilor, inginerilor, medicilor sau personalului de intervenție în caz de urgență, slăbiți și distruși, după ani întregi de captivitate în pădurile tropicale

din America de Sud. Dar este mai probabilă presupunerea că teroriștii greci, furioși pe Danemarca, doresc să dea un exemplu, îmi șoptește o voce interioară, rațională, au mai ucis și înainte diverși diplomați americani.

Văd mașina prin ochii tinerei femei care stă la colțul străzii. O privește cum alunecă în tăcere și virează la stânga, la chioșc. Tocmai a venit de la muncă, fusese acasă, se împrospătase și acum ieșise să își cumpere un pachet de țigări Assos și șase beri marca Mythos, pe care voia să i le dea lui Nicholas, care în seara asta o va ține de mână, deja știe, a putut simți conturul celor două inele în plicul pe care el îl ascunsese în fundul dulapului din bucătărie. Acum, fața mi se întoarce mecanic și o văd la colțul străzii și, în același timp, văd în oglinda retrovizoare umbra care se lasă pe spate pe banchetă, se reazemă de tetieră și spune:

— La dreapta.

Dau semnal și constat că, odată ce banda s-a eliberat, tânăra femeie traversează strada și intră în chioșc, iar acum pierd contactul vizual cu ea. Lăsăm casele în urmă și strada urcă, intrând într-o zonă împădurită. Mă gândesc la Thomas și la Otto și încerc să calculez câte zile au trecut de când am stat pe Acropolă și am transpirat, dar creierul mă lasă din nou.

— Oprește!

Acum se întâmplă asta sau nu se întâmplă. Inima bate să-mi iasă din piept și simt cum fluxul sanguin îmi dilată venele de la tâmplă. Am mers mult timp, iar acum el poate fi sigur că nu ne-a urmărit nimeni. Ajungem într-un loc complet pustiu și își poate duce treaba la sfârșit, fără niciun risc. Intru în parcare. El îmi apasă din nou pistolul în gât, iar eu închid ochii și mă încordez cu tot corpul. Acum mă gândesc la glonțul care, în clipa următoare, va sări cu o forță explozivă din cartușul lui umplut cu praf și își va croi drum prin

complexitatea dumnezeiască a creierului meu. Și nu pot face nimic pentru a împiedica asta.

— Dă-mi telefonul. Haide, repede, spune vocea într-o engleză cu accent evident grecesc.

Mi-o spune de două ori înainte să reacționez. Scot telefonul din buzunarul pantalonilor și i-l întind peste umăr. Se aude un clic tare, metalic, când își armează pistolul. În același moment, toată tensiunea din mușchii gâtului dispare, iar pulsul revine, treptat, la normal. Organismul mi se adaptează la apropierea morții. Pleacă, vino, lasă-mă să văd ce este acolo, dacă este ceva acolo. Cred că este ceva acolo. De fapt, Kassandra trebuie să mă aștepte, poate că este și tatăl meu acolo. Acum, el împinge țeava dură, rece din oțel în ceafa mea și s-a mutat în cealaltă parte, de parcă ar încerca să o îngroape în craniul meu. Haide, apasă și lasă-mă să plec de aici, înapoi, acasă, nu știu unde.

— Uită de Pierre Montgomery. Nu îl mai căuta, nu mai vorbi despre el. Altfel, te omor.

Sângele îmi dă năvală în urechi, sufletul mi se ascunde în organism și mă cufund mai adânc în scaun.

— Înțelegi ce spun, domnule Bernstein?

— Trebuie să uit de Montgomery.

Vocea îmi este răgușită și slabă.

— De cine?

— De nimeni.

— Oprește motorul, trage frâna de mână și dă-mi cheia. Fac ce îmi spune. Coboară și mergi de-a lungul străzii în jos, fără să te uiți în urmă. Dacă te întorci, te omor. Dă-te jos acum!

Încep să merg. În spatele meu, ușa mașinii se deschide. În clipa următoare, glonțul mă va lovi în spate. Probabil că se simte ca și cum te-ai tăia cu un cuțit, o durere ascuțită, tremurândă, atenuată treptat de sângele care lubrifiază terminațiile nervoase distruse. Dacă glonțul m-ar atinge numai pe dinafară, atunci trebuie să fiu în stare să mai merg un pic, până când mă va doborî și își va face

treaba. Pot suporta o pierdere de sânge de mai mult de doi litri, fără a avea nevoie de un tratament medical urgent, dar, dacă îmi va atinge inima, voi cădea și îmi voi pierde cunoștința în câteva secunde. Poate că ar trebui să-i văd fața înainte ca el, ca un asasin profesionist ce este, să-mi tragă glonțul final între ochi. Pun un picior în fața celuilalt și cu cât fac mai mulți pași fără să se întâmple ceva, cu atât mai mult crește sămânța mică a speranței care a fost semănată în mine. Dintr-odată, ușa mașinii se trântește și motorul pornește. Acum știu ce se va întâmpla. Vrea să treacă încet pe lângă mine și să mă împuște prin geamul lateral al mașinii. Forța împușcăturii mă va arunca în tufișuri, unde voi rămâne întins, unde pot putrezi și voi fi mâncat de animalele de pradă, poate înainte ca cineva să se împiedice, într-o zi, de rămășițele mele. Acum mașina accelerează. Dar sunetul frumos al motorului turbo diesel, cu cei 240 de cai putere ai săi, devine din ce în ce mai estompat și acum îmi este clar că mașina coboară muntele. Mă opresc și rămân locului, fără să mă mișc. Schimbă treptele de viteză complet și zgomotul motorului devine din ce în ce mai slab, acum nici nu se mai aude. Mă întorc. În josul dealului, stopurile roșii strălucesc ca ochii animalelor prădătoare în întuneric. Privesc luminile slabe și mă întorc în parcare, spatele meu este ud de transpirație. Mașina se poate întoarce la fel de repede cum a dispărut, trebuie să mă îndepărtez de stradă și să mă ascund în pădure. Merg de-a lungul unei poteci printre copaci, lent, pentru a nu mă împiedica în crengile și bolovanii care se materializează în lumina palidă a semilunii, apoi fac un pas greșit și mă lovesc la genunchi, rămân întins pe pământ și aștept puțin. Simt cum oboseala se strecoară în creierul meu și trebuie să mă supun coborârii conștiinței la un nivel inferior. Încă mai percep pământul pădurii pe obraz și încă aud un vânt care vuiește în depărtare înainte să îmi

dau seama, în momentul în care am căzut cu capul în peisajul întunecat, că este respirația mea. Ca o adevărată veveriță, m-am urcat pe cel mai înalt și mai frumos trunchi de copac și mă ascund în spatele crengilor împreunate din vârful pinului. Sunetul unui motor de mașină îmi ajunge la urechi. Ascult concentrat, nicio îndoială, o mașină vine de jos, din oraș și urcă pe drumul de munte. Deci a fost doar o amânare, acum se întoarce și își duce treaba la bun sfârșit. Pot vedea farurile albe, acum mașina trece pe lângă parcare și dispare în întuneric. Sar cu capul înainte în mare, mă întorc pe spate și mă las legănat ușor în apa caldă, privind peisajul minunat, când soarele străpunge linia orizontului și, în aceeași clipă, moleculele de apă elimină orice nuanță de roșu și sunt pulverizate liber deasupra mării și a cerului.

∵

Deasupra mea plutește un cer albastru tulbure, între coroanele verzi, balansate ale copacilor. Mâna mi se duce la buzunarul sacoului, unde la un moment dat găsisem chiar și o sticlă cu apă, dar nu mai este acolo. Mâna este acum în drum spre buzunarul de la piept, desface nasturii și scoate MP3-Playerul. În afară de muzică, el mai conține și două din cele trei emisiuni radio pe care Kassandra le-ar fi putut produce pentru trilogia ei, pe care le numise „Dragostea, Speranța și Credința”. Bomba teroriștilor explodase în timpul ultimului program. Mă rostogolesc pe spate și îmi pun căștile, caut prima transmisiune și acum vocea Kassandrei îmi străbate tot corpul.

> Ai încercat vreodată să trăiești ca și cum azi ar fi ultima zi din viața ta? Cum ți-ai arăta dragostea față de cei pe care îi iubești, dacă ai ști că este pentru ultima dată când ești împreună cu ei? Soția ta? Copiii tăi? Prietenul tău cel mai bun? Fratele tău? Părinții tăi? Acum aș asculta o piesă muzicală. Este din Peer Gynt, Suita Nr. 1, Op. 46, se numește *Stare de spirit de*

dimineață. Stai jos și fă-te confortabil și încearcă apoi să îți imaginezi că ai aflat că vei muri într-o lună. Nu uitați că niciunul dintre noi nu știe când își va da ultima suflare. Oamenii mor tot timpul în această lume, atât tineri, cât și bătrâni, și mâine sau după mai multe decenii îți va veni și ție rândul. Cum ți-ar schimba această informație viața pe care o trăiești acum? La ce ți-ai folosi ultima ta lună? Ai gândi diferit, ți-ai stabili alte priorități față de ce faci acum? Acum să ascultăm melodia. Călătorie plăcută.

Am ceva ce trebuie să aranjez în prima zi din ultima mea lună. Începe cu sora mea, mai mare decât mine cu trei ani, care locuiește cu avocatul ei și cu cei trei copii, ca o familie amestecată, într-o vilă impunătoare din partea de nord a Copenhagăi. Am venit neanunțat, ceea ce o irită, dar o pune imediat pe una dintre fetele ei ucrainene au-pair să pregătească un ceai Ceylon puternic, ca pe vremuri, și o farfurie cu chifle cu lapte și nucșoară, pe care le mâncăm cu plăcere în timp ce vorbim despre mama noastră, care a înflorit după moartea tatălui meu și se bucură cât poate de viață. Are un partener nou și nu am mai auzit nimic de ea. Nu am vrut să continui tradiția paternă, dar nu am avut curajul să mă opun, așa că am devenit jurist, ca el. Dar l-am dezamăgit și asta era de așteptat. La vârsta mea, el avea în mod regulat procese la Curtea Supremă și era unul dintre cei mai capabili și mai respectați oameni din branșa sa. A reprezentat cele mai mari companii în procesele politice cheie și le-a câștigat pe toate, fără excepție. Dar a fost și un om sentimental, care tânjea după libertate fără responsabilități și obligații, putea fi numit drept hedonist. Iubea vinul roșu din ani buni de recoltă și simfoniile lui Bruckner. După orele de program, în anii ’90, mergea cu plăcere într-un local din Copenhaga, unde bea *slow beer* și fuma zeci de țigări, împreună cu Simon Spies, regele agențiilor de

turism, și cu cine mai avea chef să apară. Apoi uita de familie și de cina cu trei feluri de mâncare, care îl aștepta acasă, și se întorcea cu un taxi după ora 12, mânca sandvișuri cu salam în bucătărie și dormea în camera de oaspeți. Conștiința lui încerca să țină pasul cu corpul, se ridica din pat cu punctualitate, se spăla și se bărbierea, își mângâia obrajii cu after shave, își dădea părul cu gel și își conducea BMW-ul până la Curtea Supremă, își trăgea roba pe el și își câștiga procesele. Dar se închisese într-o lume rece și cinică, condusă de bani și de prestigiu. O lume care îl distrugea în fiecare zi, până când s-a stins și a dispărut în fum, așa cum ceața se ridică spre cer într-o zi senină și însorită de primăvară. În urma lui a rămas o grămadă de bani, pe care îi pusese deoparte pentru familia lui. De la el am moștenit capacitatea de a strânge din dinți și de a trece prin viață, fără a insista să îmi exprim dorințele cele mai intime, care nu au nimic de-a face cu cariera mea. El mi-a demonstrat că cele mai multe dintre visuri sunt intangibile și că poți căuta și găsi satisfacție în propria suferință și în suferința celorlalți. Acum, mama mea are un nou partener, care trăiește visul de libertate al tatălui meu, și face asta ca un artist. Împreună, cei doi fac o călătorie fără sfârșit prin lume și risipesc moștenirea. Când ajung la ușă, îi doresc surorii mele toate cele bune, ea mă privește intrigată și îmi răspunde la fel, apoi ne întindem mâna unul altuia. Dar noi, de obicei, nu ne îmbrățișam? Acum mă duc la mama mea, nu departe de acolo. Locuiește la parterul unui imobil nou. Apartamentul are o terasă și intrare privată la terenul de golf, dar după cum se vede, nu este acasă, iar vecina care are grijă de apartament și care udă plantele spune că ea și „artistul” au plecat într-o călătorie spontană, pentru patru săptămâni, în Brazilia. „El este chiar cunoscut, mi se confesează vecina, și gătește pentru ea tot timpul anului, acolo”, continuă, arătând spre un grătar

negru. Mă așez la masa din bucătărie și îi scriu: „Dragă mamă, mulțumesc pentru lucrurile frumoase pe care le-am experimentat împreună. Acum merg mai departe. Poate că ne vom vedea într-o altă lume, diferită de aceasta. Cu dragoste, fiul tău, Carl”. Deci, totul este clar.

Conduc până în oraș, schimb în treaptă inferioară de viteză și accelerez din nou, când privirea îmi cade pe Ministerul Afacerilor Externe. Acolo nu este nimeni cu care aș putea vorbi despre această chestiune. Dată fiind această cutie înghesuită, gri, cu multe orificii de control, zicala care circulă prin lume, „Moartea unui om, pâinea altuia” este pe deplin adevărată. La aeroport am lăsat mașina în cea mai scumpă parcare, mă duc sus și fac check-in-ul pentru următorul zbor spre Santorini. Am convenit cu gemenii să mă aștepte în aeroportul de acolo. Apoi trebuie să așteptăm o oră un alt zbor, care o are pe Katharina la bord, iar acum mergem toți patru la Perissa, unde am închiriat două camere duble cu vedere la mare. Aici ne vom petrece o lună împreună. Vom face baie, vom mânca salată grecească și ne vom muta de la soare la umbră. Vom fi împreună și vom discuta despre ce se întâmplă cu noi, de fapt, și între noi vor domni liniștea și pacea. Katharina și cu mine ne iubim cu ușa de la balcon deschisă și putem auzi cum valurile scaldă plaja și pe gemeni cum se joacă pe mal cu frisbee. După două săptămâni am primit o vizită de la Otto și Thomas. Stau pentru câteva zile, închiriem o motocicletă și ne plimbăm în jurul insulei. Apoi bem Retsina și ne scăldăm goi în întuneric, mai bem Retsina și discutăm despre zilele în care eram tineri și călătoream la Santorini cu Interrail, am băut Retsina și am condus mopeduri. Acum nu mai este altceva de spus, decât că ne vom întâlni de cealaltă parte, dincolo de moarte, cu excepția cazului în care nu există o cealaltă parte, dar asta vom afla în timp util. Și apoi Otto și Thomas pleacă din nou, și

figurile lor din spatele lunetei taxiului îmi apar mereu în minte în zilele următoare, pentru că este o imagine perfectă cu amândoi, și am petrecut împreună cele mai bune zile de la copilăria noastră, iar ei râd și fac cu mâna, pentru că suntem atât de iubitori și de atenți unii cu alții. Exact asta am făcut. Așa este. Katharina și cu mine privim toate apusurile și răsăriturile care mi-au rămas și, în ultima seară, stăm întinși în pat, unul lângă altul, iar când voi muri ea mă va ține strâns în brațe și mă va săruta pe frunte în momentul în care inima se va opri.

Bine ai revenit din călătorie. Sper că ai avut niște experiențe pozitive pe marea infinită de posibilități. Dacă uneori ți se face frică și simți că teama te domină, poate îți va fi de ajutor să îți amintești că sensul vieții se află, pur și simplu, în experiențele de tipuri diferite, pe care le ai în călătoria ta, de la naștere până la moarte. Nu trebuie să îți fie frică de moarte, ci trebuie să trăiești ca și cum ai fi în pericol de moarte, pentru că ești. Ne-am născut cu toții și toți trebuie să murim. Și tu trebuie să mori, dragă ascultătorule, și ar trebui să te bucuri, pentru că asta te face să ai voința interioară de a profita din plin de viața ta și de a te bucura de momentele pline de iubire care ți se oferă. Fiecare viață în parte afectează toată viața de pe Pământ și nimeni nu trăiește în zadar. Dar trebuie să înțelegi că viața nu depinde de tine. Merge mai departe, indiferent dacă ești viu sau mort, exact așa cum se întâmplă de milioane de ani. Și dacă ești îngrijorat că nu ai lăsat destule în urma ta, pentru ca posteritatea să te laude, atunci gândește-te – cele mai importante urme sunt cele pe care le lași în oamenii cu care împărtășești dragostea. Prin ei, dragostea ta va fi transmisă celor cu care ei împărtășesc iubirea și, astfel, dragostea ta se răspândește peste tot în lume. Trăsătura specială a iubirii este nemurirea. Acea dragoste care se manifestă o dată în lume nu poate dispărea niciodată. Acestea fiind zise, aș dori să vă mulțumesc pentru că

ați ascultat prima ediție a programului meu. Ne reauzim în paisprezece zile.

Pe lângă amintirea a ceea ce s-a întâmplat deja și nu mai poate fi schimbat, Acum este singurul din lume de care pot fi sigur. În acest Acum trăiesc și mintea mea este suficient de puternică pentru ca organismul meu să coboare acest munte și să o găsească pe Katharina.

Mă sprijin de un pom și mă ridic în picioare, găsesc un ciot de copac pe care mă pot așeza. Mâna îmi este unsă cu rășină, dinții mi se lipesc de fălci, genunchiul mă doare. Îmi scutur hainele de pământ și de frunze și plec. Corpurile adormite ale greierilor atârnă ca fructele în sticlă de ramurile pinilor. Alte insecte s-au amuzat pe seama mea și mi-au lăsat o umflătură pe braț. Încerc să ignor zgârieturile și accelerez pasul, pulsul îmi crește, primesc oxigenul de care am nevoie, acum merg și mai repede, aproape că alerg, mă sprijin de copaci, ca să nu cad, sar de pe o piatră pe alta și gândurile nu pot ține pasul, se transformă în urma mea în fulgi de cenușă, care se aștern ușor pe pământ și dintr-odată mă trezesc pe un drum asfaltat care duce în sus, paralel cu strada pe care o alesese răpitorul meu. Aici pot alerga mai tare și o și fac, până când am nevoie să îmi trag puțin sufletul. Dar nu este bine să stau, pur și simplu, pe marginea drumului și iau o gură de aer, undeva unde toată lumea mă poate vedea. În stânga este un cimitir. Sar zidul îngust, iar acum mă aflu într-o lume a sarcofagelor de marmură albă, care strălucesc în lumina dimineții, de buchete cu flori colorate din plastic așezate în vaze, fotografii înrămate ale oamenilor morți în cutii din sticlă, candele care împrăștie o lumină pâlpâitoare, galbenă, și zeci de pisici. Între timp am reușit să respir normal, sar zidul înapoi și cobor în continuare, trec pe lângă o stație de autobuz și acum mă apropii de primele case, un semafor, un palmier, dale pătrate din

beton, trotuare, civilizație. De aici începe Atena. Intru într-un chioșc, spre disperarea proprietarului, care lasă o cutie cu roșii să cadă pe podeaua din piatră, și îl întreb într-o limbă care seamănă, oarecum, cu limba greacă, dacă pot folosi telefonul. Katharina răspunde imediat, de parcă ar fi așteptat apelul meu, îi întind rapid receptorul bărbatului, pentru a-i da adresa. I-am dat o bancnotă de 50 de euro, dar el nu vrea să o ia, îmi dă un scaun și aduce cafea. Lichidul fierbinte, dulce, îmi înmoaie mucoasa bucală, după care urmează setea. Se pare că știe asta foarte bine, pentru că îmi întinde o sticlă de apă din frigider, pe care am golit-o dintr-o suflare. Nu mă mișc până când Katharina nu apare în pragul ușii. Îi strâng mâna grecului și mă așez în spatele scuterului ei. Știu foarte bine că încurc lucrurile acum, când trebuie să povestesc ce s-a întâmplat. Spun că am fost răpit, dar am reușit să îl păcălesc și am fugit, dar bărbatul la care mă refer era cel care m-a urmărit acum mult timp în urmă și m-a atacat pe stradă. Aș vrea să îi spun că l-am doborât ca pe un șobolan și că mă simt bine cu asta. Mă văd nevoit să mă apăr împotriva criminalilor și teroriștilor, dar pe scuter nu putem vorbi unul cu celălalt. Mă uit în jos, la uniforma mea, îmi așez centura cu muniție și țin strâns mitraliera. În noaptea asta m-am apărat și am supraviețuit. Singurul lucru la care m-am gândit ai fost tu, Katharina. Asta vreau să îi spun când vom opri și ea va răspunde că nu am împușcat pe nimeni și apoi mă va lua în brațe. Luminile trec în fugă pe stradă și simt cum ochii îmi alunecă pe ele, simt soarele deja puternic pe fața mea și căldura în valuri care curge pe spatele Katharinei. Două bătăi ale inimii, foarte puțin diferite între ele.

În dimineața asta creierul nu-mi funcționează. Probabil că sunt deshidratat. Stăm pe bordura din piața Kolonaki.

— A fost același bărbat, spun cu o voce care nu este a mea.

— Ce bărbat?

— Cel care m-a urmărit și m-a atacat pe stradă și care m-a dus astă-noapte pe munte. Umbra cu arma din oglinda retrovizoare, aceeași siluetă, același accent.

— Trebuie să anunți poliția de îndată ce îți revii. Am întârziat, spune ea scuzându-se și mă sărută. Vrei să urc cu tine?

— Nu, nu, murmur eu clătinând din cap, chiar dacă singurul lucru pe care mi-l doresc este să stau întins în pat și să o țin în brațe.

— Voi suna în cursul zilei.

Îi fac cu mâna. Mă ia amețeala când ajung la ușa din hol. Le fac cu mâna și bărbaților tăcuți, care își beau cafeaua în cafeneaua de pe trotuar, aud cum scuterul accelerează și, când ajung la scară, îmi dau seama brusc că voi cădea chiar acum și că mă voi prăbuși pe pardoseală, deja simt marmura rece pe obraz, dar nu se întâmplă asta. Urc scările, rămân nemișcat și îmi observ mâna dreaptă care apucă balustrada și mă uit în jurul meu, pentru a vedea de unde vin sunetele ciudate. Undeva pe casa scării, ceva zgârie peretele. Încep să alerg pe scări, departe de cei care doresc să-mi facă rău sau către cei care doresc să-mi facă rău, nu știu unde sunt și cine sunt, cu toate acestea, Pierre Montgomery vrea să-mi facă rău și nu știu de ce. Zbor de la un etaj la altul, în depărtare deja pot vedea ușa apartamentului meu, caut neîndemânatic prin buzunar, găsesc cheia și o bag în broască, apoi aud hârșâitul în spatele meu și rămân țintuit locului. Mă întorc încet și pe scări o văd pe soția lui Montgomery, pe scara care duce la mansardă.

— Frida, Frida, bolborosesc.

— Nu am îndrăznit să sun atât de devreme, spune ea încet.

— De fapt, am crezut că te-ai mutat deja.

— Nu vreau să fiu o povară.

— Ești întotdeauna bine-venită la mine, Frida. Pulsul mi-a încetinit. Haide înăuntru. Ai luat deja micul dejun?

Clatină negativ din cap.

O iau de braț. În apartament este liniște. Două pahare cu resturi de bere și șase sticle goale de bere de pe masa de lângă canapea demonstrează prezența vieții. Îl aud pe Otto sforăind în camera de oaspeți. Frida se duce lângă el și rămâne acolo. Thomas iese din baie și începe să facă pâine prăjită și cafea.

— Tu n-ai dormit deloc?

I-am făcut semn cu capul că nu.

— Vreo veste?

— Interpretări greșite, spun eu succint, nu mai sunt în stare de mai mult.

Mănânc două felii de pâine prăjită cu gem de lime și ghimbir și beau un pahar de suc de mango, închid ușa în urma mea și mă cufund în patul meu, moliciunea mă înconjoară și gândurile dispar, în cele din urmă dispar. Stau întins pe spate și văd, prin luminator, în copacul de deasupra, o veveriță care rămâne blocată, avem contact vizual, veverița și cu mine, și apoi stă pe umărul meu, în timp ce merg printre copaci, spre marginea pădurii. Pe cealaltă parte se întinde un lan galben de porumb, unduit de vânt, atât cât vezi cu ochii.

Vocea lui Otto pătrunde prin perete, ajungându-mi la urechi. Tocmai îi povestește Fridei despre agentul CIA, Leroy Anderson, care susține că soțul ei a fost implicat în planificarea acțiunilor teroriste.

— Nu vreau să afirm că eu îl cunosc cu adevărat pe Pierre și nu știu de ce lăsa oamenii să locuiască în subsolul nostru, dar terorist, asta nu cred.

În camera de alături scârțâie patul.

— Ești frumoasă, spune Otto.

— Hmm.

— Dar trebuie să recunosc că Pierre…

— Chiar trebuie să-i menționezi numele tot timpul?

— Ah, oprește-te.

— Mai sărută-mă o dată.

— Pe de altă parte, devenea ursuz și acru atunci când vorbea despre dezvoltarea din Danemarca. În 2001, politicienii civili au stabilit un proces orientat spre obiective, pentru a pune în mișcare dezintegrarea societății prospere, pentru a cărei înființare Danemarca democratică a avut nevoie de mai mult de o sută de ani. Ceea ce mulți au numit „cea mai bună societate din lume” și care a stârnit invidia națiunilor din întreaga lume.

— Vrei să spui individualismul în detrimentul societății, privatizarea instituțiilor publice, spitale private pentru cei bogați și pentru cei cu asigurări bune, mai mulți săraci, mai mulți oameni fără adăpost, imigranți și refugiați care trăiesc ca proscriși într-o societate paralelă, bolnavi mintal, care trebuie să facă față singuri, mai multă supraveghere și control, egocentrism, iar ceilalți pot muri pe stradă, dar mie, mie ce-mi iese?

— Exact. A avut de curând un astfel de discurs, dar bineînțeles că era beat. Spunea că aceleași tendințe prevalează, treptat, în cele mai multe țări și că drumul de întoarcere devine din ce în ce mai lung. Danemarca și multe alte democrații au fost lăsate să sângereze atât de mult, încât pare puțin probabil să poată fi recuperat ce s-a pierdut. Lumea, așa cum o cunoaștem, este pe moarte, spunea el, și poate că ar trebui să i se dea lovitura decisivă, astfel încât ceva nou și sănătos, o lume dreaptă și solidară, să se poată dezvolta din ruine.

— Nu te-ai aștepta să auzi așa ceva din gura unui diplomat de top. Credeam că are oroare de extremism.

— Era sătul până în gât, mai mult decât de obicei.

— Copiii și bețivii se presupune că spun adevărul.

— Ce fel de adevăr? Despre un om care a avut o copilărie teribilă și care și-a anesteziat teama cu alcool? Despre un diplomat de carieră direct, căruia i se face milă de un om fără adăpost și îl lasă să locuiască în subsolul său? Despre un ambasador care își bate soția și își umilește personalul? Despre un bărbat cu multe secrete? Despre Pierre pot fi spuse nenumărate povești, dar cine știe ce este adevărat și ce ficțiune? Singurul lucru de care sunt foarte sigură este că Pierre înglobează, practic, doi oameni: unul care se controlează și funcționează bine, iar cealaltă este imprevizibilă. Acesta este motivul pentru care nu mai pot fi cu el.

Acum este liniște înăuntru, iar eu mă aflu la marginea pădurii și privesc lanul de porumb. Merg prin porumbul cu miros dulceag și acum îmi întorc fața spre cer și plonjez prin spațiu, aterizând pe câmpia verde din valea viselor de pe planetele fertile, care orbitează în jurul stelei Maia a Pleiadelor. Acesta este căminul meu din Univers.

15.

Nu îmi pot explica sau înțelege propria reacție. Aș putea să povestesc numai ce s-a întâmplat astă-noapte, dar cu cât trece timpul, cu atât mi se pare mai irelevant. Corpul mi s-a refăcut după somn, o baie, după apă și mâncare, a mai rămas numai o senzație dureroasă la extremități și un sentiment persistent de absență a realității. Otto se ridică de pe canapea și vine spre mine, tocmai a primit niște informații de la o sursă din CIA. Aceștia nu cunosc niciun Leroy Anderson.

— Dar asta era de așteptat și nu înseamnă neapărat că americanul a mințit cu privire la legătura lui cu CIA, spune el.

— Nu vii la Atena? Nu sunt împăcat deloc cu ideea că ești atât de departe, spune Thomas la telefon. Se sprijină de masa din bucătărie, cu o ceașcă de cafea în mâna stângă. Atunci voi rezerva imediat un bilet de avion. Te sun să îți dau detalii. Mi-e dor de tine. Și eu te iubesc.

— Cum se simte? întreabă Otto.

— Bine. Deși nu este tocmai plăcut, desigur, că nu poate ieși afară. Dar soția ta are foarte multă grijă de ea.

Otto aruncă o privire în direcția Fridei. Aceasta este prinsă în lectura unui ziar, stând într-un șezlong pe balconul dinspre stradă. Thomas se ocupă deja de rezervarea biletului.

— Puteți fi fericiți, mâine o veți cunoaște pe Iris – viitoarea mea soție. Este în regulă că am invitat-o? Treptat, apartamentul diplomatului se aglomerează. Bineînțeles, ea va dormi cu mine.

Da, este de la sine înțeles, mă gândesc. Să invităm pe toată lumea.

— Cari, este OK? repetă el.

— Bineînțeles, am spus și imediat Thomas a apăsat butonul „Enter”, și plata a fost făcută.

Am decis să îl contactez pe Donald, indiferent de consecințe. Știu foarte bine că aceasta este o înfrângere, o umilire de proporții imense, dar nu mai pot trece cu vederea situația mea. Sunt obligat, pur și simplu, să informez sistemul despre faptul că ambasadorul declarat bolnav, Pierre Montgomery, a părăsit clinica de dezintoxicare de pe insula Santorini și, aparent, este implicat într-o formă sau alta de criminalitate, în cel mai rău caz în planificarea acțiunilor teroriste. Superiorul meu direct se află la minister, dar este mai înțelept să mă îndrept spre Donald. Îl apelez pe telefonul mobil.

— Sunt cu familia în vacanță, dar în lumea noastră nu există așa ceva. Dă-i drumul – ce pot face pentru tine, Bernstein? Aud îngrijorare în vocea ta?

I-am spus tot ce știu despre Pierre Montgomery, iar Donald a răspuns automat, cu un râs gălăgios. Asta înseamnă, cu siguranță, să gestionezi neînțelegerile, spune el.

— Nu ai probleme cu auzul, nu? Îl cunosc pe Pierre de mai bine de 20 de ani și, desigur, are un temperament coleric, dar așa sunt și eu, și ar trebui să răspunzi prompt, cu garanție guvernamentală, dacă te joci cu șeful, Bernstein. În branșa noastră, asta este un must-have, ai uitat? Este adevărat, nu toată lumea se împacă cu genul lui Pierre. El impune cerințe ridicate atât asupra celor din mediul lui, cât și asupra sa, și cei care nu corespund cerințelor vor fi biciuiți. Și da, are o problemă cu alcoolul, dar toți avem micile noastre slăbiciuni, o slăbiciune discretă, un viciu secret, pe care vrem să îl ascundem cu orice preț în fața celorlalți? Dar asta este cu totul altceva decât să îl acuzi de activități criminale și implicare în activități teroriste, Bernstein, cu totul altceva. Chiar nu știu cum te-ai putut gândi la așa ceva, în contextul în care se află cariera ta. Riști să rămâi la minister ca un ratat și să fii tras pe dreapta, fără

nicio garanție pentru viitor. Mă gândesc că este un risc mare să mă prăbușesc odată cu tine, atunci când se va întâmpla – și se va întâmpla, bineînțeles, pentru că nu ai fost în stare să menții nava pe cursul cel bun.

Exact aceasta este reacția de care m-am temut. Riscul unui scandal în care Donald ar putea intra, într-un fel sau altul, îl sperie mult mai mult decât ce face Pierre Montgomery în timpul concediului său medical.

— Dacă povestea transpiră în mass-media, asta nu ar fi doar un prejudiciu ireparabil pentru cariera mea, ar cădea și pe tine. În cele din urmă, ar distruge încrederea publicului în serviciul diplomatic. Asta trebuie să înțeleg? Îmi scapă.

— Nu-mi place tonul, Carl Bernstein. Ar fi trebuit să știi că facem amândoi parte dintr-un sistem complex, global, care funcționează pe baza legilor scrise și nescrise și ori ești cu sistemul, ori împotriva lui. Ar mai trebui să știi că nu există o cale de mijloc strălucită. Serviciul de Externe nu este o asociație daneză de muieri, niciun club de dezbateri, unde să facem compromisuri cu care să putem fi cu toții fericiți. Este totul sau nimic. Nu ai de ales în această chestiune. Trebuie să îți faci treaba și să uiți de ciudatul ăsta de Pierre Montgomery și de toate faptele lui. De aceea, îți garantez că voi apela la niște oameni care îl pot reduce la tăcere, pentru a nu mai provoca și alte neplăceri.

— Știi unde se află acum? îl întreb.

O rafală bruscă de vânt ridică praful și, timp de o secundă, am închis ochii, i-am redeschis și am observat din nou un bărbat îmbrăcat în negru, pe una dintre băncile de beton din piața Kolonaki. Poate că este numai imaginația mea, dar mi se pare că se holbează în continuare la balconul în care mă aflu. Nu l-am mai văzut înainte.

— Nu, pentru Dumnezeu, nu știu, dar intenționez să aflu. Deja pot vedea deznodământul

poveștii, Bernstein: se termină cu un post neînsemnat în est, unde poate bea liniștit până moare. N-ar trebui să dureze mai mult de câțiva ani. Apoi ajunge sub pământ și, din respect pentru familie, va beneficia de câteva rânduri comemorative în ziare.

— Așa, deci, mă aud spunând.

— Da, exact, deci treaba este rezolvată. Dar am auzit că, în afară de problema cu Montgomery, îți faci treaba foarte bine, Bernstein. Nu ai vrea să recuperezi și ultimele treizeci de procente de pe drum? Nu vrei să devii ambasador după ce termini treaba în Atena?

— Normal că da. Dar vreau să fiu sigur că Pierre va fi oprit din ceea ce face. Poți garanta asta?

În receptor nu se aude nimic. Nici măcar nu-i pot auzi imaginația. În cele din urmă, îi aud din nou vocea. Sună fragmentat și îmi invadează creierul, care se mobilizează involuntar împotriva abuzului verbal.

— Nu mă repet niciodată. Dacă vrei să eviți apelul din Copenhaga, pe care nu ți-ai dori să îl primești, a venit timpul să închizi ochii și urechile cu privire la idiotul de Montgomery și să mă lași să mă ocup de această afacere jenantă. Pentru a trata această chestiune, mă voi folosi de toată experiența și de tot prestigiul meu, și mă voi asigura, discret și profesional, că toate vor fi luate în considerare. Sper că asta te va mulțumi și pe tine, Bernstein?

— Da, desigur, am bolborosit eu.

Nu mai am cuvinte cu care să îl pot convinge de altceva. Cădem de acord să ne auzim din nou la telefon în câteva zile. Închide înainte să-mi pot lua rămas-bun. Am pus mâna pe clanță, mă răzgândesc și mă întorc. Omul îmbrăcat în negru a dispărut.

Kassandra spunea mereu că diplomația aplicată în Ministerul Afacerilor Externe și logica acceptată de tradiții reprezintă o formă veche de energie,

care nu este în armonie cu lumea de astăzi. Serviciul de Externe ar fi fost un colos adormit în ansamblul tradițiilor, pe care noii gânditori le aplatizează, fără judecată. Ea nu înțelegea ce era atât de atractiv în a fi ambasador. Era vorba despre salariu? Prestigiu? Efectul reputației? Nu aveam nicio idee ce să-i răspund, pentru că nu mă gândisem niciodată serios care era motivul pentru care ar fi trebuit să lupt până la ultima picătură de sânge.

∵

Pare dificil de explicat diferitelor autorități polițienești și agenții de informații din ce motiv Alexandros locuise cu Kassandra și cu mine în Copenhaga. Nu pot explica unde a dispărut după ce a plecat de la noi, unde stătuse de atunci și cu ce își ocupase timpul, din ce cauză el, fără a se da de gol, apăruse la înmormântarea Kassandrei, nici ce făcuse după aceea. I-am spus Katharinei toată povestea.

— Ai încercat să găsești familia lui Alexandros din Atena? mă întreabă după ce termin povestirea și scap de greutatea care mă apăsa.

Dau negativ din cap, deranjat de propria neglijență. Era singurul pas logic și mie nici nu-mi trecuse prin cap.

— Ai o mulțime de lucruri de făcut, Carl. Se strecoară sub brațul meu și mă sărută pe obraz. Eu îi prind buzele. Acum scoate computerul și începe să tasteze. Am o adresă. Strada se numește Anaxandron și se află lângă stația de metrou Aghios Ioannis. Știu zona. Mi-am cumpărat scuterul din Melandias, o stradă de lângă Anaxandron. Vrei să mergem acolo mâine-dimineață, înainte să încep programul de lucru? Telefonul îi sună și ea se grăbește să răspundă.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Voi face asta. În aceleași condiții? Mă bucur. Salutările mele sincere și să știți că vă sunt foarte recunoscătoare. Mulțumesc, la revedere. Rămâne

cu telefonul în mână, în timp ce un zâmbet îi luminează fața, apoi începe să danseze prin cameră. Era secretarul personal al lui Konstantin, spune că fostul rege și soția sa s-ar fi răzgândit. Ar vrea să îmi dea un interviu.

— Felicitări, am murmurat, încercând să nu mă gândesc că, poate, mă voi reîntâlni cu Alexandros.

— Nu am nicio idee ce i-a făcut să se răzgândească. Sunt pe deplin conștienți de faptul că îi voi întreba și despre subiecte sensibile. Ce s-a întâmplat în culise la lovitura militară de stat din 1967, cum Konstantin, fără a avea un loc de muncă, i-a putut oferi familiei sale, timp de 30 de ani, o viață într-o casă imensă din Londra. Oficial, făcuse rost de bani când Curtea Europeană pentru Drepturile Omului i-a acordat 80 de milioane de coroane drept despăgubire pentru proprietățile pe care le-a pierdut în timpul Revoluției, când el și Anne-Marie au fugit din țară. Oare a fost finanțat de prietenii monarhiști din cercurile de armatori, în speranța unor recompense ulterioare, dacă grecii ar fi optat pentru reintroducerea monarhiei și Konstantin ar fi revenit la tron? Sau mama lui Anne-Marie, regina Ingrid de Danemarca, a fost cea care și-a ajutat fiica și familia prin alianță, în toți acești ani, din propriul buzunar? Poate cu sprijinul suplimentar al familiei regale britanice. Konstantin este nașul prințului William, numărul doi la tronul britanic, după prințul Charles. Sau poate explicația este că familia regală reușise să strângă o avere atât de mare în Grecia, încât a putut trăi din ea pe parcursul acestor ani.

— Dacă poți să scoți la iveală toate aceste adevăruri, vorbim despre un bestseller inevitabil.

— Secretarul personal mă va contacta din nou, pentru a-mi da sugestii pentru interviu. Konstantin propune să ne întâlnim de patru ori, timp de trei ore. Două sesiuni în care vor fi prezenți amândoi, o întâlnire numai cu Anne-Marie și o întâlnire

numai cu el. Nu este grozav? Dacă ai ști de câte ori am visat la asta.

— Eu am visat la tine, îi spun.

— La cineva ca mine?

— Nu, la tine.

— Fără să mă cunoști?

— Te cunosc dintotdeauna.

— Vorbești prostii.

— Știi foarte bine că este adevărat.

— Ce?

— Că ne cunoaștem dintotdeauna.

Se așază lângă mine pe canapea.

— Este pentru prima dată când sunt cu un bărbat și nu visez, în același timp, să fiu în altă parte cu un alt bărbat.

— Nu au fost drăguți cu tine?

— M-au adorat și ar fi vrut să se căsătorească cu mine, dar știam că asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Cuvintele îmi mângâie fața. Ai iubit-o pe Kassandra? mă întreabă din senin.

— Da. Vorbeam despre toate și ne sprijineam și ne ajutam cât puteam de bine.

— Cât de mult mă iubești? îmi șoptește.

— Totul din mine iubește tot la tine.

— Este ceva ce trebuie să îți spun. Vocea îi tremură, iar ochii îi sunt umezi. Te-am așteptat toată viața mea, iar acum ești aici, în sfârșit. Și acum cred că vom avea un copil împreună.

Mergem mult timp, în lumina galbenă a dimineții, de-a lungul șoselei late Vouliagmenis, până când virează brusc la stânga, în Melandias. Pe colț, spre cerul încețoșat se ridică un schelet din oțel, se pare că cineva a renunțat, cu mult timp în urmă, să mai construiască ceva acolo. Anaxandron este prima stradă la dreapta și oprim în fața numărului 8, un bloc din beton, cu două etaje. Soneria se aude ca o bucată de carton între spițele unei biciclete, iar dincolo de ușa maro, fără o etichetă cu numele, nu se aude nimic. Îmi scot inelul lui Alexandros de pe deget și îl las să

alunece în buzunar, apoi apăs din nou butonul soneriei și aud o voce îndepărtată de copil, acum vine la ușă, care se întredeschide.

— Mă numesc Carl, vin din Copenhaga.

— Ce s-a întâmplat? întreabă o voce de femeie, în greacă.

Katharina traduce.

— Alexandros este un bun prieten de-al meu. A locuit cu mine, atunci când a fost câțiva ani în Copenhaga. Tu ești Maria, soția lui?

— Da.

— Am vorbit la telefon, îți amintești? Ai sunat la Copenhaga pentru a vorbi cu Alexandros.

Ușa se deschide. În prag stă o femeie tânără cu părul blond, drept, și cu ochii albaștri. Nu prea arată ca o grecoaică.

— Îți recunosc vocea, spune într-o engleză stricată. Intră în liniște.

O urmăm printr-un gang îngust, care se termină într-o bucătărie albă. Deschide ușa de la sufragerie, arătând spre canapea. Ne așezăm. Se întoarce cu trei cești aburinde de cafea, pe o tavă.

— Lucia! strigă dintr-odată și imediat apare în fugă o copie în miniatură a ei, la fel de blondă, care rămâne în mijlocul camerei. Se uită la Katharina, apoi la mine, cu ochii negri, plini de viață ai lui Alexandros.

— Tu trebuie să fii Lucia, câți ani ai? spune Katharina, zâmbindu-i fetiței.

Lucia spune ceva în greacă, iar Katharina traduce: „Am opt ani și pot citi mai bine decât mama mea, pentru că ea s-a născut în altă țară, așa că este obișnuită să vorbească o altă limbă”.

— De unde vii? întreb și mă uit la Maria.

— Din Danemarca spune ea, acum într-o daneză vocală din Arhus, cu un zâmbet larg. L-am cunoscut pe Alexandros în timpul unei vacanțe pe insula Kos. Era paznic într-o discotecă.

— Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Îi era teamă că le vei povesti autorităților despre mine. Nimeni nu știe exact unde sunt, nici măcar părinții mei. Ei nu îl plac pe Alexandros, așa că am decis să nu-i mai văd niciodată.

— Cred că sunt obligat să le spun că voi, tu și Lucia, locuiți aici, în Atena și că sunteți bine.

— Acum îmi este indiferent.

— Ce vrei să spui?

— Cei mai mulți trebuie să moară. Câțiva dintre noi trebuie să continuăm.

— Asta spunea și Alexandros pe vremuri, în Copenhaga.

— Atunci era prea devreme, dar acum este serios. În fiecare zi apar noi semne. Acțiuni teroriste, catastrofe naturale, din ce în ce mai mulți oameni care trăiesc în frică și haos. Alexandros spune că salvarea este un liant care să țină totul laolaltă. Și în curând, când se va întâmpla asta, Pământul va fi distrus.

— Unde este?

— A plecat pe insulă, pentru a găsi un loc potrivit unde să poată ateriza navele spațiale comandate de Ashtar și de unde să ne poată lua. Ar trebui să veniți și voi cu noi.

— A spus el asta?

Ea dădu aprobator din cap.

— Alexandros mi-a spus că, într-o zi, vei trece pe aici cu siguranță, și te-a descris pentru ca eu să te pot recunoaște.

— Pe ce insulă a plecat?

— Santorini. Au construit acolo un centru pentru ei.

— Pentru ei?

— Pentru toți cei care îl vor urma și care cred că el este acela la care au sperat. Acum suntem zeci de mii. Eu nu am fost acolo, dar știu că vin pacienți din toată lumea, pentru a fi vindecați de el. Pe cei mai mulți dintre ei îi poate însănătoși.

— Lucrează tot ca meșteșugar?

— Nu, nu mai are timp pentru asta. A avut un ultim proiect imobiliar în Danemarca, pe care trebuia să-l termine, o vilă mare cu piscină. Ne-a adus lemn dulce-sărat, pentru că de aici nu poți cumpăra așa ceva. Lucia și cu mine suntem totul pentru el. Suntem baza sigură, de încredere de care are nevoie. Dar nu prea ne mai vedem de când s-a întors din Danemarca. Este foarte ocupat cu pregătirile pentru marea călătorie. În lume există mai multe milioane de oameni care vor să vină cu noi, atunci când vor sosi navele spațiale.

— Și acum el este pe Santorini?

— Este pe drum spre insulă. Se uită la ceas. Pacienții stau la rând pentru a fi tratați de el.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Acum trei ore. Azi de dimineață trebuia să plece cu feribotul din Pireu.

— Îmi poți da adresa centrului său?

— Nu o știu. Dar de ce vrei atât de mult să vorbești cu el?

— Acum lucrez în Atena și mi-am adus aminte de el. Ne-am înțeles bine în Copenhaga.

— Au fost niște momente dificile în acea perioadă. Plecase în Danemarca și se gândise ca Lucia și cu mine să stăm, în această perioadă, la părinții lui. Eu nu am vrut, dar am fost obligată. Alternativă mea era să mă întorc în Danemarca. Când, în sfârșit, a venit acasă, era furios și nu a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat. Mi-a zis numai că a fost un fiasco și că îi dezamăgise pe toți cei care crezuseră în el. Îmi amintesc că a spus că fiecare casă de nebuni respectabilă găzduia cel puțin două persoane care se credeau Iisus cel reînviat și nu mai putea face diferența între aceștia și propria lui persoană. Dar la un moment dat și-a amintit ceva ce îi spusese prietena ta, Kassandra, ceva pe care el îl respinsese mai întâi cu mânie. Ea spusese că Iisus a revenit pe Pământ în mai mulți oameni și că el ar fi doar unul dintre ei. Acum acceptă asta și gândul i-a alinat durerea, acceptă că

soarta Pământului nu depinde numai de lucrarea sa, ci și de lucrările a sute, poate mii de Iisuși reînviați, care știu cu toții, instinctiv, că trebuie să umble dintr-un loc în altul și să facă bine celorlalți.

— Cum se numește centrul de pe Santorini?

— Nu poți merge acolo. Nimeni nu se poate duce acolo fără programare. Oamenii așteaptă săptămâni întregi pentru a obține o programare.

— Nici nu vom face asta, întrebam din pură curiozitate.

— Vila Maria, spune ea sfioasă.

Îmi golesc ceașca și savurez lichidul rece, amar, întrebându-mă dacă ar trebui să-i dau inelul, dar l-am lăsat în buzunar. Katharina mă privește, la fel și Maria. Există atât de multe lucruri în lume pe care nu le pot ghici. Maria ne conduce până la ușă.

— Trebuie să vă transmit salutări din partea lui Alexandros și să vă spun că ar trebui să vă pregătiți pentru plecare. De dimineață a spus că nu mai este mult timp. Fitilul arde și nu mai poate fi stins, va cuprinde tot Pământul și va aprinde tot ce este inflamabil.

∵

Pe partea de jos a monitorului scria „Breaking News”. Nu reușesc să aud mesajul, pentru că vine publicitatea și Otto îmi raportează că oamenii săi au reușit să reconstituie ultimele ore din viața directorului medical al laboratorului.

— Doi martori care nu au nicio treabă unul cu altul l-au văzut pe scaunul pasagerului dintr-un Renault Scenic de culoarea platinei. Într-un caz, mașina a fost observată după-amiaza târziu în Portul Copenhaga, la două sute de metri de Mica Sirenă. Mai mult, unul din cei doi martori își poate aminti numărul de înmatriculare în mare măsură, așa că identificarea proprietarului a fost simplă, o doamnă în vârstă de 83 de ani, care locuiește într-o casă impunătoare din Stockholmsgade, Copenhaga. Unul dintre oamenii mei a căutat-o și s-a dovedit că aceasta a închiriat cea mai mare

parte din casa ei, o cameră cu bucătărie și baie. Face acest lucru de cincizeci de ani, de când a moștenit casa de la părinții ei. Spune că, de fapt, i-a împrumutat mașina „grecului”, așa cum îl numește pe chiriașul în cauză. De fapt, el ar fi un geniu în științe, spune bătrâna, și studiază matematica și fizica la Universitatea din Copenhaga. Oamenii mei i-au cerut politicos permisiunea de a vedea camera, dar, desigur, era complet curată, nici măcar o amprentă digitală. Din fericire, femeia era foarte atentă și a putut face o descriere precisă a grecului. Portretul robot a fost trimis la aeroporturile, porturile și la punctele de trecere a frontierei din toată Europa.

— Încă o legătură grecească, spune Thomas.

Capul meu aprobă singur, nu îmi pot smulge privirea de la televizor. Vocea reporterului anunță cele mai noi știri despre bombele teroriste din această dimineață, din Paris și Londra. Toate dovezile indică o legătură între atacuri, deoarece ambele au avut loc în jurul orei 07.50, ora locală și au fost orchestrate în puncte de reper din cele două orașe. Două grupuri teroriste diferite revendică acțiunile. Autoritățile credeau că niciuna din acestea nu mai există de ani de zile.

— Nu pot să cred că Turnul Eiffel și Turnul Londrei nu mai sunt, spune Thomas, în timp ce pe ecran defilează fotografii ale Parisului și Londrei. Am aceeași senzație pe care am avut-o atunci când turnurile gemene din New York au fost distruse. Rațional înțeleg ce s-a întâmplat, dar conexiunea cu realitatea, așa cum reiese din capul meu, nu este disponibilă. Acum, în mod evident, nu mai este vorba despre oamenii de afaceri în spatele cărora se află, ci de inima societății înseși. Ce s-a întâmplat cu lumea? De ce renasc tocmai acum toate fostele organizații teroriste?

— Pentru că au ceva pentru care lupta, spune Otto sec.

— Ce? strigă Thomas.

— Poate libertatea, dreptul la diversitate. Intre grupări există, în mod clar, un schimb de know-how și coordonare, dar cum fac asta, nu știu. În mod confidențial, pot spune doar că acest lucru este o surpriză pentru toate serviciile de informații din Europa.

— Pentru că stau cu mâinile în sân și așteaptă o prezentare a teroriștilor? întreabă Thomas.

— Nu suntem pasivi, în niciun caz, dar suntem puși la zid și trebuie să înțelegem că teroriștii sunt cu un pas înainte. Ceea ce vă spun acum este confidențial. Dacă cetățenii din Europa ar ști cât de neputincioși suntem, în realitate, să împiedicăm crearea unui haos total, haosul total ar izbucni imediat. Habar nu avem ce ar trebui să facem, manualele nu ne mai ajută și ne agățăm de soldați și arme, adică exact ce vor teroriștii. Scopul lor este exact haosul, revoltele și panica, iar toate astea vor duce, mai devreme sau mai târziu, la războaie civile, apelându-se la forța armată pentru a îndrepta armele împotriva propriului popor.

Thomas sare ca ars de pe canapea.

— Nu se poate să fi ajuns atât de departe încât să nu mai existe cale de întoarcere! strigă el.

— Dar există o cale. Numai că teroriștii sunt singurii care o pot alege. Noi, ceilalți, trebuie să așteptăm și să vedem ce decid. După atacurile recente, asta este realitatea.

Aduc trei beri din frigider și mă hotărăsc să le povestesc despre Alexandros. Vor primi versiunea scurtă. Thomas și Otto ascultă fără să mă întrerupă. Acum ei stau și așteaptă continuarea, dar nu mai este nimic de spus. Arunc o privire la ceas. În aceste minute, feribotul ajunge pe Santorini. Îl are pe Alexandros la bord. Dacă cineva l-ar aștepta în port și l-ar conduce la „Vila Maria”?

— Mie îmi pare că acest individ Iisus este destul de dus cu pluta, spune Otto obosit.

Simt cum în corpul meu se materializează o furie bruscă, ce se târăște prin trahee și îmi umple

gura cu cuvinte de care trebuie să scap. Îmi pare rău de aceste reacții automate de idei și gânduri, care nu pot fi explicate prin folosirea cuvintelor și conceptelor unei conștiințe limitate. „Chiar nu știu dacă Alexandros este un nebun, dar chiar trebuie să respingi automat tot ceea ce reprezintă?” aș fi vrut să-i strig lui Otto. De asemenea, știu foarte bine că reacția lui este un semn de îngrijorare foarte umană sau chiar teamă în fața necunoscutului, care reprezintă mult mai mult de 99 de procente din diversitatea Universului. Foarte puțini doresc să se confrunte cu necunoscutul, ceilalți preferă să se bazeze pe o cârjă ridicolă, cum ar fi necesitatea incontestabilă a verificării științifice, indiferent dacă aceasta este posibilă sau nu din punct de vedere practic. Acum nu îmi mai pot stăpâni cuvintele.

— Nu pot dovedi că există mai multe dimensiuni decât cele pe care le cunoaștem astăzi, dar asta nu înseamnă că nu există mai mult de trei. Nu pot dovedi că există viață și pe alte planete, dar asta nu înseamnă că nu există. Nu pot dovedi că, odată, a trăit un bărbat pe nume Iisus Hristos sau că El se va renaște în vremurile noastre, dar știu că un grec pe nume Alexandros are atât de multă forță în sine, așa cum eu nu am mai văzut până acum, și că oameni pe moarte călătoresc de departe pentru a ajunge la el și sunt vindecați de el, exact așa cum se susține că Iisus vindeca bolnavii. Puteți da din cap cât vreți, dar nu aveți cum să omiteți faptul că știința, chiar și luată în ansamblu, nu știe, de fapt nimic, cu toate acestea invocă dreptul de a condamna oameni care fac cunoscute niște idei ale căror contexte nu au fost identificate până acum.

— Nu mă interesează clonele lui Iisus, intervine Thomas. Au existat o mulțime în cursul anilor și li s-a pus un diagnostic psihiatric comun, după care au fost tratați medical, apoi Iisus a dispărut din ei. Asta îmi spune că este vorba despre o boală a creierului.

Nu-mi doresc decât să îmi pun creierul în mișcare, să caute din nou și din nou argumentele pentru faptul că atacurile teroriste din Copenhaga și din alte capitale fac parte dintr-un plan universal, pentru a deschide larg porțile pentru *Ultima judecată.* Otto se ridică și deschide ușa dinspre stradă. Zgomotul traficului, în amestec cu țârâitul greierilor, cu ciripitul păsărilor și vocile umane vibrante care vin din cafenelele din piață, intră în apartament, cu o briză mult așteptată de aer proaspăt și ne mângâie pe toți cei care suntem pe balcon, unde stăm unul lângă altul și privim păsările negre care se rotesc pe deasupra pomilor, pe fundalul norilor cumulus suprapuși.

16.

Cobor în fugă scările, până în stradă, am nevoie de mișcare, simt nevoia să fiu singur. Merg timp de zece minute într-o direcție, zece minute în alta, apoi mă așez la o masă, în umbră, în prima cafenea care mi-a ieșit în cale, comand o cola cu lămâie și gheață și, prin ochelarii mei negri de soare, îi observ pe oamenii din jurul meu și mă gândesc la Santorini, unde, pentru moment, pare să se întâmple totul. Trebuie să ajung acolo cât se poate de repede și să vorbesc cu Alexandros. Aș putea folosi această ocazie și pentru a face o vizită la clinica de dezintoxicare pentru alcoolici, pentru a clarifica dacă Pierre Montgomery a fost vreodată acolo și pentru a mă întâlni și cu gemenii, împreună cu Katharina, dacă vrea. Îi trimit un SMS și o întreb dacă ar vrea să meargă cu mine în weekend la Santorini. Dacă și-ar lua mâine liber pentru ziua de vineri și luni la prânz ar putea fi la birou, am putea sta acolo trei nopți. I-ar plăcea, vine răspunsul ei. Știe un hotel bun pe insulă și va rezerva camere pentru toți. Apoi îl sun pe Robert, care răspunde imediat la mobil și dă pe speaker. Le spun despre planurile mele. Le place ideea.

— În prezent, vorbim destul de mult despre mama, spune Albert.

— Asta este bine.

— Pare o nebunie dacă îți spun că alergăm cu ea pe plajă?

— Bineînțeles că nu, știi asta.

— Putem alerga o oră unul lângă altul, fără a spune ceva, și când avem nevoie de o pauză, ne așezăm pe mal, cu picioarele în apă, și ne lăsăm gândurile să plutească în vânt și cu sunetul mării și cu oamenii din jurul nostru. Facem asta chiar în acest moment. Imediat ne vom ridica în picioare și vom continua să alergăm, spune Robert.

— Astăzi am urmărit o umbră care plutea într-un loc deasupra nisipului, unde alergam noi, și când ne-am așezat, a rămas deasupra noastră. Dar când ai sunat tu, a dispărut, zice și Albert.

— Faceți foarte bine, băieți. Faceți mișcare și lăsați să se întâmple ce trebuie să se întâmple. Este o etapă de tranziție și totul se întâmplă într-un ritm normal. Un astfel de lucru nu se poate forța. Poate este umbra Kassandrei, care se materializează în conștiința voastră. Cu puterea interioară a imaginației voastre, totul este posibil. Șuieratul vântului de pe plaja din Santorini se simte din telefonul meu. Ne așteptați mâine la aeroport?

Închidem telefonul. Nu le-am putut spune nimic despre Katharina. Mai stau jos pentru o vreme și le simt vocile rezonând în corpul meu. Am zdrobit ultimul cub de gheață, ronțăindu-l, și în același moment am descoperit, de cealaltă parte a străzii, pe trotuar, doi bărbați care discutau gesticulând. Nu încape nicio îndoială, unul este Pierre Montgomery, celălalt, Donald. Primul meu gând a fost că Donald a reușit să dea de urma lui Pierre și că îl însoțește acum undeva unde poate fi interogat și neutralizat. Următorul gând a fost că Donald nu s-ar ocupa niciodată personal de o astfel de sarcină, de asta îi are pe oamenii lui și pentru asta îi folosește. Dar atunci de ce sunt împreună în Atena? Mă ridic și îi urmăresc de la o distanță de câteva sute de metri. Cei doi o iau la dreapta în Parcul Național și se plimbă de-a lungul unei alei înguste, care șerpuiește prin parcul îngrijit, de la o bancă umbrită la alta, fără a fi atenți la ce îi înconjoară. Acum intră în grădina zoologică a parcului, cu rațe, capre, păuni și alte animale domestice, așezându-se la o masă din cafenea. Bea fiecare câte o halbă de bere, în timp ce eu stau aici, la marginea grădinii și mi se face din ce în ce mai sete. În cele din urmă se îndreaptă spre ieșire. Pe Amalias Avenue cheamă fiecare câte un taxi, după care dispar amândoi în aceeași direcție. Mai rămân

câteva secunde pe trotuar înainte să mă hotărăsc. Apoi merg timp de zece minute într-o direcție și încă zece minute în altă direcție, intru pe ușa din hol și mă gândesc că nu este interzis să te întâlnești cu cineva în parc și să discuți, și că este treaba lui Pierre Montgomery dacă își petrece concediul medical într-o clinică de dezintoxicare din Santorini sau dacă dorește să hoinărească prin Atena.

— Ce au făcut? întreabă Thomas.

— Au discutat mult. În plus, au băut o bere.

— Interesantă terapie de dezalcoolizare, exclamă Otto. Mi-ar plăcea să am o discuție cu Pierre Montgomery.

Formează un număr pe telefonul mobil și iese pe balcon. Vorbește cu poliția elenă și îi informează că Montgomery fost văzut în Parcul Național, și îi roagă să intensifice căutările. Acum stă în cameră, în fața noastră și bate din vârfurile degetelor.

— Dar acum de ce să nu avem o seară plăcută, în timp ce le așteptăm pe fete, și să nu vedem filmul de scurt metraj despre care am vorbit – cel de la ziua ta de naștere, Carl? spune Thomas.

El explică faptul că Iris va ateriza la miezul nopții, cu un zbor din Copenhaga, apoi va lua un taxi până în oraș. Frida și-a anunțat și ea participarea, după ce își va vizita o prietenă. Adaug și eu că, probabil, mai târziu voi trece pe la Katharina.

Acum sună la ușă mesagerul restaurantului de fast-food, cu friptură de pui și două sticle de vin roșu. Bag DVD-ul în DVD-Player și apăs butonul de derulare înainte până la partea în care este filmată ziua de naștere. Pe ecran se poate citi „Aniversarea de 12 ani a lui Carl”. Camera este îndreptată spre pantofii lucioși ai tatălui meu, este în camera de lucru, acolo este biroul din mahon cu sertarele închise, dintre care unul conține două agende negre, în fiecare fiind descrise minuțios conturile cu banii alocați pentru sora mea și pentru

mine, pentru cheltuielile care depășesc banii pentru îmbrăcăminte și banii de buzunar. Adică pentru călătorii, pentru achiziționarea de mopeduri, biciclete și altele asemenea. Scopul este ca cifrele din registre să fie introduse în calculul moștenirii pe care aveam să o primim amândoi, pentru ca niciunul din noi să nu fie dezavantajat. Pacea fie cu moștenirea. Cu toate acestea, nu s-a ales nimic de ea după ce mama l-a cunoscut pe artistul ei. Camera trece peste raftul de culoare închisă și filmează țigările care se află la locul lor stabilit. Cumpăra întotdeauna câte două pachete de Pall Mall odată, pentru a nu sta pe uscat, ceea ce se putea întâmpla, la o rată de patru pachete pe zi. Acum camera focalizează din nou pantofii, care încep să se miște. Trec pragul, merg pe covorul roșu din hol și tropăie pe parchetul lustruit din camera de zi. Acum camera se ridică și surprinde masa, în jurul căreia stau opt băieți mari. Aceștia erau colegii mei de clasă. Așa se făcea atunci, erau cu toții invitați, veneau toți și de ziua ta primeai cadou zece coroane. Acestea erau fie sub forma unei bancnote de zece coroane sau ca patruzeci de monede de câte 25 de øre, care erau înșirate pe un șnur, astfel că sărbătoritul, ca un fel de experiență suplimentară specială, avea plăcerea de a aduce monedele la bancă și acolo să le numere cu automatul de numărat monede. La acea vreme era fascinant și de neînțeles pentru noi cum fusese construit un astfel de aparat genial. Și stăteam acolo, unul, doi, trei, Thomas și Otto cu sărbătoritul fericit în mijloc și, ca și cum ar fi fost condusă de o dorință invizibilă, dincolo de spațiu și de timp, camera focalizează pe Otto, care este pe cale să se ghiftuiască cu o chiflă de lapte cu nucșoară și, în același timp, îmi spune ceva. Își trece mâna stângă pe deasupra mesei, în direcția platoului cu sandvișuri și reacționează la ceea ce Thomas îi spune băiatului din partea cealaltă. Cel care stă acolo este Bo. Acum tatăl meu rotește

camera complet și dă zoom pe fiecare față, astfel încât să ne putem recunoaște colegii de clasă și pentru a ne aminti poreclele lor: Teddy, Linse, Artig și Pups. Ni-i putem aminti imediat din acest film, chiar și fără sunet, dacă ne imaginăm pălăvrăgeala celor opt voci subțiri de copii, care vorbesc unii cu alții, chiar și sunetul linguriţelor lovite de ceștile din porțelan, pline cu cacao caldă cu frișcă, sunt încă prezente, un amalgam de amintiri de sunete de la ziua mea de naștere. Și apoi vine marele moment, când mama mea, cu un șorț de un albastru-deschis, cu părul prins în coc, vine cu tortul, și acum, exact ca atunci, numărăm cele douăsprezece lumânări aprinse în care trebuie să suflu. Dar mai întâi trebuie să cântăm „Mulți ani trăiască”, gurile formează cuvintele și, în corpul meu, este evocat sentimentul de jenă de atunci. Acum camera face zoom pe fața mea și eu clipesc, cu ochi strălucitori de copil, direct în obiectiv. Nu mă pot recunoaște în băiatul cu obrajii strălucitori și cu dinții pătrați, zimțați din față, dar îl pot simți, este undeva în interiorul meu, ca un nucleu din care m-am dezvoltat și care îmi alimentează pulsul inimii, de 70 de ori pe minut, de 100.000 de ori pe zi.

Acum tatăl meu spune, cu siguranță, că ar trebui să facem cu mâna, pentru că toți cei opt băieți își flutură mâinile cu entuziasm spre cameră, în timp ce el se depărtează cu spatele – pe lângă figura zâmbitoare a mamei și pe spatele doamnei Nielsen, vecina de vizavi care ajută la curățenie și la cumpărături – se retrage din camera de zi și ajunge la pantofii negri, care acum calcă pe covorul de pe coridor și ajung în camera de lucru. Se așază la birou și întoarce camera, acum vrea să se filmeze pe sine însuși, dar nu se pot vedea decât bărbia cu adâncituri adânci și partea de sus a cămășii, pe piept. Acum mai întoarce puțin camera, cu câțiva centimetri, și pe ecran apare cea mai mare parte a feței sale. Obrajii lui rotunzi strălucesc, un zâmbet

cald scoate la iveală un dinte de aur în maxilarul superior. Încerc să îi surprind privirea, dar el se uită în altă parte. Observ că ceilalți se uită la mine. Tatăl meu continuă să privească în camera de filmat. Se concentrează pe un punct un pic mai în stânga mea. Mă întorc și urmăresc direcția privirii. Se putea trage o linie dreaptă de la ochii lui la fotografia înrămată a Kassandrei și a gemenilor, de pe birou. Pe buzele lui se poate citi „Adio” și filmul se termină.

— A fost ciudat să-l văd din nou, spun eu după un timp de tăcere. Dintr-odată, mi s-a făcut dor de el.

— Mă gândesc la toate prostiile pe care le-am făcut împreună, spune Thomas. Când nu eram în peșteră, spionam una dintre familiile de pe stradă, mergeam la furat de mere sau să rupem florile; sau băgăm cuie lungi de optsprezece centimetri în copacii inaccesibili și astfel îi biruiam, sau ne urcam în vârful castanului vecinilor tăi și aruncam cu castane în mașini; sau spărgeam felinarele de pe stradă cu castane și, din când în când, câte o fereastră; și aruncam unul în altul cu mingi de tenis.

— Thomas, nu ai fost tu cel care și-a rupt odată un deget într-un joc cu mingea, când ai prins una din cele mai puternice aruncări ale mele?

— A fost una dintre cele mai puternice aruncări ale lui Otto. Trebuie să fi fost în vara de după sărbătorirea zilei de naștere. Purtam ghips și nu puteam înota, stăteam întins, cu un caiet cu Mickey Mouse și mă uitam la fete. În acel moment făceau toate topless și purtau numai pantaloni foarte scurți. Vă puteți imagina de ce stăteam pe burtă mai tot timpul.

— Erai atât de precoce? l-am întrebat și mi-am amintit că aceasta trebuie să fi fost vara în care am descoperit firele incipiente de păr de pe corpul meu. Eram în mașină în drum spre plaja din partea de sus a coastei de nord și stăteam acolo, moțăind

în căldură și privind pe fereastră, în timp ce degetele mele găsiseră câteva fire de păr creț, negre, la subrațul stâng. Le-am smuls rapid și seara, sub pătură, am căutat altele. Astfel, am mai găsit și alte fire de păr similare.

— Treaba asta se întâmpla rapid în acei ani și, înainte să-ți dai seama, stăteai acolo și te frecai și îți pipăiai micul penis, până când simțeai fiori în tot corpul. Și apoi, într-o zi minunată, mai ieșea ceva din el. Era foarte, foarte misterios, spuse Otto.

— Și foarte, foarte frumos, completă Thomas.

— Dar a fost numai începutul sfârșitului vieții de tânăr liber. De atunci înainte, totul a fost despre fete. De aceea alergam după ele să le atingem, să le sărutăm, să bem ceai cu ele, să vorbim despre ele, să avem fantezii cu ele. Fetele au făcut totul mult mai complicat. Poate că, în realitate, faptul că fetele au intrat în viețile noastre a făcut ca prietenia dintre noi să se dizolve treptat și, prin urmare, am stat ca niște păduchi în blană, spun eu.

— Da, pentru că nu am vrut să renunțăm la ele.

— Tu ai fost primul, Otto. Îmi amintesc exact momentul în care te-ai combinat cu Ann din clasa A. Nu mai aveai timp să joci fotbal în pauză, pentru că erai ocupat să stai cu ea și să faceți schimb de salivă.

— Am fost destul de supărați pe ea pentru că te-a furat de lângă noi. Pentru noi, era un fel de vrăjitoare, care te lua de prost și voia să te distrugă. Te avea la degetul mic și diminețile erai întotdeauna acolo, cu ochii după ea, ca să puteți merge împreună la școală. Era cu adevărat dezgustător. Carl și cu mine chiar ne făcuserăm planuri să o lichidăm. Este incredibil că, dintre toate femeile, mai târziu tu te-ai căsătorit tocmai cu ea.

— Atât cât a ținut. Ochii îi căpătară o expresie nervoasă. Știa foarte bine că se întâmpla ceva.

— Femeile sunt inteligente, spune Thomas. Apropo de întâmplat, care este treaba cu Frida Montgomery?

— Cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar nu îmi pot suna soția, pur și simplu, și să-i spun că o părăsesc, pentru că m-am îndrăgostit de alta. Habar n-am cum va reacționa, dacă o va lua razna, va da foc casei și se va sinucide sau dacă va răsufla ușurată, pentru că eu am fost cel care a făcut primul pas greșit și nu mai trebuie să-și spele propriile rufe murdare.

— Și Frida ce spune?

— Că mă iubește. Ciudat că, de când cu întâlnirile mele cu Frida, a început să-mi fie dor de copiii mei.

Îl privesc pe Thomas, care stă la televizor și se joacă cu un DVD, explicând că l-a cumpărat din piața de vechituri din piața Monastiraki. *Undeva, cândva în Vest* este titlul. Am văzut recent filmul, așa că prefer să ies pe balcon cu paharul meu de vin roșu. Mă fac comod și dispar în nori, pe muzica lui Ennio Morricone. Aștept să mă sune Katharina și să îmi spună că a ajuns acasă. M-am surprins că zâmbesc mereu când îmi apare în minte. Mă întorc cu gândul la momentul în care ne eliberăm, după ce ne-am iubit, și ideea că aș putea-o pierde mă copleșește ca un amestec între formarea cheagurilor de sânge, hemoragie pe creier și stop cardiac, mă întind în pat și mă trage spre ea, mă absoarbe și îmi risipește toate temerile. O văd oriunde privesc. Acum se balansează în vârful copacilor din mijlocul pieței Kolonaki. Rochia ei lila i se înfășoară în jurul picioarelor și îmi face cu mâna. Imediat face un pas mare în sus, în înaltul cerului, alunecă în jos, printre norii moi și aterizează în brațele mele. Ne sărutăm așa cum se sărută proaspeții îndrăgostiți și o ridic, este ușoară ca fulgul în brațele mele, și cobor liniștit, ca pe o scară, pe crengile copacului până în stradă, unde o las ușor pe asfalt, ca pe o prințesă. Acum,

un copil urlă în unul din celelalte apartamente. O pisică miorlăie în tufișuri. Porumbeii leneși zboară, deranjați, în toate părțile și din ascunzătorile lor din copaci, pescărușii gălăgioși dau din aripi pe deasupra pieței. Din camera de zi se aude crescendo La Finale și părul de pe mâini mi se zbârlește. Scap paharul cu vin roșu, linia orizontului se înclină, asupra mea se rostogolesc țipete din toate părțile și, instinctiv, mă arunc prin aer, în aceeași secundă aterizez pe podea, unde se termină balconul clădirii, și niște brațe puternice mă trag spre ele. Thomas, Otto și cu mine coborâm scara în fugă, în timp ce casa tremură, și ferestrele, cu niște sunete asemănătoare salvelor de artilerie și de mitralieră, cad din ramele lor. Acum suntem în aer liber, în centrul pieței Kolonaki și clădirea în care locuiesc se rupe brusc în două părți relativ egale, iar una din ele începe să se scufunde. Pământul bubuie sub picioarele noastre și Thomas strigă să ne luăm după el. Chiar când ajung la șosea, plăcile pe care tocmai stătuserăm se înalță, ca niște proiectile, din fundația lor de beton și încep să distrugă asfaltul și mașinile din spatele nostru. Și apoi, brusc, totul s-a terminat. Din jeanși îmi ies picioarele goale și cămașa tremură în jurul corpului meu. Dintr-o crăpătură din asfalt țâșnește apa și se duce în jos, spre cea mai apropiată gură de canal. Întrebarea este dacă mai este posibil să iau câteva lucruri din apartamentul meu, numai cele mai importante.

— Rămâi aici! strigă Thomas.

Mă uit la el și dau din cap. Apoi mă întorc și încep să merg spre clădire. Oricine poate vedea că acest cutremur s-a terminat. Mă apucă de braț, dar reușesc să mă eliberez. Aud cum strigă în urma mea, dar trebuie să urc și să-mi iau lucrurile și pantofii, fir-ar al naibii. Încep să alerg, apoi totul o ia de la început. Un huruit subteran, însoțit de vibrații violente care mi se propagă în corp, rămân locului și apoi mă întorc. Bucăți întregi de zidărie

zboară prin aer. Casa din fața mea, din piață, cedează în fața forței naturii și se prăbușește, ca într-o formațiune de domino, ale cărei piese se doboară reciproc. Acum este rândul casei în care locuiesc. Clădirea înjumătățită se clatină dintr-o parte în alta, ca un războinic rănit pe câmpul de luptă, până când un șoc puternic o dărâmă și izbucnește în flăcări. Stă împrăștiată acolo și se zbate în convulsiile morții, cu toate lucrurile mele care ard în stomac. O limbă de foc se înalță în norii întunecați, în mișcare. Acum replicile deja sunt mai slabe și alerg în piața cufundată în întuneric, mă întorc pe una din străzile laterale în locul unde i-am lăsat pe Otto și pe Thomas. Încă sunt acolo și se uită după mine. Otto arată spre Acropole. Simbolul Atenei, ruina templului antic, a dispărut.

∵

Noi trei ne-am construit propriul cerc din plăcile albe, pătrate ale pieței din fața Parlamentului, departe de clădirile amenințate de colaps, într-o mare însângerată de oameni care plâng, urlă, sunt apatici. În casele din jurul pieței Syntagma există spații libere, chiar și piața în sine este plină cu oameni de jur-împrejur, care stau în picioare sau sunt întinși, și cu toți cei care aleargă înnebuniți pentru a ajunge la ambulanțele cu sirenele pornite care, împreună cu autospecialele pompierilor, au o sarcină greu de gestionat. Lumea vine alergând din toate părțile, cerând ajutor. Ne retragem unul lângă altul, ținându-ne bine între noi, și eu încerc să gândesc rațional. Trebuie să recunosc că șocul trece prin carapacea controlată, pe care instinctul de supraviețuire din corpul meu a construit-o, și imediat încep să tremur din tot corpul, și Otto are aceeași problemă, iar Thomas scoate niște sunete ciudate, ca un grohăit. Încet, corpul mi se liniștește și observ că am închis ochii și acum, când îi deschid, pământul începe să se cutremure din nou sub picioarele mele, în niște șocuri infernale. Ne ținem strâns de umeri, iar acum totul trece din nou,

dar începe iar, și iar se oprește, și tot așa, amețitor, ca un nebun care își bagă cuțitul iar și iar în victima sa, chiar și după ce moartea s-a instalat deja.

Acum 25 de ani, în vacanța de vară: Otto, Thomas și cu mine trecem prin piața Syntagma, spre clădirea Parlamentului, urcăm treptele și traversăm Amalias Avenue – aveți grijă la mașini dacă mergeți pe această stradă aglomerată, mă gândesc. Pentru Thomas, aproape totul pare să meargă prost. Nerăbdarea lui este uimitoare. Acum așteaptă liniștit, acum bucură-te și uită de tot ce este posibil să vină. Ne apropiem cu pași repezi și ne așezăm adidașii pe aceste plăci, ezit pentru o clipă și, exact în acest moment, mi se pare că timpul s-a oprit în afara tuturor dimensiunilor, simt semnificația fatidică a acestui loc ca pe un ușor disconfort, o presiune în spatele osului frontal, îmi întorc fața, văd plăcile de sub mine și mă întreb dacă am pierdut ceva, dar nu este nimic de văzut acolo, numai plăcile albe, pătrate și apoi acest sentiment de colaps al timpului. Acum Otto strigă ceva, alerg și îmi prind prietenii din urmă.

17.

Am stat mult timp pe plăci și ne-am ținut în brațe, acum ne ridicăm și plecăm încet, fără a rosti un singur cuvânt, în întunericul de deasupra trotuarului, printre oamenii plini de sânge, gemând, îndureraţi și corpurile mute. Cu toate acestea, mergem în direcția locurilor pe care le cunoaștem, dar care nu mai sunt de recunoscut, oameni care nu mai sunt în viață. Clădirile în flăcări înroșesc cerul și printre străzi plutește fumul negru, urât mirositor, ca un virus paralizant care i-a infestat pe cei vii, le-a distrus speranța care le alina instinctul de supraviețuire. Cu excepția sirenelor ambulanțelor, este atât de liniște aici, așa cum nu a fost niciodată. Organismul meu a intrat într-o stare de protecție, ca și cum aș fi sub un clopot de sticlă, iar pe bulevardul Sofias, de-a lungul căruia ne deplasăm, nu există, practic, niciun fel de trafic, numai un scuter care trece zgomotos, o singură mașină.

Acum picioarele mă duc în dreapta, pe o stradă îngustă cu un nume pe care îl recunosc, Mourouzi, și ne apropiem de clădirea ambasadei, aici trebuie să fiu acum, când mii de danezi au nevoie de ajutor. Clădirea încă stă în picioare, dar poartă urmele catastrofei sub forma unei fisuri adânci, care pornește dintr-un punct de deasupra ușii de la intrare și cărămizile din partea de jos urmează un model în zigzag, până la marginea exterioară a casei. Ușa este întredeschisă, ceea ce este un noroc, pentru că nu am nicio cheie la mine. Anna Goula stă în camera de comandă, în spatele geamului, ne deschide și ne îmbrățișăm spontan, a plâns. Este numai ea aici, nu a auzit nimic de Katharina, de nimeni, pentru că rețeaua de telefonie mobilă a căzut, nu mai funcționează, alimentarea cu energie electrică a fost întreruptă și

conductele de apă sunt distruse, ambasada este alimentată de un generator de urgență.

— Nu eram acasă când s-a întâmplat. De fapt, în dimineața asta trebuia să intru în concediu, dar mai aveam niște lucruri de pus la punct, spune ea, și privirea îi cade pe picioarele mele goale. Uite, murmură ea, arătând spre ramele sparte și o fotografie ruptă a reginei Margrethe a II-a. Totul este acoperit cu ipsos, bucăți de ciment și cioburi de sticlă, mobilierul este împrăștiat peste tot, pereții sunt crăpați. Mă grăbesc să mă duc în biroul meu și pe fundul dulapului de arhivare găsesc noii mei adidași de alergat, pe care de-abia îi cumpărasem și care erau atât de moi și de elastici. Cutia cu telefonul prin satelit încă neutilizat, pentru cazuri de urgență, era și ea tot acolo. L-am desfăcut și l-am pornit, am luat legătura cu Ministerul Afacerilor Externe și le-am raportat concis prin telefon. Thomas stă pe canapea și tot schimbă SMS-uri cu Iris, al cărei zbor fusese programat să aterizeze cam în momentul în care avusese loc cutremurul. Otto este afară, în hol și vorbește cu Anna Goula, aud că este menționat numele Fridei Montgomery. Mâna îmi bâjbâie prin buzunar după telefonul mobil, dar acesta se află în tufișurile de pe muntele Hymettos.

— Este crucial, Carl Bernstein, ca până la o notificare ulterioară, să rămâi în ambasadă, aud în telefon vocea ofițerului de serviciu din Ministerul Afacerilor Externe. M-am gândit să-i transmit presei numărul telefonului prin satelit de pe care ai sunat. Presa a făcut coadă pentru a obține un interviu și trebuie să fii disponibil, la naiba!

— Singura problemă este că nu știu nimic. Îți garantez că ești mai bine informat decât mine. Aici sunt în mijlocul haosului. Dar bineînțeles că voi răspunde la telefon dacă sună.

— Conform celor mai recente informații primite de la specialiștii în seismologie cu care au discutat

posturile de televiziune, este posibil să fi fost un așa-zis cutremur provocat, continuă el.

— Ce înseamnă asta?

— Un cutremur declanșat de om, probabil o acțiune teroristă, dar acest lucru nu este confirmat și nimeni nu și-a revendicat, deocamdată, răspunderea pentru această catastrofa. Ceea ce pare sigur este că epicentrul cutremurului s-a aflat chiar în centrul orașului.

— Știi ceva despre proporția distrugerilor?

— O mare parte din cele cincizeci de suburbii și cartiere ale Atenei este în ruine. Agențiile de știri vorbesc despre mii de morți și, în continuare, există riscul apariției replicilor. Chiar acum ascult un om de știință care vorbește la televizor. Acesta spune că, în cazul în care cutremurul a fost, într-adevăr, provocat de om, este imposibil de prezis modul în care va evolua situația, atât la nivel local, în Atena, precum și referitor la consecințele din alte părți. Se pare că a avut o influență atât de mare asupra plăcilor tectonice, încât poate să se ajungă la o reacție în lanț, cu cutremure și erupții vulcanice, care să se răspândească și în alte părți ale lumii. Dar asta se va vedea în orele și în zilele următoare.

Întrerupem legătura și pornesc televizorul. „Ultima judecată?”, scrie în partea de jos a ecranului, în timp ce doi seismologi discută unul cu altul. Este marea lor șansă de a se face remarcați, iar vocile le sunt răgușite de emoție. Aceștia sunt de acord că tot ce se întâmplă acum ar putea fi începutul sfârșitului omenirii. Afirmațiile lor nu sunt contrazise, indiferent de riscul declanșării panicii, ca reacție umană extrem de periculoasă. Acum, moderatorul din studio încearcă să îi tempereze.

— Vorbiți despre un scenariu „worst case” și cât este de realistă desfășurarea acestuia?

— Este extrem de realistă, vine răspunsul seismologilor. Un aspect al acestuia ar fi

distrugerile materiale și nenumăratele victime, ca urmare a unei serii globale de cutremure și erupții vulcanice, plus cantitățile enorme de carbon care ar fi aruncate în atmosferă și ar întuneca Soarele, spune unul din ei.

— Uitați de încălzirea globală și imaginați-vă mii de ani de întuneric și o epocă glaciară parțială. Viața, așa cum o cunoaștem, va dispărea, spune celălalt, în timp ce camera îi focalizează figura cu pete roșii, care acum umple aproape tot ecranul. Da, cu siguranță există riscul să ne confruntăm cu sfârșitul civilizației umane.

În același moment, pe ecran sunt prezentate imagini live din aer, fără comentarii, care arată o Atenă în flăcări. Îmi pot auzi respirația. Seismologul continuă:

— În cazul în care carbonul începe să se diminueze în atmosferă, iar razele soarelui ar ajunge din nou pe Pământ, gheața se va topi și viața va apărea din nou, iar într-o bună zi, un animal asemănător peștelui se va târî pe uscat, iar o maimuță se va ridica și va merge în două picioare, iar omul va deveni din nou realitate. Este inevitabil.

Opresc sonorul și răspund la telefonul prin satelit. Este un post de televiziune danez, care ar dori un interviu pentru o transmisiune specială. Imediat după aceea sunt „în direct” și povestesc despre catastrofa, așa cum am trăit-o eu. Mă gândesc la Katharina atunci când spun că ambasada este pregătită să ajute. Exact asta ar fi vrut să audă.

— Toți danezii aflați în primejdie sunt invitați să vină la ambasadă, până când vom înființa un birou de urgență. Lucrăm cu toate motoarele turate, completez eu.

Mai multe imagini ale Atenei distruse se derulează pe ecran. Pretutindeni case și clădiri prăbușite. Acum apar alte înregistrări luate de deasupra orașului, din elicopterul care survolează

în aer, camera surprinde, în lumina slabă a dimineții, sute de incendii. Reporterul explică faptul că o mare parte a Greciei s-a confruntat cu un val de cutremure puternice, aparent pornind de la poalele colinelor din Atena.

— Epicentrul cutremurului principal a fost identificat, se află sub Acropola care s-a prăbușit parțial. Exact în această zonă se întâlnesc două plăci tectonice din scoarța terestră. De asemenea, sub colina Acropolei se află un sistem subteran de peșteri calcaroase naturale. Aici, compania Geothermal Explorer a început anul trecut lucrări extinse de excavație pentru utilizarea căldurii geotermale. Geothermal Explorer a primit finanțare UE pentru un foraj cu o adâncime de cinci kilometri, până la un rezervor cu apă fierbinte, la 80 de grade, care după tratare poate fi folosită direct pentru încălzire și furnizarea de apă caldă.

— Care este explicația pentru faptul că acest cutremur a avut loc exact în locul respectiv? întreabă moderatorul.

— Au existat cazuri anterioare în care forajele geotermale au provocat cutremure, dar ar fi prematur să afirmăm că și în acest caz există o legătură. Dar aici avem o regiune considerată extrem de activă din punct de vedere seismic, ca o mare parte din restul Greciei. Mulți dintre noi și-au pierdut membri ai familiei și prieteni, cunoscuți și colegi în timpul unui cutremur. Putem aminti: cutremurul din 1986 din Kalamata, în care și-au pierdut viața 17 oameni și în 1999, în Atena, au fost 143 de morți. Și în anul 2007 a avut loc un seism puternic, pe lacul Trichonis, iar în 2008, în largul coastei insulei Rodos. Adevărul este că jumătate din cutremurele din Europa au loc în Grecia. Dar la fel de adevărat este și că cele mai multe dintre ele sunt relativ slabe, dar cu niște excepții uluitoare. Nu pot exclude faptul că a avut

loc un impact foarte mare, care a cauzat cutremurul nimicitor din această seară.

— Ce ar fi putut declanșa un astfel de impact?

— Încă nu știm, dar există deja anunțuri cum că ar putea fi vorba despre o încărcătură explozivă.

— Din asta trebuie să înțelegem că teroriștii ar fi putut introduce o bombă în forajul de sub Acropole, iar aceasta să fi provocat cutremurul?

— Trebuie să rămânem conștienți de faptul că noi, oamenii, suntem extrem de vulnerabili în fața naturii care ne înconjoară. Forța ei este atât de mare, încât nu poate fi depășită niciodată. Dacă se dovedește că acest cutremur a fost provocat de oameni, trebuie să caut refugiu în metodele neștiințifice, cum ar fi rugăciunile și invocarea puterilor superioare, dacă acestea există, pentru a implora milă. Pentru că, în acest caz, consecințele nu mai pot fi prevăzute.

Aud telefonul prin satelit sunând, dar nu mă pot desprinde de imaginile Atenei, în special acum, când lumina de pe străzi devine, încet-încet, mai puternică, fără speranța pe care, de multe ori, o nouă zi o aduce cu sine. Nu văd decât apartamentul Katharinei în fața ochilor. Îmi imaginez că iese din baie și merge pe podeaua sufrageriei, atunci când o parte a casei, fără vreun avertisment, se scufundă mai mulți metri în pământ. Podeaua de sub picioarele ei se mișcă exact ca valurile mici pe mare, iar în același moment cărțile se răstoarnă de pe rafturi, televizorul se prăbușește, ramele din sticlă cu fotografiile membrilor familiei cad de pe pereți, toate dispar din locul lor obișnuit și zboară care încotro, iar ea își pierde echilibrul, dar se poate târî în patru labe pe podea. Vrea să caute protecție sub masa din lemn masiv, se aruncă în față, dar ipsosul, lemnul și sticla zboară prin cameră, iar printr-o gaură căscată în mansardă cad bucăți de zidărie. Cum stă acolo, în poziția fetusului, rănită și încercând să tragă aer în piept, de-abia poate

recunoaște, printr-o crăpătură din masă, cerul înstelat, și cum nu poate înțelege de ce vede cerul, de fapt, nu este posibil, își strânge ochii și se agață cu disperare de piciorul mesei, apoi tăcerea se instalează în locul zgomotului asurzitor. Katharina începe să se agite din nou de-abia când praful se depune pe cărți, pe moloz și pe vasele sparte, iar peisajul din jur este ca un ținut înghețat, fără viață, ca într-un film de Andrei Tarkovski. Se mișcă foarte încet pe podea, spre ușa din hol, se ridică și încearcă să o deschidă, dar a fost blocată din cauza cutremurului și Katharina devine conștientă de faptul că este închisă într-o ruină, care se poate prăbuși în orice clipă. Mai întâi, simte cum frica îi cuprinde inima și o presează ca pe o minge din cauciuc. Acum poate auzi plânsete, țipete și voci ce jelesc, și începe și ea să plângă, ușor și încontinuu. „Tot ce se întâmplă are o cauză”, se gândește fără încetare.

Am un nod în gât, care nu vrea să dispară. Pornesc din nou sonorul televizorului. Un reprezentant al unui ONG raportează că acum trebuie să acționeze rapid și să caute supraviețuitori printre ruine, pe de o parte, iar, pe de altă parte, trebuie îndepărtate miile de cadavre de pe străzi și de sub clădirile prăbușite. În cazul în care cadavrele nu sunt strânse, din cauza căldurii există cel mai mare risc de izbucnire a unei epidemii. De aceea, ONG-urile trebuie să înființeze o tabără în apropierea Atenei, unde cei care au rămas brusc fără un acoperiș deasupra capului să poată înnopta și să primească de mâncare. Acum transmisiunea se face dintr-un platou unde un bărbat cu o expresie serioasă spune că „Organizația Revoluționară 17 noiembrie” poartă răspunderea pentru cutremur și oferă o descriere precisă, așa cum a fost ea scrisă de organizația respectivă. De fapt, în forajul de sub Acropolă a fost introdus explozibil și apoi detonat.

Acum, președintele Greciei apare pe ecran și declară stare de urgență în țară.

— Teroriștii au comis un atac asupra leagănului civilizației occidentale, i-au tăiat venele și i-au băgat un țăruș în piept. După aceste momente, lumea nu va mai fi niciodată la fel, spune el și îndeamnă pe toată lumea, bărbați și femei în putere, să se adreseze serviciilor naționale de urgență și să își ofere ajutorul.

Toate femeile cu copii și persoanele în vârstă trebuie să rămână acasă, dacă este posibil, sau să caute refugiu în tabere, își întoarce fața brăzdată de lacrimi spre cameră.

— Întreaga lume suferă odată cu noi. Amintiți-vă că nu suntem singuri în a face față consecințelor celui mai grav act de terorism din istorie. Vă pot asigura că, împreună cu aliații noștri, ne vom intensifica eforturile în războiul global împotriva terorismului. Îi vom vâna pe cei vinovați de această tragedie, îi vom încolți și îi vom doborî ca pe niște câini bolnavi. Și după ce vom face acest lucru, ne vom asigura că nu se va mai întâmpla ceva asemănător. Promit acest lucru în fața populației elene. Fie ca Dumnezeu să fie cu noi.

∵

Mă întorc cu fața la Thomas, care stă lângă mine. Îi aud vocea în depărtare. Mergem de-a lungul străzii Stadiou, spre piața Syntagma. Ce facem aici? Pare a fi mașina mea, deci ceea ce se întâmplă chiar acum trebuie să fie o amintire din timpurile de dinaintea momentului în care mașina a fost furată, înainte de cutremur, înainte, înainte, înainte… dar este greșit, pentru că mașina mea are cutie automată, iar acest vehicul este dotat cu șase trepte de viteză manuale. Ne îndreptăm spre un câmp de luptă, cu clădiri prăbușite, cu fier îndoit, fragmente de lemn și de cărămidă, un peisaj dezolant, straniu, și rotocoalele de fum negru pe un cer încețoșat îmi atrag privirea, deci trebuie să fie *după* cutremur, după, după, după. Clădirea aceasta

este înclinată într-o parte și arată ca un uriaș adormit. Cealaltă, de acolo, și-a pierdut fațada și arată ca o casă de păpuși cu vedere la camerele cu mobilierul în miniatură și corpurile întinse pe jos. Rezultat al unei forțe distructive de neînțeles. Copacii înalți de-a lungul străzii încă sunt în picioare, iar vântul fierbinte, arzător din Sahara face crengile să se miște grațios, ca trupul omenesc. Pot auzi râsetele cristaline ale frunzelor. Acum fac o scurtă călătorie în universul tăcut, până la locul căminului meu. De acolo îi pot vedea pe gemeni, fiecare fluturând câte un steag danez *Dannebrog* și Robert ține în mână o pancartă cu textul „Bun venit pe insula Santorini”.

— Hei, trebuie să o iei la stânga, strigă cineva.

Mă întorc și îl văd pe Otto pe bancheta din spate. Mașina se balansează, anvelopele scârțâie pe asfalt.

Pornim din nou, așa trebuie să fie, chiar dacă este în afara capacităților mele de memorare. Nu mai înțeleg. Acolo este o femeie în vârstă, cămașa de noapte din mătase îi flutură în jurul corpului alb, într-o mână ține o colivie cu un papagal, în cealaltă, o grămadă de haine. Se descurcă bine, nu trebuie decât să evite să se apropie de centurile de foc, care par să fi acoperit totul, indiferent unde te uiți, și cuprind blocurile unul după altul.

Totuși, ne aflăm pe drumul spre aeroport. Strada este plină de automobile, camioane, autobuze, motociclete. Toată lumea vrea să plece din Atena. Caut cu privirea un scuter roșu. Atena s-a transformat și a fost condamnată într-o singură noapte, a devenit sinonim pentru suferință, durere și moarte. Katharina a murit. Nu vreau să accept, dar creierul meu repetă la nesfârșit această propoziție, de parcă ar ști ceva ce restul corpului meu nu înțelege. Katharina a murit. De ce propriul meu creier vrea să-mi facă rău, să mă facă nefericit, să mă lase să-mi pierd speranța? Katharina a murit. Nu poate fi moartă, nu pot

îndura mai multă durere, nu pot trăi fără ea. Katharina a murit.

— Fii atent, Carl! îmi strigă o voce și privirea îmi cade pe un perete în flăcări, care iese din asfalt, instinctiv apăs complet pedala de accelerație, iar mașina trece rapid printre flăcări, ieșind în partea cealaltă.

Așa se face prin filme și, aparent, și în Atena. Katharina trăiește. Da, am rezolvat problema. Katharina trăiește. Da, trăiește. Pe platforma unui camion fără prelată, pe marginea străzii, se adună cadavrele. Un bărbat ține în brațe corpul unui copil. Dar Katharina este în viață. Turiștii încearcă să părăsească țara, iar grecii fug la rudele din zonele care nu sunt atât de afectate. Vehiculele sunt încărcate până la refuz cu copii, geamantane, mobilă și alte lucruri, care nu trebuie să cadă în mâinile bandelor de jefuitori. Dacă jefuitorii ar fi fost cea mai mare grijă a noastră! Acum îmi amintesc de un mesaj care a fost primit cu scurt timp înainte să plecăm din ambasadă. În zona San Francisco a avut loc un cutremur mai slab. Experții spun că ar putea fi precursorul unui cutremur mai mare, cu epicentrul în falia San Andreas. Această previziune a provocat imediat haos în trafic, pentru că o mare parte a populației încearcă să plece din San Francisco. Cunosc cu toții fotografiile din anul 1906, când orașul a fost lovit de un cutremur devastator și de incendiile ulterioare. Atunci, ca și acum, epicentrul a fost localizat la trei kilometri în largul coastei. În 1906, cutremurul s-a simțit de-a lungul faliei San Andreas, pe 477 de kilometri. Cu toții au văzut, de asemenea, și distrugerile din Atena și au auzit teoriile experților, că ar putea exista corelații între cutremurele și calamitățile naturale care pornesc din alte părți ale lumii. Și știu și de bomba cu ceas care stă amorsată sub Parcul Național Yellowstone, supervulcanul încă adormit. Înainte să plecăm din ambasadă a mai sosit un mesaj, acela că SUA a solicitat

Organizației Națiunilor Unite să declare starea de urgență la nivel mondial și să înceapă mobilizarea imediată a unităților militare, care pot fi desfășurate în țările care nu au posibilitatea de a aplica legea și de a menține ordinea. Katharina este în viață. Nu vorbim între noi. Otto, Thomas și cu mine. Am renunțat să mai vorbesc cu jurnaliștii la telefonul prin satelit, i-a preluat Anna Goula. Slavă Domnului că o am pe Anna Goula. Bineînțeles, aceasta este mașina *ei,* știu foarte bine. Trebuie să mă ocup de lucruri mai importante. Katharina este în viață. Cineva arată spre ceva și îmi strigă să am grijă. Un coș de fum este de-a curmezișul șoselei. Pentru a-l evita, virez la stânga, pe trotuar, și de-abia acum observ băiatul cu pantaloni scurți, roșii, care stă pe bordură, cu picioarele pe banda de mers, iar eu calc frâna până la podea și văd cum femeia cu fața însângerată sare prin peretele dărâmat al băncii, plonjează în față și îl apucă pe băiat de tricou, trăgându-l pe trotuar. Acum mașina trece în goană peste locul în care tocmai stătuse băiatul și îmi amintesc de transmisia manuală, debreiez și trec în viteză inferioară, accelerez din nou și conduc mașina de-a lungul bordurii, trec pe lângă obstacole și mă întorc pe șosea. În oglinda retrovizoare văd cum ea își strânge copilul în brațe. Katharina este în viață. Thomas privește tăcut prin parbriz, iar Otto, pe bancheta din spate, este la fel de tăcut. Totul are o cauză. Katharina era cu prietena ei ieri-seară, poate se afla chiar pe drumul spre casă când a început cutremurul. O voi găsi teafără și sănătoasă și voi fi cu ea tot restul vieții. Katharina a murit. Stop! Nu vreau să aud asta. Și acum trebuie să dau de gemeni și să le spun că sunt OK. Anna Goula mi-a povestit că insula Santorini nu a fost afectată de cutremur și că feribotul nu și-a întrerupt cursele, iar eu nu știu de ce nu pot apela pe insulă cu telefonul prin satelit, nu știu nimic, nimic, nimic.

Mergem pe autostradă, prin peisajul plat, împânzit cu măslini. „Crazy Bonus” scrie pe un panou publicitar de pe marginea străzii. Tocmai am trecut de stația de taxare de pe autostradă, este scoasă din funcțiune.

— Următoarea la dreapta, se aude de pe bancheta din spate.

Conduc până la un punct de control care, de obicei, nu se află acolo. Este plin cu soldați care poartă mitraliere și veste antiglonț. Declar că suntem în căutarea unei daneze, pe nume Iris Leroy, și un soldat arată spre un cort improvizat pe post de spital, din cel mai îndepărtat hangar. Peste tot sunt parcate mașini, iar eu găsesc loc pe spațiul verde. Probabil că astăzi paznicilor din parcare le-ar fi fost greu să-și facă treaba. Mergem pe lângă gardul de sârmă ghimpată, de-a lungul pistei. Un avion de pasageri este tras într-o parte, înconjurat de mașini de pompieri. Fumul se ridică dintr-una din aripi. Poate că piloții încercau să aterizeze chiar în momentul în care forțele subterane au început să arunce blocurile de beton, grele de câteva tone, din care sunt construite pistele de decolare și de aterizare. Oamenii aleargă peste tot. Cei mai mulți dintre ei par a fi pasageri.

— Acesta este un Boeing 737, model 800, spune Otto.

Mergem mai departe spre hangar și nu îi vedem până când nu apar chiar în fața noastră, patru tineri în haine de cowboy. Îi observasem încă din parcare, când coborau dintr-un VW-Transporter, iar acum stăteau unul lângă altul și blocau trecerea dintre gard și barăcile gri.

— Scoateți banii și alte lucruri de valoare, spune cel din mijloc, într-o engleză stricată.

— Nu din nou, m-am auzit murmurând.

— Taci! strigă cel de lângă el, face un pas în față și mă îmbrâncește în piept atât de tare, încât cad pe spate.

Simt o durere ascuțită în palmă, sângerează puțin. Dintr-odată, Otto ține un pistol în mână.

— Sunt polițist. Sunteți arestați. Puneți jos, încet, toate armele pe care le aveți, apoi treceți la gard, cu fața spre aerodrom. Nu mai spun o dată! strigă el.

Bărbații se holbează la el. Acela care m-a împins se apropie încet de Otto, apoi schimbă direcția, ca și cum ar vrea să se apropie de gard, dar face o mișcare circulară, bruscă, cu piciorul și îi lovește mâna lui Otto, iar pistolul zboară departe și aterizează în iarbă. Rămâne cu brațele încrucișate pe piept, cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Ceilalți trei își scot acum cuțitele și vin spre noi.

— Nu-mi vine să cred, spune Thomas și dă dezaprobator din cap.

În acest moment începe să respire cu dificultate, ca și cum s-ar sufoca, și în aceeași clipă se întâmplă ceva cu corpul lui. Arată ca și cum s-ar umfla, scoate un urlet, sare din corp și zboară prin aer, lovindu-i cap în cap pe doi dintre bărbații înarmați cu cuțite și, înainte ca aceștia să cadă în iarbă, cu muchia palmei stângi lovește gâtul celui de-al treilea bărbat și, simultan, parează mișcarea circulară venită din partea celui de-al patrulea, aruncându-l pe spate, la pământ. În aceeași clipă, Thomas scoate un urlet îndelungat spre cer și revine în corpul lui.

— Nebuni idioți. Eu sunt soldat profesionist. Pot ucide cu mâinile goale.

Se lasă în genunchi și își îngroapă fața în mâini. Dintr-odată se freacă pe burtă și înjură printre dinți.

Otto își pune arma înapoi în tocul de umăr.

— Îmi pare rău, șoptește Thomas.

— Sunteți…? încep eu.

— Nu, dar pe ei, când se vor trezi, îi va durea în diferite locuri, spune el și îl privește mai întâi pe Otto, apoi pe mine.

— Nu știu ce m-aș face fără voi. Sunteți prietenii mei cei mai buni.

— Rana a recidivat? întreabă Otto.

Thomas clatină negativ din cap.

— Mă doare, mai ales când nu sunt liniștit – și probabil că în prezent este un pic cam dificil. Încearcă să zâmbească. Ceea ce am experimentat pe câmpul de luptă a prins propria viață în corpul meu. Înțelegeți ce vreau să spun?

Părul îi era ciufulit în toate părțile. Ne uităm la el. Evit să privesc corpurile întinse în iarbă.

— Este ca și cum acolo s-ar fi format o gaură neagră de război, care îmi absoarbe energia. O pot ține la distanță cu medicamente care mă fac să fiu obosit și greoi, așa că nu prea îmi mai amintesc nimic și dorm aproape tot timpul.

Vocea îi este înghițită de zgomotul sirenelor și al motoarelor asurzitoare de pe aerodrom.

— Rugăciunile nu ne vor ajuta, iertarea păcatelor este ineficientă, iar terapia nu este nimic altceva decât o mână caldă pe o bucată de carne moartă.

Stă, pur și simplu, acolo și vorbește încontinuu. „Ca o mașină vie”, mă gândesc eu.

— Ceea ce mă ține în mișcare și să fiu rezonabil de clar este puterea voinței mele. Voința de a continua, în ciuda unei dureri de nedescris din interiorul meu.

— Ei, haide, Thomas, spune Otto.

— Voința de a supraviețui băilor nocturne lungi în sângele proaspăt, mizerabil, de a trece peste corpurile împușcate, nu întotdeauna inerte, cu intestinele ieșite, și de a pune capăt suferinței camarazilor mei, împușcătură după împușcătură. Voi nu știți ce este războiul și nici nu vreți să știți, nimeni nu vrea să știe despre ceva insuportabil. Asta ar trebui să rămână în mintea noastră, a celor care am fost acolo. A celor care am văzut războiul, l-am respirat, mirosit și gustat.

Dintr-odată se pune în mișcare și ne trage și pe noi după el. Ajungem la hangar, care este mare cam cât patru terenuri de fotbal. Spitalul de campanie este format din sute de corturi. Miroase a spirt și a sânge, aerul este răcorit de ventilatorul de oțel din tavan. Din toate părțile răzbat voci care strigă și sunt pline de durere, zgomote metalice, motoare care torc și țipete. Ne oprim în fața unei bariere, în spatele căreia stă o femeie îmbrăcată în alb. Este nemțoaică și ne explică faptul că ea se ocupă cu monitorizarea de ansamblu a răniților transportați. Numai după o căutare pe ecranul computerului, ea află că Iris a fost transportată în spital, are leziuni corporale, provocate de aterizarea brutală a avionului său, dar nu este nimic grav. I s-au administrat sedative împotriva șocului. La scurt timp după aceea, ne aflăm la patul ei și privim silueta adormită, slabă de sub cearșaf.

— De aici mă ocup eu, spune Thomas, o ridică și o strânge în brațe, sărutând-o delicat.

Iris se întinde în îmbrățișarea lui, clipește și este parțial conștientă, murmură că geanta ei se află sub pat și apoi adoarme din nou. Acum el o duce în brațe prin spital. Căldura se ridică precum un zid invizibil pe care trebuie să-l străpungem pentru a ieși în aer liber. Alegem alt drum pentru întoarcerea la mașină. Când întorc cheia în contact și pornesc, ea încă mai doarme. VW-Transporterul a dispărut și nu îmi mai pot aminti cum arătau cei patru bărbați, a, da, purtau haine de cowboy. Privesc în oglinda retrovizoare. Obrazul ei se odihnește pe mâna slabă, păroasă a lui Thomas.

— Noi, cei din lumea occidentală, suntem cei care au început, spune el categoric. Credem că avem răspuns pentru toate. Credem că deținem rețeta pentru societatea ideală. Dar singurul adevăr este că oamenii din ziua de azi nu mai sunt capabili să învețe din experiențele strămoșilor lor. Un bărbat pe nume Steiner a spus că, odinioară,

omul nu își amintea numai de propriile sale acțiuni, ci și de cele ale tatălui și bunicului său, de parcă ar fi fost propriile sale fapte. Amintirea se transmitea prin sânge, până la strămoșul original, al cărui sânge curgea prin venele generațiilor – un descendent vorbea despre faptele înaintașilor cu formula „eu”, și nu se simțea blocat între naștere și moarte, ci se credea un element din lanțul generațiilor. Astăzi, omul crede, exclusiv și cu încăpățânare, că soluția tuturor conflictelor este să ne impunem părerile în fața celorlalți. Cam ca un motto de genul „dacă ceilalți ar gândi la fel ca mine, nu ar mai exista probleme în lume, apoi vom trăi mă bucurie și armonie”. De aceea oamenii au inventat „războiul împotriva terorii”. De aceea mărșăluim cu forțele armate și cu arme inteligente în state suverane și trimitem agenți și trupe pentru a spiona și ucide. Cu rezultatul că dușmănia inventată de noi înșine se întoarce împotriva noastră. Noi am creat acest „Ragnarök”, acest foc global, spune el și dă din mână. Dar ce măsuri a luat Occidentul? Cum ar trebui să reacționăm acum? Cum ar trebui Statele Unite să-și păstreze poziția de forță, și așa uzurpată, și să-și apere „our great nation”, așa cum o numesc ei?

— Oare războiul nu se poartă din interese economice? întreb eu.

— Banii și puterea, continuă Thomas. Lăcomia economică este factorul hotărâtor în orice decizie luată cu privire la război. Cât de mare ar fi casa pe care mi-aș putea-o construi, ca producător influent de arme, dacă acțiunile mele la bursă ar crește la o valoare astronomică în timpul războiului? Siguranța aprovizionării și prosperitatea națiunii pe baza accesului direct la rezervele de petrol cântăresc infinit mai mult decât moartea a mii de soldați și civili. Soldații morți sunt eroi pentru că s-au sacrificat pentru „our way of life”. Mulți dintre ei au acceptat slujba, fiind într-o situație dificilă, pentru a avea grijă de familiile lor din

țările împovărate de datorii, neputând vedea imaginea de ansamblu, dar pentru asta îi avem pe generali și pe politicieni, pentru a le explica supraviețuitorilor această imagine de ansamblu. „Niciun soldat nu va fi murit în zadar…”

— Avem aici vreun soldat care să fi devenit pacifist? intervine Otto.

— Nu cunosc niciun soldat cu mâinile pătate de sânge care să nu fie, adânc în sufletul său, un pacifist. Cu toții știu că războiul creează probleme, în loc să le rezolve. De aceea, bineînțeles, și eu sunt împotriva războiului. Marea dilemă este că trenul circulă cu viteză mare, dar frânele sunt rupte. Suntem obligați să ne apărăm, chiar dacă nu vrem să pierdem ce avem. Totuși, nu putem întoarce și celălalt obraz și să ne lăsăm biciuiți de teroriștii fără scrupule. Nu le putem permite să ne distrugă lumea.

— Dar, dacă reacționezi, trebuie să îți și asumi o parte cât mai mare din răspundere pentru rezultat, se aude o voce neașteptat de subțire.

Iris s-a ridicat și Thomas o strânge în brațe. Otto se întoarce spre ea, din scaunul pasagerului în care stă.

— Bun venit în Atena, mă numesc Otto. El este Carl.

Încerc să zâmbesc. Oboseala se strecoară treptat în mine, până acum am putut să o stăpânesc. Dar dintr-odată nu mai pot ține ochii deschiși, scutur din cap de câteva ori și, astfel, îmi simt creierul greu. Revine rapid. Este oboseală psihică, mă gândesc, nimic mai mult decât chimie simplă și unde cerebrale, influențate de experiențele mele din ultimele zile. Dar nu pot accepta importanța efectelor psihologice la care am fost supus ca pe ceva fizic. Un picior rupt este un defect pe care corpul îl repară într-o anumită perioadă de timp. Cu toate acestea, este o chestiune de voință să te asiguri că senzațiile conexe celor psihologice, ca oboseala, durerea sau dorul nu preiau controlul și

nu te anesteziază. De aceea, decid că trupul meu psihic este similar corpului fizic, o mașină care funcționează până la un moment dat, după care se strică, la fel ca toate celelalte mașini, îmi pot suprasolicita corpul, în sensul că nu dorm și mănânc alimente nesănătoase atunci, statistic, el se va strica mai repede decât dacă aș dormi opt ore pe noapte și aș mânca legume și fructe. Funcționează. Oboseala dispare și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Voința mea și-a făcut treaba. Vreau să o întreb pe Iris unde era atunci când a început cutremurul, dar Thomas mi-o ia înainte.

— Dacă nimeni nu apără războiul, atunci o fac eu. Tu știi, Iris. Dar alternativă este chiar mai rea de data asta. Numeroasele organizații teroriste care sunt implicate în atacurile din Europa par să aibă un singur lucru în comun – își doresc schimbarea. Unele vor să introducă din nou comunismul, care timp de decenii s-a dovedit a provoca probleme pentru oameni și societate, alții vor să propovăduiască o perspectivă islamică asupra vieții și să se întoarcă în timp cu sute de ani, în timp ce alții vor un stil de viață holistic și în armonie cu natura. Aparent, acestea nu sunt în acord cu ceea ce ar trebui să fie rezultatul final. Cum ar trebui să fie armonizate aceste forțe opuse și cum poate fi creată o lume nouă, care să fie mai bună decât cea pe care o avem acum? Nu cred că este posibil, cu excepția cazului în care, ca punct de plecare, unei vieți după moarte i s-ar acorda o valoare mai mare decât valoarea vieții pe Pământ. În lumea pe care ne-o oferă domină anarhia, haosul și războiul etern. Și trebuie să ne apărăm împotriva acestora, chiar dacă știm că, astfel, ne săpăm propriul mormânt.

— Dar nu este niciun drum care să ocolească moartea și durerea? mă aud spunând.

— Nu mai cred în pace, zice Thomas. Războiul împotriva terorii este și va rămâne al Treilea Război Mondial, așa cum și-au dorit comandanții

excitați de război și producătorii de arme, de la sinuciderea lui Adolf Hitler în 1945, în buncărul Führerului din Berlin. Războiul împotriva noastră înșine nu poate fi câștigat și se va termina numai atunci când întreaga omenire va fi dispărut. Dar probabil că nu vom ajunge atât de departe. Dacă natura o ia razna, suntem pierduți, oricum. Poate mult mai repede decât ne imaginăm.

O ia pe Iris de umăr și o trage spre el.

— Mama Terra va avea ultimul cuvânt, spune ea. Va fi o luptă sângeroasă, pe viață și pe moarte, împlinirea celor mai întunecate profeții ale tuturor celor care au prezis Ultima judecată.

Privirea îmi rămâne ațintită pe un braț care se zărește de sub prelata unui camion. Acum sunt mai multe dricuri pe străzi. Katharina este în viață. A renunțat să încerce să mai deschidă ușa, în schimb stă în casa în pericol să se prăbușească, la una dintre ferestrele sparte care dau spre stradă și strigă după ajutor. În cele din urmă, aude pe cineva, o mașină de pompieri se oprește și o scară telescopică se ridică la nivelul etajului al doilea, iar acum în fața ei se află un pompier și îi spune să îl ia de mână și să calce cu grijă pe scară, el o va ajuta să ajungă jos în siguranță. După aceea, când stă în stradă și privește casa pe jumătate dărâmată, își dă seama ce noroc a avut. Se întoarce și merge cu pași grăbiți în direcția casei părinților ei, care se află la colț. Sunt pe drum, Katharina, conduc mai repede și virez pe strada unde locuiește, frânez și opresc, sar din mașină și alerg pe lângă gard, îmi țin mâna deasupra ochilor pentru a mă proteja de soare. Peretele exterior al casei sale a dispărut, în mare măsură, și recunosc rafturile goale din sufragerie. Acum îi văd patul, stă în picioare și pare să sprijine plafonul. Coridorul spre dormitor a dispărut, iar prin peretele dinspre curtea din spate se vede cerul albastru. În josul drumului lucrează un buldozer, undeva o femeie plânge în hohote și eu nu o văd nicăieri. În același moment, trei câini

vin în fugă, unul dintre ei se atinge de coapsa mea, întoarce capul și mă privește cu niște ochi negri. Poate că tocmai intrase pe ușă și stătea cu telefonul în mână, formând numărul meu, în timp ce podeaua începea să dispară, s-a prăbușit prin plafon și a fost zdrobită de resturile de zidărie. Poate că a vrut să facă un duș înainte să mă sune, iar tavanul din baie s-a prăvălit peste ea. Poate că era, pur și simplu, pe stradă și își căuta cheia, când balconul s-a desprins și a strivit-o. Poate că se despărțise de prietena ei și se afla pe drumul spre casă, când asfaltul s-a transformat în nisipuri mișcătoare, iar ea și scuterul ei s-au scufundat în adâncurile pământului agitat. Poate că rămăsese mai mult timp în restaurant și încă era acolo când a venit cutremurul și a îngropat-o sub clădirea prăbușită. Katharina este în viață. Merg mai departe, spre casa părinților ei, iar cele două fisuri din zidărie creează impresia că ar fi rămas, oarecum, neafectată de cutremur. Tatăl ei, bunica și o serie de alți membri ai familiei, pe care i-am cunoscut, se îngrămădesc în jurul meu și vor să audă dacă știu ceva despre Katharina. Nimic altceva decât că este în viață.

— Am avut noroc că eram în timpul cinei noastre în familie și ne aflam împreună în casa noastră, atunci când a început cutremurul, spune bunica ei. Katharina nu a mai venit, pentru că voia să se întâlnească cu prietena ei, Găsește-o pentru mine, Carl, găsește-o!

Mă împinge pe ușă și cobor scările, fără să mă uit înapoi, îmi este greață. Thomas și Iris au adormit în mașină. Otto dă aprobator din cap, apatic și absent, când îl întreb dacă vrea să mergem la locuința ambasadorului și să o căutăm pe Frida. La scurt timp după aceea, suntem acolo. Clădirea încă stă în picioare, dar nu deschide nimeni, prin ferestre nu se vede nici țipenie de om. Hotărâm să ne întoarcem la ambasadă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc, atunci când am intrat

în biroul meu, este Frida Montgomery, care stă pe canapea. Se uită în sus, cu privirea în depărtare și cu ochii înroșiți.

18.

— Când se tem, oamenii nu se comportă rațional, iar ca reprezentant al autorităților cade în sarcina ta să îți păstrezi calmul și să te comporți de parcă ai avea situația sub control. Altminteri torni gaz peste foc și îi sperii pe cetățeni.

Chestiile astea chiar nu ar fi cazul să le aud din gura tocilarului ăstuia pedant și îngust la minte de la minister, în condițiile în care am contribuit personal la întocmirea manualului din care citează. Dar nu i-o spun.

— Nu trebuie să minți în fața presei, dar nu trebuie să spui nici deplinul adevăr, continuă el.

— Așa deci.

— Mult mai important este ca de fiecare dată când discuți cu un jurnalist să subliniezi faptul că ambasada a înființat un birou de informații la care poate apela fiecare danez de pe stradă și unde va găsi ajutor.

— Dar nu avem un astfel de birou.

— De ce nu, Bernstein? spuse el cu o lipsă evidentă de respect, datorată fără îndoială greșelii comise de mine cu deja destul timp în urmă. Transmisesem atunci ministerului o informație greșită, care determinase opoziția să îl acuze de minciună. Chestia asta o să mă urmărească mereu pentru că, indiferent ce poziție voi ocupa în serviciul diplomatic, se va găsi mereu cineva care va avea un motiv să o scoată de la naftalină și să mi-o vâre sub nas.

Știu deja că interlocutorul meu îmi va recita de îndată și restul pologhiei cu care am fost blagosloviți la seminarul din 2004, după intervenția noastră diplomatică, dezastruos de slabă din timpul nenorocirii cu tsunami-ul.

— În situații de catastrofa ca aceasta, cetățenii trebuie să fie asigurați că se justifică miliardele cheltuite pentru serviciile externe. Cetățeanul de

rând nu are nici cea mai vagă idee privind importanța diplomației pentru politica mondială și pentru comerț. Lumea crede că suntem puși aici doar ca să participăm la primiri oficiale și să eliberăm pașapoarte temporare. Și de aceea tu trebuie să acționezi rapid, Bernstein!

— Nu cred că-ți poți imagina cu ce ne confruntăm noi acum la Atena.

— Nouă ni s-a spus că azi, înainte de prânz, ai plecat de la locul de muncă. Nu este înțelept într-o situație ca aceasta. Trebuie să îți transmit din partea celor mai înalte foruri că acest lucru nu poate să se repete. Și ți-aș recomanda să transmiți presei că acest birou de informații a fost deschis și funcționează.

— Bineînțeles, dar în lumea reală vor mai trece câteva ore până atunci, spun eu și întrerup convorbirea, după care mă și trezesc cu un ziarist pe fir. Puteți scrie că am deschis un birou temporar de informații pentru situații de catastrofa pe strada Rigilis 22, o străduță de pe lângă strada Mourouzi, pe care se află ambasada. Suntem pregătiți să asigurăm serviciile necesare pentru toți danezii aflați în dificultate, îi spun și mai scot un as din mânecă: majoritatea angajaților mei au reușit să ajungă la locul de muncă și am demarat o serie de activități care corespund planului minuțios pentru situații de catastrofa, de care dispune fiecare ambasadă și după care lucrează. Vă pot asigura că facem tot ce ne stă în putință pentru a-i sprijini pe danezii aflați în dificultate. Într-o fază ulterioară va fi asigurat transportul spre casă pentru cei care doresc acest lucru, probabil într-o combinație de avion cu vapor și autobuz, spun eu cu voce fermă și îi închid gura jurnalistului.

Într-o scurtă pauză dintre două apeluri mă duc până în biroul alăturat și o instruiesc pe Anna Goula să preia telefonul prin satelit, câtă vreme trag eu un pui de somn pe canapea. Nu am mai dormit de 36 de ore și corpul îmi cere odihnă

imediată, doar timp de o oră-două, după care îmi revin, mormăi eu în direcția capului ei care se înclină în semn de încuviințare și mă mișc deja printre straturile conștiinței mele, mă năpustesc pe scări în jos, sar în mașină și mă duc înapoi pe strada Katharinei. Pot vedea, cu privirea mea röntgen, că se află între primul și al doilea etaj, sub pavăza mesei masive din lemn de stejar – provenită de pe vremea când încă se mai producea mobilier de calitate, ale cărui picioare rezistau la greutatea multor metri de cărămizi, canapele, rafturi, plante în ghiveci, cercevele, mașini de spălat, frigidere economice, hard diskuri, ecrane plate și DVD-playere Blue Ray – și care stau unele peste altele în straturi, sub leșurile vecinilor, ca la cimitir. Are pielea julită la genunchi și la coate și o vânătaie pe obraz, devenită între timp galben-roșiatică, dar nu este rănită în mod serios. Aerul e prăfos și îi îngreunează respirația. Merg de-a lungul clădirii și abordez pe cineva din echipa de salvare, arătând spre locul în care este ascunsă Katharina.

— Do you speak English? îl întreb pe bărbatul cu fața complet albă, iar el ridică din umeri. Parlez-vous anglais? Întreb mai departe. Vorbiți engleză? El scutură din cap în semn că nu și continuă să se uite la mine, cu o curiozitate copilărească pe chip. Merg spre casa Katharinei, urmat de bărbat. Din gură îi iese o salvă de cuvinte grecești, iar eu mă întorc spre el, îi pun mâna pe umăr și spun: My girlfriend is up there and she's 229, you must rescue her, de you understand?

El face un pas înapoi și își trece cu un gest rapid arătătorul peste beregată.

— Dead, all dead, spune înnegurat. I'm sorry, all dead.

Își desface brațele într-un gest de regret și se îndepărtează mergând cu spatele. Fug după el și îl depășesc, sar pe excavator și închid ușa cabinei. Apăs la rând pe toate butoanele, până pornește

motorul și vehiculul începe să se îndrepte spre clădire. Ridic cupa la înălțimea maximă, sar din cabină și mă cațăr în cupa excavatorului. Printr-o crăpătură în ruină o văd pe Katharina. Îi fac semn cu mâna, iar ea trebuie să mă fi văzut, pentru că îmi face semn înapoi, apoi eu mă cațăr din nou în cabină, dau câțiva metri înapoi și o pornesc cu toată viteza înainte. Lovesc clădirea, iar Katharina cade în cupă, eu dau excavatorul iar înapoi și las cupa jos. Bărbatul de la echipa de salvare vine în fugă, pare furios, dar nu spune nimic când o descoperă pe Katharina care se apropie de mine șchiopătând și îmi leșină în brațe. Îi sărut părul acoperit de praf și o strâng în brațe și acum este pur și simplu lângă mine, stă teafără pe marginea canapelei, iar lacrimile îi curg cu dâre verticale peste obrajii acoperiți de praf, eu mă așez lângă ea și începem să ne sărutăm și în sfârșit pricep că este adevărat: Katharina este aici. Este în viață.

— Credeam că… mă temeam că…

Nu îmi mai pot controla vocea. Mă sărută iar și iar.

— Asta credeam și eu, dragul meu. Eram la restaurant cu o prietenă din Sofia când s-a pornit cutremurul. Am mai reușit să ne băgăm sub una din mesele mari, înainte ca toată clădirea să se prăbușească în jur. Am stat acolo și am așteptat să vină cineva și să ne elibereze. S-a întâmplat abia cu o oră în urmă. Când am reușit în sfârșit să ieșim, mi-am găsit scuterul lângă bordură, neatins. Am dus-o pe Sofia acasă la soțul ei, apoi m-am dus să îmi văd părinții. Am sperat să te găsesc aici la ambasadă.

Se aud bătăi în ușă, apoi capul Annei Goulas apare în crăpătură.

— Sunt gemenii, spune și îmi întinde telefonul prin satelit.

Cu cealaltă mână atinge umărul Katharinei.

— Bună, băieți, totul în ordine? întreb cu limba încărcată.

— Noi nu avem probleme aici, dar ce e cu tine? spun ei în cor. Ca de obicei, au pus telefonul pe speaker, iar în fundal se aud voci, probabil sunt pe plajă sau într-o cafenea. Încercăm de azi-dimineață să luăm legătura cu tine și cu ministerul.

— Eu sunt bine, spun și mângâi mâna Katharinei. Din fericire, am reușit să ieșim din clădire la timp.

— Înseamnă că totuși nu vii aici, cum ai crezut?

— Depinde de multe lucruri. Dar nu era vorba că trebuie să-ți asculți inima?

— Asta spunea mama mereu.

— Atunci vin foarte curând. Și o aduc pe prietena mea.

— Prietena ta? se aude de la celălalt capăt.

— O cheamă Katharina. Ne vom căsători. Dacă vrea.

— Vrea, spune ea.

— Salut-o din partea noastră și spune-i că ne bucurăm s-o vedem. Să știi că alaltăieri ne-am întâlnit cu un prieten de-al tău. Adică, noi eram în barul în care mergem de obicei, aici în localitate, și citeam ziarul, iar el a ieșit dintr-o alimentară și s-a dus vizavi, la agenția de bilete. După aceea a urcat la bordul vasului care pleca spre Atena.

— Ambasadorul Montgomery?

— Nu, grecul care a stat la noi acum câțiva ani.

— Alexandros?

— Da. Am vrut să fugim după el, dar nu ne-am mai amintit cum îl cheamă. Ar fi fost penibil, așa-i?

— Eu mă bucur că sunteți acolo unde sunteți. Dacă nu stabilim să rămâneți la hostel, atunci venim cât de repede putem. Și, Robert și Albert – nu vă apropiați de țărm! Este pericol crescut de tsunami, din cauza cutremurelor pe mare.

În secunda în care închid telefonul, sună din nou. Este un jurnalist care vrea să îi confirm zvonurile că pe parcursul ultimei jumătăți de oră au fost înregistrate alte patru cutremure pe

teritoriul grecesc. Nu pot s-o fac, dar măcar astfel pot în sfârșit să spun și eu adevărul adevărat. Intru la Anna Goula în birou și îi spun că trebuie să plec mâine de dimineață la Santorini.

— Gemenii au nevoie de mine, mint eu. Trebuie să avem mereu grijă să ne ocupăm în primul rând de cei apropiați. Mă mir singur de unde oi avea expresia asta și o văd cum încuviințează din cap. Aș dori să preiei din nou răspunderea, pe perioada absenței mele. Ca adjunctă, intră oarecum automat în sarcinile tale, spun și îi zâmbesc încurajator.

Anna mă privește și știu ce gândește și ce simte în momentul acesta. Pentru ea este ca și cum ar fi tras lozul câștigător, o șansă uriașă care îi pică din cer și care îi permite să arate ce poate. Dacă nu mă înșel complet, tocmai le mulțumește din inimă teroriștilor.

— Dar nu uita că joci rolul șefului doar pe o perioadă determinată, căci mă întorc, adaug eu. Anna își îndreaptă spatele abia perceptibil. Ar fi mai bine să răspunzi, spun și arăt spre telefonul prin satelit.

— Vreau să te întreb ceva, Carl, spune ea repede. Dacă treci pe lângă Kamari Beach și ai timp, ai putea trece pe la soțul meu la Kamari Beach Bar, să îl saluți din partea mea? Spune-i doar că sunt bine. Dacă nu a murit deja de grija mea. Apoi Anna se întoarce spre telefon. Ați sunat la Ambasada Regală Daneză de la Atena, cu ce vă pot ajuta? spune în receptor și închide ușa după ea.

Îi fac semn Katharinei care ajută în camera de comandă, mă strecor repede pe lângă șirul de oameni care așteaptă pe trepte și aproape că o iau la goană spre biroul nostru de pe strada Rigilis. Și aici s-a format deja coadă. Este o încăpere pe care ambasada o ține mereu pregătită pentru situații de urgență de genul acesta. Echipamentul tehnic este menținut mereu la cele mai înalte cote, iar punctul de lucru poate fi pregătit pe parcursul a doar câteva ore. Doi dintre colaboratorii mei stau

pregătiți în spatele ghișeelor și așteaptă să pornesc sistemul de computere și să aprob deschiderea biroului, urmând ca ei să se ocupe de restul. Totul durează exact cinci minute. Serviciul de externe *in action,* îmi spun cu o anume satisfacție pe drumul înapoi. Cu fiecare pas pe care îl fac, prăpastia din fața mea se retrage tot pe atât. Acum mă apucă de ceafa viitorul și mă scutură, de parcă ar vrea să îmi spună că am răspunderi cărora trebuie să le fac față. Văd cum se termină totul și nu este o priveliște prea plăcută. Cer răspunsuri, dar primesc doar noi întrebări. Când o cotesc pe strada Mourouzi, mă cuprinde teama. Mă așez pe capota mașinii. Mâna mi se plimbă în jos, pe burta însărcinată a Katharinei. Acesta este sensul vieții mele. Stăm lungiți în patul dublu, cu cele două fiice ale noastre, citim cărți, iar eu mă gândesc că această fericire pe care o trăim împreună nu poate fi întrecută niciodată de nimic și că acest moment va dura veșnic. Momentul acesta nu mi-l poate lua nimeni și momentul acesta vreau eu să îl trăiesc. Frica teribilă îmi bate în piept.

Ne ridicăm tabăra în biroul meu: Otto, Thomas, Iris, Frida și cu mine, ca să nu le stăm în drum colaboratorilor. Într-o situație de urgență nu există oră de închidere. Katharina rămâne în încăperea cu ghișee, iar eu stau aproape întreaga noapte la masa de scris, răspund la telefonul prin satelit și scriu către minister rapoarte care să poată fi trimise mâine la Copenhaga cu avionul, dacă nici până atunci nu va funcționa internetul. Deocamdată, mi-am pus capul pe birou și am închis ochii. Ceilalți dorm așezați sau culcați pe canapea, respectiv pe podea. La un moment dat, Otto ne amintește că n-am mai mâncat nimic de nu se știe când și reiese că ambasada este pregătită și pentru situații de această natură. Congelatorul din debaraua în care depozităm articolele de birou este plin cu mâncare gătită de-a gata și pe lângă asta mai este și un cuptor cu microunde care își justifică acum

existența. Unul dintre colaboratori primește însărcinarea să încălzească mâncarea pentru toți.

Noaptea se transformă în zi și observ abia acum că s-a luminat deja de tot. Thomas este cel care își aduce aminte și care ne atenționează că trebuie să mergem la vapor, așa că ne grăbim să facem rost de o mașină. Partenerul de la firma cu care ambasada colaborează de obicei trimite o limuzină albă, în care încăpem cu toții. A fost singura de care au putut face rost, ne spune scuzându-se în timp ce pornim prin pâcla dimineții, prin orașul distrus.

Nu le povestesc celorlalți ce am auzit și ce am văzut în cursul nopții de la ministerul din Danemarca sau la televizor. Nu are niciun rost să îi sperii cu faptul că geologii pesimiști avuseseră dreptate cu prognozele lor privitoare la reacțiile în lanț, care se propagă de la o falie tectonică la alta și provoacă în diferite locuri cutremure și erupții vulcanice. De-a lungul așa-numitului „cerc de foc” care înconjoară Pacificul a avut loc, în ultimele 24 de ore, o activitate ridicată în mod semnificativ. Cel mai rău a fost în Chile, unde s-au consemnat 20% din cutremurele de pe glob. Nu am de ce să le spun nici că sunt deja zeci de mii de morți și că mai multe metropole ale lumii zac sub ruine, ca Atena. Dar nu pot ține în mine ce am aflat, trebuie să le dau veștile rele și gura îmi turuie încontinuu – până când Thomas îmi spune să tac. Mulțumesc. Măcar nu trebuie să le mai spun și că miliarde de tone de cenușă provenită de la erupțiile vulcanice se împrăștie ca niște câmpuri de nori, ajungând în unele zone să întunece soarele, pentru că s-ar putea să își amintească de explicațiile din copilărie despre meteoritul crucial din epoca preistorică, răspândind atâta praf în atmosferă, încât pământul a fost învăluit în negură, ducând la extincția dinozaurilor și a multor altor specii.

Pe bordajul vaporului cu numele *Speedrunner 2* atârnă un ciorchine de oameni care, în momentul

în care coborâm din mașină, se holbează la noi de parcă am fi staruri de la Hollywood plecate să facem o documentare de lux înaintea turnării unui film de mare buget despre catastrofe. Vaporul este deja plin de oameni, iar noi mai putem urca numai cu șpagă.

— Toți fug de moarte, iar Atena este un oraș mort, spune un paznic al agenției de transport cu voce amară, în timp ce bagă în buzunar bancnota de 500 de euro.

S-ar putea să fie doar o părere că vasul se mișcă încet și greoi, dar pe de altă parte e plin de oameni, stăm umăr la umăr pe punte și dăm mărunt din picioare, ne întindem, ne lovim unii de alții și încercăm să privim situația cu umor. Deasupra ușii care dă spre o zonă a etajului de sus, cu scaune de piele și ospătari, se află o tablă cu inscripția „Distinguished Passengers". Înăuntru locurile nu sunt ocupate nici măcar pe jumătate, dar ca să primești un loc ai nevoie de un bilet special și nu se primesc cărți de credit, pentru că nu funcționează sistemul. Avem bani gheață doar pentru două locuri și renunțăm. În schimb, îi trimitem pe Otto și pe Thomas în recunoaștere, iar ei mai găsesc loc pe puntea principală, unde trage puternic și unde pescărușii se cacă în vânt, ceea ce însă e preferabil decât să stăm cinci ore în picioare. Ne așezăm în cerc, iar noi, bărbații, formăm un zid protector în jurul celor pe care le iubim. Otto, Thomas și cu mine povestim despre călătoria de acum 25 de ani, pe exact aceeași rută de Interrail Copenhaga-Atena-Santorini-Brindisi-Roma-Copenhaga. Și atunci vasul era arhiplin, dar ce-i drept erau aproape toți tineri ca noi. Stăteam cu capul pe rucsacuri, ne comparam conținutul portofelelor, număram cecurile de călătorie American Express și beam bere Amstel, mâncam sendvișurile aduse de acasă și eram cu toții de acord, Calea Lactee nici măcar nu era atât de departe, privind relativ, și în curând vor fi găsite

metode de a trimite oameni în spațiu care să caute planete locuite, că doar trebuiau să fie o mulțime. Cel mai mult vorbeam despre fetele care stăteau împrăștiate cu generozitate pe punte și care ne acordau la fel de multă atenție. Apoi a fost inevitabil ca totul să se termine într-o petrecere și toți aveam prin rucsac cel puțin o sticlă de țuică și apă să o lungim, în plus o mulțime de chestii de ronțăit și snacksuri, iar unul a avut la el chiar și un set de pahare de plastic, care tocmai ne trebuiau. Nu mai trebuia decât să găsim calea de mijloc între a chefui și a rămâne măcar atât de treji încât să mai putem avea grijă de lucrurile noastre, pentru că mereu erau la bord și pasageri care aveau cu totul alte lucruri în cap. Încercuiau ca hienele prada ce devenea tot mai ușoară, pregătiți să atace în momentul în care alcoolul urma să câștige supremația și când cădeai aproape inconștient la pământ. Oare erau pe pământ deja de la începutul lumii acești paraziți umani care se mențin în viață furându-i pe alții sau sunt produsul unei lumi necruțătoare, care îi elimină pe indivizii care nu se adaptează societății noastre structurate în cele mai mici detalii? S-ar putea crea oare o lume lipsită de răutate și de frică – o lume în care negativitatea să fie înlocuită de bucuria de viață și de lumină? Asta era lumea la care tânjea cu atâta ardoare Alexandros pe când locuia la noi la Copenhaga. Katharina a adormit în brațele mele, iar eu stau nemișcat, să nu o trezesc. Îi îndepărtez cu grijă un fir de praf de pe obraz. Cu cât le ofer altora mai mult și cu cât gândesc mai pozitiv, cu atât îmi dau ceilalți mai multă lumină și cu atât mai multă putere primesc. Asta este legătura dintre lucruri, îmi spun balansând pe marginea somnului. Îmi trece prin cap că lumea, așa cum o cunoaștem, scârțâie din toate încheieturile. Poate a venit vremea să iasă la pensie și să se obișnuiască cu ideea că, dată fiind vârsta ei înaintată, se apropie de declin. Dacă aș putea să îi iau în lumea cea

nouă pe cei pe care îi iubesc! Vino cu navele tale spațiale, comandante Ashtar, și ia-ne cu tine în univers, fă-ne să adormim senini și să devenim mai deștepți sau ce crezi tu că ar trebui să facem cât așteptăm, în timp ce vechiul nostru Pământ e scuturat zdravăn și își găsește sfârșitul sub forma unei sfere lipsite de viață din gheață și praf. Apoi lăsăm să treacă vreo câteva mii de ani, care nouă, celor din nava spațială, ni se vor părea doar câteva zile, până când atmosfera se va face la loc cum a fost, iar soarele va pătrunde până la scoarța terestră, va topi gheața și va lăsa să se vadă o planetă mănoasă, care plesnește de viață. Apar lăstari verzi și cresc păduri. Acum a venit momentul să ne întoarcem, navele spațiale aterizează peste tot pe pământ, iar noi toți, cei care am avut norocul să plecăm în această călătorie, ieșim din ele și găsim locul în care vrem să trăim.

Ajuns cu gândul aici probabil am adormit, pentru că sunt trezit de oamenii care țipă; apuc să sar în picioare și aproape cad înapoi când prora vaporului se ridică spre cer, după care intrăm în cădere liberă. Reușesc să o prind pe Katharina și mă țin de balustradă, când coca vaporului se izbește de suprafața apei, o sparge și provoacă o coloană de apă uriașă, care se revarsă peste punțile inferioare. Sticlă se sparge, metal se îndoaie, țipete mor. Acum văd valul uriaș care a crescut adineauri viteza vaporului și care acum se îndepărtează în trombă. S-a lăsat liniștea. A dispărut până și huruitul îndepărtat al motorului, vaporul plutește pe apă inert.

Mai suntem aici toți șase și suntem nevătămați. Însă vaporul e vechi și probabil că a suportat cu greu un asemenea tratament, îmi pot imagina deja gaura din cocă. Poate dura multe ore până se scufundă un vapor, dar mai devreme sau mai târziu tot se scufundă, și atunci ne așteaptă făpturile hămesite ale mării. Formăm iar un cerc și ne spunem că tsunami-ul se îndreaptă spre Atena,

întrebându-ne ce va distruge în cale. Dar în funcție de locul în care se produsese cutremurul din mare sau erupția vulcanului care îl provocase, se poate mișca în mai multe direcții. Sper că gemenii stau departe de plajă. În același moment simt mâna Katharinei cuibărindu-se în a mea și capul ei care mi se așază pe piept.

— Când trece haosul există mereu posibilitatea de a crea ceva nou și mai bun decât ceea ce a fost înainte. Mă ajută să gândesc așa, șoptește ea.

Înainte să îi pot răspunde, suntem informați prin megafon că una din elicele vaporului este defectă, dar că vaporul este în măsură să își continue drumul spre Santorini la jumătate din viteza inițială. Nu plecăm imediat. Întâi sunt lăsate la apă bărci de salvare pentru a recupera cadavrele care plutesc pe apă ca niște pești morți. Ne simțim de parcă nu am face parte din toată întâmplarea asta. De parcă s-ar întâmpla altundeva, iar noi am privi scena printr-un filtru nebulos. Otto o ține în brațe pe Frida, care nu se oprește din plâns. Oare și-a sunat soția și copiii acasă, să le spună că e bine, oare s-a hotărât ce vrea de fapt? Acum ia mâna Fridei și o sărută. Ne privește pe toți, pe rând.

— Orice s-ar întâmpla, noi șase rămânem împreună, spune el serios.

Mâinile noastre se găsesc și pecetluim pactul tăcând.

Se aude cum pornesc motoarele departe sub noi și vaporul uriaș își continuă ruta. Trupurile noastre se lasă antrenate în legănare și curând mi se închid ochii. Stau întins pe o stâncă în portul din Pireu. Când a fost asta? Doar ce am ajuns la Atena și am venit cu trenul până aici, despre Pireu am auzit și bune, și rele. Îmi imaginez că o femeie vine spre mine înot, de-a lungul pietrelor mari ale pontonului. „Cine ești?” mă întreabă. „Cine sunt? Mă numesc Carl”, îi răspund. Iese din apă și se așază pe piatra neagră dintr-un material vulcanic poros. „Ce faci aici”, mă întreabă. „Stau la soare,

și tu?” „Eu înot”. Chilotul de baie este incredibil de mic. Femeia se apropie de mine. „Ciudat că te-ai așezat chiar aici. Eu înot aici zilnic și stau la soare exact pe piatra pe care ți-ai ales-o și tu”, îmi spune. „O coincidență haioasă”, răspund eu. „Da, e haios și că astăzi stai tocmai *aici,* iar eu tocmai azi am chef de un bărbat. De obicei, nu am chef. Tu ai chef de o femeie? întreabă ea trăgându-și slipul într-o parte și dezgolindu-și sexul lipsit aproape în totalitate de păr. Ai chef?” Își ridică o parte a sutienului și descoperă un sân frumos modelat. „Ai?” mă mai întreabă o dată. Și încă cum, frumoasă sirenă, dacă ai ști cât de mult am dus dorul dragostei! A trecut atâta timp, încât nici nu îmi mai amintesc cu cine am făcut dragoste ultima dată, dar din fericire toate experiențele mele de amor sunt stocate în mine ca niște urme de neșters de plăcere. Își pune mâna între picioarele mele. „Ai sigur, zice și râde. Vino să înotăm până la limba de nisip și să ne iubim”. În același moment mă trezesc și văd deasupra mea fața Katharinei. Este chiar ea. Arată spre cer și tresar speriat când privirea îmi cade pe o conformație circulară și neagră. Primul lucru care îmi trece prin minte este că a în sfârșit a venit pe pământ echipajul lui Ashtar și simt o dezamăgire profundă când în același moment încep să cadă spre vapor fuioare negre de cenușă. Ne tragem jachetele peste cap și ne târâm pe partea dinspre care nu bate vântul, vaporul și-a schimbat cursul. Norul vulcanic alunecă pe cer și în curând nu mai este decât o pată neagră deasupra liniei orizontului.

Vaporul trece de insula vulcanică Kameni, care aparține de grupul de insule Santorini. Pe insula asta aridă nu crește nimic, e formată exclusiv din stânci negre de diferite mărimi, îngrămădite unele peste altele de forțele naturii. Vulcanul mai este încă activ, iar geologii afirmă că este doar o chestie de timp până izbucnește din nou. Grupul de insule Santorini este format dintr-o serie de vulcani

dispuși în semicerc, aflați în locul în care placa tectonică eurasiatică și cea africană se întâlnesc. Nea Kameni, care s-a ridicat din mare pe parcursul ultimelor două mii de ani, este centrul insulei principale Thira în forma unui semicerc care seamănă cu un căluț de mare. Împreună cu surorile ei mai mici, Thira formează un cerc aproape perfect, un crater de vulcan cu diametrul de 10 kilometri, parțial scufundat. În cel mai înalt punct al Nea Kameni, magma din interiorul pământului s-a întărit alcătuind două formațiuni aidoma unor oameni care par să privească spre mare.

— Vaporul acostează în câteva minute la Santorini, se aude din megafoane. Nu există niciun semn că insula ar fi fost lovită de vreun tsunami.

Toți trei suntem de părere că nu este vorba despre portul în care am acostat cu 25 de ani în urmă. Ca să ajungi la el, pe atunci trebuia să urci pe o scară abruptă sau să călărești. Astăzi se află pe chei o clădire joasă și albă, apoi câteva taverne și mai multe firme de închiriat mașini. Microbuzele stau unul lângă altul și își așteaptă clienții. Undeva în mulțimea de oameni ar trebui să fie o persoană cu o tăbliță cu inscripția „Mr. Bernstein”, pentru că îi rugasem pe gemeni să ne rezerve o mașină. Din marea albastră se ridică un perete de stâncă cu înălțimea de mai multe sute de metri. În stâncă se disting mai multe straturi de nuanțe diferite de negru, fiecare fiind urma unei erupții vulcanice. În partea sudică a Thirei a fost dezgropat un oraș, fusese o parte importantă a culturii minoice, o cultură foarte dezvoltată, având propriul alfabet și propria literatură și arhitectură. Acum 2650 de ani, această cultură a fost ștearsă complet de pe fața pământului de o erupție vulcanică. Cenușa, zgura și bucățile de stânci au acoperit insula într-un strat gros de 60 de metri, iar particule ale acestei erupții au fost descoperite până și în timpul forărilor în gheață din Groenlanda. Unii cred că această cultură minoică

este identică cu Atlantida, care conform legendei s-ar fi scufundat în urma unui cutremur gigantic. Pe vârful stâncilor se balansează casele de pe marginea estică a vulcanului, ca o glazură albă pe un tort de ciocolată.

— În Antichitate, grecii numeau insula Santorini „Kalliste”, adică „cea mai frumoasă”, ne spune Katharina.

— Pot înțelege de ce, șoptesc eu fără să îmi pot lua privirea de la valurile care se lovesc de stânci, azvârlind în aer spuma albă.

Privesc în jos la mine, probabil că sunt încă doar un băiat, mă lupt să urc scările, aplecat ușor în față ca să contrabalansez greutatea rucsacului. Am 17 ani și mă opresc, mă întorc și privesc Nea Kameni și marea, rămân pe loc și răsuflu greu, simt cum transpirația îmi curge de pe scalp pe ceafa, până pe umeri. Marea îmi face semn, cu miile ei de mâini în mănuși albe. Sunt conștient că mă aflu în pragul unui nou capitol de viață, că sunt antrenat într-o mișcare care duce într-o nouă realitate, unde văd și percep toate lucrurile mai intens și mai clar. Acum fac un pas pe scări în sus, încă unul și apoi încă unul și simt forța mării în mine, încep să alerg, îi întrec pe Otto și Thomas care s-au oprit și mă așteaptă, sar de pe o treaptă pe alta, tot mai repede și cu rucsacul săltându-mi pe umeri. Îi aud pe ceilalți doi gonind după mine, pesemne că și lor le merge la fel. Acum alergăm toți trei împreună spre vârf, fără să avem idee ce ne așteaptă, în afară de convingerea că totul e bine. Le simt brațele în jurul umerilor mei și mă uit de la unul la altul. Ne tragem mai aproape unul de altul și ne sprijinim de balustrada vaporului.

— Vă mai aduceți aminte, am închiriat câte un moped. Mai sus pe țărm, la Fira, spune Otto. Și tu ai căzut cu al tău, Carl!

— Într-o curbă strânsă. Am zburat peste terasament și am aterizat în coroana unui măslin.

— Eu și Thomas am readus mopedul pe șosea și ai pornit imediat iar la drum. Se pare că nu te impresionase prea tare faptul că ai fi putut să mori.

— Păi, doar nu se întâmplase nimic. Oare când am pierdut capacitatea de a nu-mi face griji de pomană? întreb.

— Eu unul știu exact când a pătruns teama în viața mea, spune Thomas. A fost atunci când m-a părăsit prima mea prietenă, pe care o iubeam foarte tare și fără de care nu îmi puteam imagina să trăiesc. Am avut un șoc atunci. În ziua aceea am fost conștient pentru prima dată de inima mea. Înainte nu mă gândisem niciodată la ea, iar acum o puteam auzi mereu cum pompează, iar într-o zi, stăteam în pat și voiam să adorm, a luat-o razna și a început să bată atât de tare, încât am crezut c-o să mor. Am chemat salvarea, doctorul mi-a dat niște pastile și am adormit. Câteva săptămâni mai târziu eram la o nuntă și în mijlocul cinei m-au trecut deodată sudorile și inima a început să îmi bată ca o nebună. A trebuit să plec acasă. Mai târziu am sunat la un psiholog care era convins că am trecut printr-un atac de panică. A încercat să mă liniștească și mi-a spus că în mod normal nu se moare de la așa ceva. Dar era deja prea târziu, mă transformasem într-un om mâhnit și îngrijorat.

— Dar unde s-au pierdut inocența și lipsa de griji? Mai sunt oare aici înăuntru și pot fi scoase iar la lumină? spun eu.

— Dacă găsești drumul înapoi, să mi-l arăți și mie, murmură Otto.

Sunetul strident ieșit pe hornul vaporului se izbește de peretele de stâncă și este aruncat înapoi pe mare.

— Creierul ar trebui să poată fi influențat astfel încât să reacționeze altfel la experiențele cărora le este supus, spun eu.

— Nu cred că un creier poate fi readus în stadiul în care a fost odată. A fost format de toate influentele cărora le-ai fost supus. Cel puțin eu

unul simt că anumite părți din creierul meu, în care pe vremuri aveam libertate absolută de mișcare, sunt astăzi închise. Cu fiecare an care trece dau peste tot mai multe uși închise și devin tot mai frustrat, pentru că nu pot regăsi claritatea și accesul nemijlocit pe care îl aveam, spune Thomas.

— Viața este ca un labirint, plină de străzi înfundate și de uși încuiate, dar asta nu înseamnă neapărat că trebuie să te rătăcești. Poți și să te întorci și să mergi o bucată înapoi, să alegi altă direcție și să îi dai o șansă speranței.

Vorbele mele sunt vorbele Kassandrei. Mă aflu la Copenhaga pe strada Amaliegade, stau în fața ei la masa din bucătărie, iar ea spune că nu este mai greu să scapi de dezechilibrul și de blocajele subconștientului decât îi este afectului să le manifeste. Pornind de aici, îmi povestește o întâmplare dintr-o excursie pentru cei din semestrele întâi organizată în primele săptămâni la universitate. Am fost și eu în excursia aceea. Ne-am dus la un hostel la marginea Rold Skov din Iutlanda de Nord, cea mai mare pădure din Danemarca, dar se întâmpla înainte ca noi să ne fi cunoscut. A doua zi după-amiază a simțit nevoia să fie singură și a decis să facă o plimbare.

— Îmi amintesc că a fost așa, spune Kassandra. Am luat-o la pas, cufundată în gândurile mele, fără să fiu atentă încotro mă îndrept. Mirosurile și sunetele pădurii îmi purificau sufletul de balastul inutil, pe care îl depozitase în mine lumea asta turbulentă. Mă simțeam cu fiecare pas mai ușoară și, în cele din urmă, pașii mi s-au ridicat de pe pământ și m-am trezit plutind în lumina verde-gălbuie printre copaci. Când lumina a dispărut, la un moment dat, am simțit iar pământ sub picioare, m-am oprit și am privit împrejur. Am observat că între timp se lăsase întunericul. Nu mai puteam distinge decât copacii aflați chiar în fața mea, așa că pășeam cu grijă, să nu nimeresc într-o groapă

sau să mă împiedic de crengile căzute pe jos și să mă rănesc. Știi doar ce împiedicată sunt, Carl! Am simțit cum tâmplele încep să mi se zbată de panică. Nu aveam idee în ce direcție s-o apuc ca să ajung înapoi la hostel, iar gândul că poate pătrundeam tot mai adânc în pădurea aceea m-a făcut să mă opresc și să ascult în jur. În întuneric, din pădure veneau sunete noi, din toate direcțiile. Am început să tremur. Nu de frig, ci de teama de întuneric, de lucrurile înspăimântătoare ascunse acolo și care așteptau doar să adorm. După care aveau să mă apuce de gât, să mă sugrume și să mă înghită complet. În acea clipă, ochii mi-au căzut pe o luminiță care strălucea în întuneric. O frică violentă mi-a străpuns pieptul, transformându-se însă în speranță atunci când am descoperit că era vorba despre lumina unei lumânări de pe masa din spatele geamului unei colibe aflate la zece – cincisprezece metri de mine. M-am dus și m-am uitat pe geam. Nu se vedea nimeni înăuntru, doar lumânarea aprinsă pe masă. Am deschis ușa și am intrat. Nu era nici picior de om sau de animal în colibă. Am încuiat ușa pe dinăuntru cu o cheie grea, ceea ce a avut darul să mă liniștească puțin. Când m-am dus și m-am așezat la masă, privirea mi-a căzut pe o carte mare, îmbrăcată în piele. *Legea umanității* scria pe pagina de titlu. Paginile erau scrise de mână, cu litere delicate. Am uitat totul în jur, am rămas așezată acolo și am citit toată noaptea, și când s-a luminat de zi lumânarea era arsă de tot, iar eu ajunsesem la ultima pagină. Era, fără îndoială, cartea cea mai fantastică pe care o citisem vreodată. Vorbea despre ce fel de ființe suntem noi, oamenii, ce facem, la ce visăm și pentru ce ne facem noi griji, cum știm să trecem prin viață. Cartea avea câte un răspuns pentru fiecare din marile întrebări care îl preocupă pe om. Făcusem o descoperire minunată, care ar fi putut schimba lumea în bine, și am vrut să iau cartea cu mine. Trebuia publicată, să o poată citi toți și să

învețe din ea cum să trăiască. Dar era ca și cum cartea și lemnul mesei ar fi fost contopite. Masa era ancorată în podea, iar cartea nu puteam să o dezlipesc de pe ea. Astfel încât m-am decis să rup paginile una după alta și să le iau cu mine, dar nici asta nu am reușit, pentru că acele cuvinte erau încrustate într-un material care nu putea fi rupt. Atunci mi-a venit ideea să iau câțiva colegi de sex masculin și să îi rog să taie picioarele mesei, după care să scoată placa mesei și cartea din pădure. Următorul pas ar fi putut fi să fotografiez paginile cărții. Când am ieșit din coliba de lemne, am știut instinctiv ce drum trebuie să urmez, iar o oră mai târziu am bătut la ușa hostelului, unde m-a întâmpinat un chip somnoros. Mai ții minte, ați dat o petrecere și nimeni nu și-a dat seama că eu una lipsesc. Probabil, pentru că eram peste treizeci de oameni și ne întâlniserăm abia cu o zi înainte. La micul dejun le-am povestit câtorva băieți pățania mea din acea noapte, dar ei erau încă mahmuri și au crezut că îi iau peste picior. Autobuzul pleca în aceeași după-amiază, iar eu am adormit imediat. M-am trezit abia când eram deja îmbarcați pe vapor. Când am deschis ochii, am făcut-o sperând că creierul meu memorase fiecare cuvânt din acea carte. Dar nu era deloc așa. De aceea m-am întors peste câteva luni la Rold Skov, echipată cu o roabă, un ferăstrău și un verișor de-al meu din Iutlanda. Nu am putut găsi însă coliba de lemn din pădure. Timpul trecea, iar eu mă îndoiam tot mai tare că ceea ce mi se întâmplase era aievea, și nu doar un vis. De atunci mă tot îndoiesc.

— Asta vreau să încerc, spune Otto, se întoarce pe călcâie și face câțiva pași spre marginea vaporului. Apoi schimbă direcția, se duce la Frida și o îmbrățișează. Se sărută. Funcționează! strigă el.

— Unde ești, Carl? întreabă Katharina.

— La Santorini, împreună cu tine, murmur eu și mă întorc spre ea.

Buzele ei le găsesc pe ale mele. Miroase ușor a lămâiță sau poate este ceva ce vine din aer.

19.

Ne amestecăm cu șuvoiul de călători care se adună pe punte. Se aude un sunet strident de sirenă, în timp ce podul mobil alunecă în poziție, iar oamenii se îndreaptă spre chei cărându-și gentile, geamantanele, rucsacurile și cutiile de carton. „Bernstein” scrie simplu pe tăblița pe care o ține în mână un bărbat ars de soare aflat pe chei. Îl urmăm și ni se dau cheile de la un minibus. Otto se așază la volan și o ia pe curbele strâmte care duc pe munte în sus. Mergem spre nord prin capitala insulei Fira, și după 20 de minute, ajungem la Oia. În fața hostelului de acolo, ne întâlnim cu gemenii care parcurg ultima etapă a drumului până la hotel cu noi. Hotelul Oia View este înconjurat de un zid cu poartă prevăzută cu gratii, care se deschide pe trei laturi spre un teren prevăzut cu piscină, cu umbrele de soare din stuf, șezlonguri, mese pătrate și scaune de răchită. Plantele verzi din ghivece, dispuse printre șezlonguri, te feresc de priviri indiscrete. La recepție suntem întâmpinați de un bărbat îmbrăcat în alb, care ne conduce la camerele noastre. Se află în partea hotelului care atârnă deasupra marginii stâncii și peste marea strălucitoare de jos. Zăresc vaporul roșu pe nume *Speedrunner,* care se întoarce la Atena înaintând cu jumătate de capacitate, ca o barcă pneumatică mică și mută. Din cameră se poate vedea insula Thirasia, care aparține de Santorini și mai departe spre mare. Mă întorc spre Katharina, care stă pe marginea patului și cască. Se întinde pe spate și mă cheamă la ea. Mă las alături de ea și îmi simt trupul greu. Mă imploră să rămân culcat în pat, să se odihnească, să adune puteri noi și să și le regăsească pe cele vechi, dar se aud bătăi la ușă, iar Otto și Thomas întreabă dacă n-ar trebui să plecăm. Mă ridic.

Centrul de terapie pentru alcoolici oferă, conform paginii sale de internet, loc pentru 15 pacienți, fiecare dintre aceștia având la dispoziție un apartament de lux și un medic personal. În afară de asta mai sunt antrenori de fitness, psihiatri, nutriționiști, maseuri și alte feluri de terapeuți. Personalul de pază profesionist se asigură că pacienții rămân înăuntru, iar curioșii afară. Este un secret cunoscut de toată lumea că la „Paradise Clinic" sunt tratați actori, politicieni și alte persoane importante din țară și din străinătate. Aici se pot simți în siguranță, printre de-ai lor. Mergem cu mașina, trecând prin fața unui șir de case aflate în construcție, coji de beton părăsite cu privire spre mare, și ajungem în satul Finikia. O cotim la stânga pe o străduță îngustă, care duce în jos descriind o mulțime de curbe. Trecem pe lângă una din numeroasele biserici albe, înălțate pe insulă în locurile mai ridicate. Toate au acoperiș albastru, de forma unei semisfere cu o cruce deasupra. De-a lungul străzii de pe țărm se întind viile. Peste tot pe câmp sunt stânci negre, căzute pe pământ după ce vulcanul le-a azvârlit în aer la o înălțime de câțiva kilometri. În mijlocul peisajului, aproape de apă, se află la distanțe potrivite unele de altele case albe cu uși albastre și instalații de încălzire solară pe acoperiș, iar de-a lungul străzii sunt hoteluri izolate, închise de mult, cu pereți scorojiți și ușile acoperite de ierburi.

Otto frânează în fața uneia din aceste clădiri părăsite. „Taverna Paradisos" scrie cu litere albe pe fațadă printre florile roz, crescute sălbatic. Arată în jos spre apă și descopăr un complex de clădiri de un alb strălucitor, format din opt corpuri legate între ele, situate direct la mare. Un loc ideal pentru centrul de terapie, departe de orice posibilități tentante de a face cumpărături.

— Acum să vedem dacă ne lasă să intrăm, spune el și o cotește pe strada îngustă cu bordură de beton. Ajungem la o barieră și oprim la un suport

de oțel prevăzut cu tastatură și un obiectiv de cameră de luat vederi cu o luminiță roșie aprinsă.

— Bună ziua, ce doriți? se aude o voce feminină din difuzor.

— Sunt ambasadorul Danemarcei în Grecia, iar aceștia sunt colaboratorii mei de la ambasadă, strig eu de pe locul meu de lângă șofer. Dorim să îl vizităm pe colegul meu, Pierre Montgomery.

— Măi să fie, îi scapă lui Thomas în momentul în care bariera se ridică.

— Intrați, spune vocea pe ton prietenos.

Otto ezită un moment, după care bagă mașina în viteză. Ajunge în parcare și oprește motorul.

O femeie tânără în halat alb, pe care în partea dreaptă, în dreptul pieptului, scrie cu litere discrete, albastre „Paradise Clinic”, ne întâmpină la ușă. O urmăm într-un lift ca de oțel, unde apasă pe un buton cu inscripția „-5”. La scurtă vreme după aceea ieșim pe un culoar zugrăvit în alb și suntem conduși într-o încăpere pătrată, al cărei singur inventar constă într-o masă ovală și patru scaune din oțel lustruit.

— Luați loc o secundă, spune și părăsește încăperea.

Stăm tăcuți și ne privim. Apoi se deschide ușa și ne întoarcem – spre Leroy Anderson.

— Așa se întâlnește om cu om, spune americanul și își dezvelește dinții într-un zâmbet.

Otto sare în picioare și face un pas înainte, însă Leroy ține deja un pistol în mână și i-l apasă lui Otto pe frunte.

— Stai jos, îi spune pe ton de comandă.

Otto se lasă să cadă pe scaun.

Leroy strigă o comandă și un bărbat mare și blond vine în fugă și începe să ne percheziționeze. La Otto găsește două pistoale și la Thomas un cuțit. Apoi pleacă.

— V-ați prins poate și singuri că aici nu tratăm doar alcoolici, ci urmărim și alte proiecte, mult mai importante. Locul acesta este ceea ce, folosind

un vechi și bun termen, s-ar putea numi camuflarea luptătorilor pentru libertate, spune el cu satisfacție în glas. Greci, danezi, americani, germani, francezi, olandezi și așa mai departe. Ne-am unit într-un scop mai înalt și suntem cu adevărat interculturali. Alături, aici înăuntru, am înființat un laborator de cercetare modern, continuă el și apasă un buton aflat jos de tot pe perete. O jaluzea se ridică și ne permite să vedem un perete de sticlă, în spatele căruia patru bărbați în halate albe, cu mănuși și mască protectoare pe față, stau aplecați asupra unor eprubete și microscoape. Lucrează la realizarea unui virus care seamănă ca două picături de apă cu cel care în Evul Mediu era numit „moartea neagră”. Pe vremea aceea, în decursul a 12 ani a murit de ciumă aproape jumătate din populația europeană. Baza noastră de plecare este un virus al gripei porcine, de care am făcut rost în Danemarca. Firește că lucrăm în același timp la un vaccin eficient ca antidot. În curând, va veni momentul în care vom împrăștia virusul în toată lumea, dacă țările nu vor plăti ce le vom cere.

— Lupta voastră pentru libertate înseamnă să câștigați bani? întreabă Thomas încet.

— Ce-i, aud cumva un piuit din partea soldatului dement, care a ucis el însuși în fosta Iugoslavie? Pentru ce ai luptat tu? Și apropo, războiul e scump. Thomas nu îi răspunde. Oasele degetelor i se albesc, iar fața i se crispează într-o grimasă pe care ultima dată am văzut-o la el la aeroport, când a doborât patru bărbați cu mâinile goale. Prin crăpăturile blindajului acestei grimase pătrunde o furie reținută cu greu. Dar acesta este abia pasul următor, continuă Leroy Anderson. Prima fază a acțiunii nu este încă încheiată. Oamenii noștri destoinici au declanșat, cu ajutorul detonațiilor, cutremure și erupții vulcanice pe cinci continente, și totul indică faptul că am avut succes cu reacțiile seismice controlate în lanț, urmărite de

noi atunci când am dat startul. Pământul mumă este pe cale să ia singur problema în mână, iar noi ne putem relaxa și putem aștepta să ducă el la bun sfârșit ce am început noi. Când va termina, iar mari părți ale omenirii vor sta prăbușite la pământ cerșind îndurare, vom pune șefii guvernelor din lumea întreagă să aleagă: sau plătesc și primesc instrucțiunile pentru producția antidotului, sau mor și ei. Anderson ezită o secundă, apoi continuă: A fost bine să veniți aici, așa nu trebuie să vă căutăm noi. Acum plec. Nu ne vom revedea. Trebuie să știți că cercetătorii noștri au nevoie mereu de voluntari pe care să testeze ultima variantă a virusului, spune și își îndreaptă privirea asupra mea, apoi asupra lui Otto și în cele din urmă asupra lui Thomas. Voi trei reprezentați, în multe privințe, cetățeanul obișnuit al lumii. Dacă vă consolează cu ceva – am înțeles că moartea survine rapid. În decursul a douăzeci și patru de ore. Rămâneți cu bine, mai zice, după care se întoarce pe călcâie și dispare pe ușa care se închide cu un clic.

Nu știu cât timp am stat acolo afară fără să spunem un cuvânt, când în încăpere răsună o voce pe care o cunosc foarte bine. În același moment, privirea îmi cade pe Pierre Montgomery, în laboratorul de dincolo de peretele de sticlă.

— A fost o prostie să vii aici, Carl, și a fost o prostie și mai mare să îți aduci și prietenii. Am încercat pe cât de delicat am putut să te determin să nu-ți bagi aici nasul ăla curios al tău. Am fost atât de naiv să cred că va fi suficient să te avertizez, dacă te duc la miezul nopții pe munte și te amenințe că te împușc – dar nu, tu nu pricepi o aluzie. Iar acum este prea târziu, din păcate, spune el și se uită spre mine.

Pierre își afișează zâmbetul tipic, pe care mi-l amintesc foarte bine de pe vremea mea la minister, unde mi-a fost superior. Nu știai niciodată ce

urmează după acest zâmbet, doar că trebuie să îți ții gura și să asculți.

— Tu ai plănuit toate astea? îmi scapă întrebarea.

— Ha, ha, nu, nu îmi revine mie întregul merit, dar trebuie să recunosc că am tras o mulțime de sfori și că am o funcție importantă în coordonare. Este interesant că există un șir aproape neîntrerupt de oameni plini de furie și de nemulțumiri, care ar merge până la crimă ca să schimbe starea de lucruri existentă. Nici măcar nu aș fi crezut. Îmi imaginasem că aș fi cam singurul. Dar lucrul acesta nu mai are importanță acum, pentru că toate piesele de mozaic se îmbină pe rând în desenul pe care l-am prevăzut noi.

— Și toate astea pentru ochiul dracului, banul, spun eu și mă simt deodată îngrozitor de obosit.

— Ce idiot ți-a spus asta? mă repede el aspru. Bine, îmi voi răpi o clipă din timpul meu prețios și vă explic despre ce este vorba. Puteți lua informațiile cu voi în mormânt. Angajamentul meu personal pentru această treabă a început deja din copilărie, pe care mi-am petrecut-o alături de bunul meu prieten Donald într-o localitate mică, locuită mai ales de socialiști înstăriți, cu nivel de trai burghez, pe o coastă la nord de Copenhaga, unde am urmat cursurile unei școli particulare de stânga. Era în anii ’70 și cel mai bun lucru pe care l-au putut face părinții noștri pentru două capete luminate ca ale noastre a fost să ne trimită la școala partidului la Moscova și apoi în Berlinul de Est. Acolo am învățat că societatea capitalistă trebuie dărâmată în același timp din interior și din exterior, și că răsturnarea revoluționară a societății este premisa absolută pentru a construi o lume mai bună pentru urmași. Aceasta este ca să spun așa învățătura înțeleaptă pe care, alături de alții cu aceleași concepții, o realizăm noi acum. De mulți ani susținem o rețea internațională de idealiști aflați în poziții-cheie ale societății. Mulți au făcut

economii pentru ceea ce se întâmplă acum. Și financiare. Se poate spune că se adevereşte un vis vechi. Dar în ceea ce mă priveşte pe mine, fireşte că această treabă nu mai are de mult nicio legătură cu socialismul sau cu capitalismul. Este vorba de a crea o lume nouă. Acesta poate fi un scop ambițios pentru un om, așa-i că este mișcător? spune Montgomery și izbucnește în râs.

— Am cunoscut odată un grec care urmărea același țel, spun eu. Credea cu tărie că Iisus s-ar întoarce pe pământ să pună lucrurile în ordine și că vor veni nave spațiale din galaxia Andromeda și îi vor lua pe oameni cu ele, pentru a-i aduce mai târziu înapoi să reclădească pământul și să ducă mai departe spița umană, după ce popoarele se vor fi nimicit reciproc.

— Îl cunosc, spune Pierre. L-am angajat pe nebunul naiv pentru acțiunea din Copenhaga. Din păcate a dat greș, nu mă întreba ce a mers prost.

— Unde este Alexandros?

— A, da, așa îl chema. Asta chiar nu știu. Însă, dragi prieteni, acum eu trebuie să plec. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Montgomery se întoarce cu spatele și în același timp jaluzeaua coboară și izolează din nou încăperea.

— Mulțumesc pentru ajutor? murmură Thomas.

— Se referea la mine, îi spun eu. Probabil, îmi mulțumește că, idiot folositor ce sunt, am acceptat să vin la Atena și să îi țin locul la ambasadă, astfel încât el să-și pună în aplicare planul. Îmi pare rău că v-am implicat și pe voi.

Otto și Thomas nu zic nimic. Simt că inima îmi intră într-o stare de apatie, poate un mecanism de apărare natural, care pregătește corpul pentru trecerea iminentă de la viață la moarte. Inima îmi umple pieptul cu bătăi repezi și dure. Simt că aș avea multe de spus celorlalți, dar nu îmi găsesc cuvintele.

Thomas a adormit cu capul pe masă, iar Otto își sprijină fața în palme, părând că reușește cu greu să stea treaz. Mă întind pe podea cu fața în sus și îmi las privirea să se plimbe prin cameră, dintr-un colț în altul și iar înapoi. Mă ridic și mă duc la ceilalți. Thomas ridică apoi capul și ne privim. Rămânem așa. Acum auzim toți trei sunetul șuierat al unui gaz care pătrunde în cameră, ne prindem de mâini și ne ținem strâns. Este plăcut să mă țin de mână cu ei acum, când mă prăbușesc în mare, de pe marginea stâncii, acum când pe nări îmi pătrunde un miros înțepător și când simt în trup un tremur și apoi… Apoi lumina devine mai puternică decât într-o zi însorită la Santorini, iar eu nu îmi pot reține un zâmbet. Dacă aș putea, m-aș întoarce și aș spune lumii întregi că nu trebuie să se teamă de moarte. Este tăcută și liniștită și îți inspiră încredere. Totul decurge de la sine și nu există cale înapoi. Îi văd acum pe Otto și Thomas și alerg către ei. Apoi facem concurs de patinaj pe suprafața apei și nu știu cum este posibil una ca asta. „Mai târziu vei înțelege tot”, aud vocea lui Alexandros spunându-mi.

Mă uit în jur, dar nu îl văd. Este undeva în apropiere, asta știu. Îl strig: „Alexandros, Alexandros!”

Acum simt o durere intensă în cap și apoi numele meu e strigat, iar trupul meu protestează. Mă trezesc înapoi în camera albă și în fața mea stă un bărbat în uniformă și vestă antiglonț, cu mitraliera pregătită în mână. Prin ușa spartă apar gemenii alergând și se așază pe podea lângă mine.

— Ești OK? întreabă Albert.

— Fugi, aerul este otrăvit, șoptesc eu și acum îi văd pe Otto și Thomas pe podea de cealaltă parte a mesei.

Amândoi se mișcă.

— Poliția spune că nu a ieșit niciun virus din laborator. V-au anesteziat cu gaz, îmi explică Robert. Ridică-te și hai să plecăm de aici!

Polițiștii i-au adunat pe oamenii din centru într-un fel de sală de mese comună. La una din mese se află unul din cei mai bogați bărbați din lume, care a făcut o avere din calculatoare. Într-un colț, două vedete de Hollywood se ceartă în gura mare. Din câte am citit eu, au fost căsătoriți odată.

Pe Pierre și Leroy nu îi văd.

— Cum ați ajuns aici? îl întreb pe Robert în șoaptă.

— După ce au trecut cinci ore fără să dați vreun semn, ne-am decis să anunțăm poliția. Am venit aici împreună cu ei.

— Cinci ore?

— Acum deja șase.

— Pot merge pe apă, murmură Thomas.

Unul din polițiști vorbește engleză. Putem pleca, dar numai dacă promitem să rămânem la hotel până ne interoghează. Pe drum spre ieșire, Albert ne spune că au descoperit unde se află locul în care este tratat Alexandros, așa că decid să ne schimbăm planul. Niciunul din ceilalți nu protestează. Urmăm strada spre Fira și apoi mai departe spre sud, spre Megalochori și Akrotiri și ne îndreptăm spre Faros, pe o stradă tot mai îngustă. Câmpurile sunt acoperite de plante cenușii și uscate, pare să nu existe irigație artificială aici, ca în celelalte locuri din Santorini. „Villa Maria” scrie cu litere albastre deasupra porții albe, prin care un drum îngust șerpuiește pe lângă prăpastia de care te ferește o improvizație. Urmăm drumul până ajungem la trei clădiri cubice, albe, aflate pe marginea stâncii și care par să se odihnească pe ceața ridicată din mare. Parcăm mașina în fața unui fel de recepție și coborâm. Pe scări stă așezat un bărbat îmbrăcat în rasă de călugăr. Se ridică și ne iese în întâmpinare.

— Îl caut pe Alexandros, spun eu.

— Nu e aici, răspunde bărbatul cu glas trist.

— Știți unde este?

Bărbatul scutură din cap.

— Putem să îl căutăm aici? întreabă Thomas.

— Nu-l veți găsi.

Pătrundem în clădire. Miroase a tămâie de pin. În prima încăpere, probabil o sală de așteptare, se află oameni așezați pe perne de-a lungul peretelui.

— Așteptați, așteptați, spune bărbatul venind cu pași mici după noi. Vă numiți Bernstein?

Mă întorc brusc.

— Înainte să plece, Alexandros a spus că s-ar putea să treceți pe aici și în cazul acesta să vă dau această scrisoare, spune bărbatul și scoate un plic pe care mi-l dă.

— Când a plecat?

— Ieri după-masă și mă tem că nu se întoarce. Toți oamenii pe care îi vedeți aici îl așteaptă. Doar Alexandros îi poate lecui.

— De ce să nu se întoarcă? îl întreb și mă uit de-a lungul peretelui la cei prezenți; îmi sare în ochi că majoritatea sunt foarte slabi și abia dacă mai pot sta în picioare.

Bărbatul nu îmi răspunde.

Îl urmăm înăuntru, în partea din spate a casei. Ne spune că aceasta este camera personală a lui Alexandros. Îmi repet întrebarea, dar bărbatul s-a îndepărtat deja. Mă așez pe pervaz și le citesc celorlalți scrisoarea cu voce tare:

> Dragă Carl,
>
> Sper că această scrisoare va ajunge la tine la timp. Dacă reușești să citești aceste rânduri, mai ai puțină vreme să fugi. Am doar puține lucruri de povestit.
>
> După vizita mea la Kassandra, la tine și la gemeni, am plecat înapoi la Atena. A fost greu să îmi reiau viața obișnuită, dar am o familie de care trebuie să mă ocup și pe atunci nu puteam să n-o fac. Anul trecut am întâlnit din întâmplare, în măsura în care crezi în întâmplări, un vechi prieten de școală. M-a invitat la o întâlnire secretă a „Organizației Revoluționare 17 noiembrie”, cu care am avut contact în anii adolescenței. Credeam că organizația nu mai există,

dar am constatat că adevărul era cu totul altul. Devenise și mai mare decât pe vremea când eu o considerasem foarte puternică, pentru că se unise cu organizații asemănătoare din alte țări. Am înțeles că urmărea aceleași țeluri ca mine. Am vorbit despre asta adesea la Copenhaga, Carl, și poți fi liniștit. Vom avea grijă de tine și de ai tăi. Kassandra a plecat deja și se află pe nava-mamă a lui Ashtar. Dar regret că a trebuit să se întâmple așa, pentru că știu ce durere imensă ți-a adus asta ție și gemenilor și tuturor celor care au iubit-o. A fost sarcina mea să arunc în aer hotelul din Copenhaga, dar nu am știut că postul radio al Kassandrei se află acolo. Am aflat abia în dimineața în care trebuia să aibă loc detonarea. Eram deja pe drum spre hotel ca să detonez încărcătura cu telefonul mobil, când i-am auzit vocea la radio. Așa am aflat că era vorba despre o emisie în direct de la hotelul Danmark. În acel moment mă aflam la doar câteva sute de metri de hotel și am decis, firește, să nu detonez bomba. În același moment însă hotelul a sărit în aer în fața ochilor mei și am înțeles că însărcinaseră mai multe persoane cu același job.

Organizația și-a dat seama că am dat greș și a pus oameni să elimine amenințarea pe care o reprezentam în ochii lor. Au amenințat că îmi omoară soția și fiica, dacă voi divulga ceva. Dar asta nu a fost tot. Au încercat să mă omoare pe mine, întâi la Copenhaga și apoi pe iahtul pe care l-am închiriat în Danemarca și cu care am navigat eu însumi până la Atena. Criminalii m-au găsit afară în dreptul Pireului, dar într-un final au fost aruncați ei peste bord. Am ajuns la mal în barca de salvare și m-am dus acasă la familia mea.

De aici de la Santorini, planul este transformat în realitate. Știu că au de gând să ne infecteze pe toți cu îngrozitorul virus al ciumei. Dar am decis să împiedic o parte a planului lor. În seara asta la ora 22.00 voi aprinde o bombă în craterul cel mai adânc de la Nea Kameni. Și, dacă totul va decurge așa cum mă aștept eu, voi declanșa cea mai mare erupție vulcanică, una

care va cufunda pe fundul mării, pentru vecie, insula Santorini și toată lucrarea drăcească de pe insula asta.

Grăbește-te și citește această scrisoare până la capăt, Carl, înainte să expire timpul. Vreau să îți mulțumesc pentru prietenia ta și să îți cer iertare pentru Kassandra. Mă voi alătura ei în curând și mai repede decât ne dăm seama vei veni și tu cu ai tăi. Știi ce vreau să spun. Moartea poate fi dureroasă și poate dura până survine, la fel ca o naștere. Este aceeași mișcare revoluționară de care vorbim. În curând tot ce vezi în jurul tău va muri și se va naște într-o nouă realitate. Toate plantele și animalele vor muri. Toate religiile și ideologiile vor muri. Toate războaiele vor culmina și se vor sfârși. Totul va arde și se va topi, iar globul va deveni sterp timp de mii de ani. Abia apoi va înflori din nou totul în modele noi și ciudate, cum nici nu ni le putem imagina noi azi.

Închei acum această scrisoare, Carl, grăbește-te să pleci de pe Santorini, încă ai timp, sau vino și stai alături de mine în Nea Kameni, de unde vom pleca mai departe împreună. Indiferent ce decizi, te bucuri de întregul meu respect. Te rog încă o dată să mă ierți. Ne vom revedea.

Al tău credincios Alexandros

— Este ora 20.30, spune Albert.

Alergăm la mașină să sărim în ea. Otto conduce în jos pe drumul de pietriș, accelerează atât de mult, încât sar în toate părțile pietricele și praf, și o cotește apoi pe strada asfaltată spre nord.

— Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de vulcan, spune Thomas.

— Trebuie să plecăm de tot de pe insula asta. Santorini însuși este un vulcan, strigă Otto și obligă mașina să dea tot ce poate.

Eu îmi amintesc de Anna Goula, al cărei bărbat are un bar pe plaja Kamari. Îmi povestise că au o barcă cu motor.

După o jumătate de oră oprim în fața hotelului. Katharina, Iris și Frida sunt la piscină și tocmai

mănâncă. Nu apucă să termine masa. Îi relatez proprietarului hotelului ce se va întâmpla și îi spun să anunțe poliția.

Minibusul derapează de pe o parte pe alta, în timp ce ne îndreptăm pe strada asfaltată plină de curbe și netedă ca oglinda de la Pyrgos spre mare. Acum ne năpustim spre Kamari Beach, iar Otto cotește pe drumul care duce la mare. Frânează brusc și oprește mașina la marginea drumului.

— Unde e nenorocitul de bar? strigă el.

— Mergi de-a lungul apei și îl vom găsi, spune Katharina calmă.

Otto bagă în viteză și o ia spre nord, dar barul Kamari Beach e de negăsit pe întuneric.

— Du-te la Monolithos Beach. E la zece minute de aici. Acolo bunicul meu are o barcă de pescar. O cunosc pe de rost. Trebuie doar să o iei pe drumul acesta, spune Katharina și îi arată direcția.

După puțin timp suntem acolo, alergăm pe dig și urcăm la bordul micului vas *Poseidon.*

Katharina găsește cheia sub scândura desprinsă și deschide cabina.

— Pot s-o fac și cu ochii închiși. Desfaceți funiile! strigă ea, apasă pe un buton și învârte de manivelă.

Motorul scoate o serie de sunete sparte și se oprește. Ea fel se întâmplă și când repetă manevra. La a treia încercare pornește. Katharina bagă în marșarier, întoarce barca și acum ne repezim cu toată puterea prin intrarea îngustă în port, în largul mării. Barca alunecă prin apă în direcția insulei vecine. Katharina stă în cabină pe scaun și eu m-am așezat în spatele ei. În dreapta și în stânga mea stau gemenii. Arunc o privire la ceas: 21.45. Într-un sfert de oră, Alexandros va detona bomba. Katharina se întoarce spre mine. O sărut. Luminile din Monolithos Beach au dispărut în urma noastră, barca e învăluită de întuneric.

Mă întorc spre gemeni. Se țin de mână. Vreau să le spun care e planul. De îndată ce ajungem la

țărm, trebuie să ajungem cât mai rapid în cel mai înalt punct al insulei, să ne punem la adăpost.

— Ce zgomot e ăsta? întreabă Albert.

Un tunet adânc și amenințător îmi ajunge la ureche. În același moment deasupra insulei Santorini se aprinde cerul spre nord și totul se luminează de parcă ar fi plină zi. Lumina puternică se stinge treptat și lasă în urma ei o strălucire portocalie, de parcă s-ar fi aprins însuși cerul. Acum stâncile azvârlite în aer de explozie cad ca niște proiectile în jurul nostru în mare, de parcă s-ar trage în noi. Îmi imaginez că Alexandros este acum la Ashtar și la Kassandra și controlează împreună ce se întâmplă acum pe pământ, iar noi nu avem de ce să ne temem.

În același timp, o voce îmi șoptește din interior că mă mint singur și că nu vreau să privesc moartea în ochi. În față clipește un turn de control, iar Katharina strigă că acostăm în două minute.

Se întâmplă în momentul în care sar din barcă pe dig, vrând să leg funiile. O forță cumplită din interiorul pământului ridică o coloană portocalie de foc și de lavă spre cer, și în același moment marea se aprinde pe o rază de sute de kilometri. Thomas arată spre un camion oprit pe stradă în fața unei taverne. Fugim într-acolo și batem în ușă până apare un bărbat mai în vârstă. Katharina îi explică situația, apoi stăm cu toții pe platforma din spate, cu Otto la volan, și urcăm muntele tăind curbele una după alta. Ne ținem în brațe tăcuți, în timp ce în fața coastei de la Santorini nivelul mării urcă, răspândindu-se în toate direcțiile. Acum se termină strada și sărim jos de pe platformă. Thomas îl ia pe bătrân în spate și alergăm către vârf, până nu mai putem înainta. Stăm pe o stâncă netedă, înghesuiți unii în alții, și auzim cum se apropie marea. Îi strâng pe Katharina, Robert și Albert la piept și le șoptesc că trebuie să ne ținem unul de altul.

— Împreună suntem puternici, strigă Katharina în timp ce apa rece ca gheața crește în jurul nostru. Pot simți apa, mirosi florile, merg cu pași elastici, încălțat cu pantofii de alergat, pe pajiștea care se întinde tot mai mult, cât văd cu ochii. Aud voci cunoscute și îi zăresc pe Kassandra și pe Alexandros. Gemenii aleargă spre ei. Simt o mână în mâna mea, e a Katharinei. Arată spre pajiște și acum văd că e transparentă, că sub noi atârnă globul pământesc și că scânteiază precum tăciunii. Thomas și Iris stau în iarbă, Otto și Frida se plimbă împreună cu o altă femeie și cu trei fete mari la vârsta adolescenței. De pe vârful dealului ne face semn Martin Fisch. Alexandros le ține în brațe pe Maria și pe Lucia. Îi înmânez inelul. „Începând de acum, totul este doar dragoste”, spune Kassandra și mă sărută pe obraz. Mă așez lângă Katharina pe iarbă.

virtual-project.eu

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.

Table of Contents

1. 3
2. 14
3. 22
4. 30
5. 47
6. 63
7. 76
8. 94
9. 102
10. 113
11. 135
12. 150
13. 168
14. 183
15. 199
16. 214
17. 225
18. 246
19. 266